

ສາລະບານ

ບົດນຳ.....	3
ພາກທີ 1. ຫຼັກການກ່ຽວກັບປະຕິບັດລະບຽບການຄຸ້ມຄອງທີ່ດີ.....	5
1.1. ຄວາມຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ.....	5
1.2. ຄວາມເປັນກາງ.....	8
1.3. ຄວາມສອດຄ່ອງ.....	9
1.4. ຄວາມເໝາະສົມ.....	11
1.5. ຄວາມຍືດຍຸ່ນ.....	12
1.6. ປະສິດທິຜົນ.....	13
1.7. ປະສິດທິພາບ.....	15
1.8. ຄວາມຊັດເຈນ.....	17
1.9. ຄວາມໂປ່ງໃສ.....	19
ພາກທີ 2. ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດລະບຽບການທີ່ດີ.....	21
2.1. ຂະບວນການກຳນົດນະໂຍບາຍ ແລະ ການວິເຄາະຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການ.....	21
2.2. ການປະຕິບັດຄວາມສອດຄ່ອງ ແລະ ການບັງຄັບໃຊ້.....	24
2.3. ການໃຫ້ການປຶກສາດ້ານລະບຽບການ.....	27
2.4. ການຄາດການລ່ວງໜ້າດ້ານການຄຸ້ມຄອງ.....	29
2.5. ການຕິດຕາມແລະການປະເມີນຜົນ.....	30
ຕົວຊີ້ວັດ ແລະ ເງື່ອນໄຂການປະເມີນ.....	30
2.6. ການຄຸ້ມຄອງລະບຽບການທີ່ມີ.....	32
ຄຳສັບ.....	34
ເອກະສານຄດຕິດ 1. ຂະບວນການວິເຄາະຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການ.....	36

ຂັ້ນຕອນທີ 1. ການລະບຸບັນຫາ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມຂອງບັນຫາ	37
ຂັ້ນຕອນທີ 2. ການວິເຄາະບັນຫາ ແລະ ການກຳນົດຈຸດປະສົງ.....	38
ຂັ້ນຕອນທີ 3. ການພັດທະນາ ແລະ ການວິເຄາະທາງເລືອກ	39
ການວິເຄາະທາງເລືອກ.....	40
ຂັ້ນຕອນທີ 4. ການວິເຄາະຜົນປະໂຫຍດ, ຄວາມສ່ຽງ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ	41
ຂັ້ນຕອນທີ 5, ການເລືອກ/ການແນະນຳທາງເລືອກ.....	43
ຂັ້ນຕອນທີ 6. ການພັດທະນາຍຸດທະສາດເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ.....	44
ບາດກ້າວທີ 7 ການພັດທະນາຍຸດທະສາດ ສຳລັບການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນ	45
ເອກະສານຄັດຕິດ 2. ເຄື່ອງມືທາງກົດໝາຍ ແລະ ທາງເລືອກ	47
ກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການຕ່າງໆ	47
ຄູ່ມື.....	48
ມາດຕະຖານ/ມາດຕະຖານແບບສະໝັກໃຈ	48
ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ຕົນເອງ ແລະ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຮ່ວມ.....	49
ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ສຸຂະສຶກສາ ແລະ ການສົ່ງເສີມດ້ານສຸຂະພາບ.....	50
ເອກະສານຄັດຕິດ 3 ການຮ່ວມມືກັບດ້ານລະບຽບການສາກົນ.....	50

ບົດນຳ

ລະບົບການຄຸ້ມຄອງທີ່ມີປະສິດທິພາບ ແມ່ນອົງປະກອບໜຶ່ງທີ່ຈຳເປັນຂອງລະບົບສາທາລະນະສຸກ ເພື່ອສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວຽກງານສາທາລະນະສຸກໄດ້ຮັບໜ້າຜົນທີ່ດີກວ່າເກົ່າ. ອົງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດດ້ານຢາ ແມ່ນພາກສ່ວນໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນຂອງກຳລັງແຮງ ຂອງວຽກງານສາທາລະນະສຸກ. ຖ້າຫາກວ່າລະບົບການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດເອງ ຫາກບໍ່ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງພຽງພໍ ກໍ່ສາມາດເປັນສິ່ງກົດຂວາງຕໍ່ການເຂົ້າເຖິງຜະລິດຕະພັນຢາທີ່ມີຄຸນນະພາບ, ປະສິດທິພາບ ແລະ ຄວາມປອດໄພ. ການປະຕິບັດລະບຽບການຄຸ້ມຄອງທີ່ດີ (GRP) ແມ່ນສະໜອງວິທີການ ໃນການສ້າງລະບຽບການທີ່ເຂັ້ມແຂງ, ສົມເຫດສົມຜົນ, ມີປະສິດທິພາບ ສຳລັບການຄຸ້ມຄອງຜະລິດຕະພັນຢາ ແລະ ຍັງເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງແກ່ລະບົບສາທາລະນະສຸກ.

ໃນຖະທຳມະນູນຂອງ ອົງການອະນາໄມໂລກ ໄດ້ກ່າວວ່າ: “ຄວາມເພິ່ງພໍໃຈໃນການໄດ້ຮັບມາດຕະຖານດ້ານສຸຂະພາບທີ່ສູງສຸດ ແມ່ນໜຶ່ງໃນສິດທິພື້ນຖານຂອງຄວາມເປັນມະນຸດທຸກຄົນ” ພາລະບົດບາດທີ່ສຳຄັນຂອງລັດຖະບານ ແມ່ນເພື່ອປົກປ້ອງ, ສົ່ງເສີມສຸຂະພາບ ແລະ ຄວາມປອດໄພຂອງປະຊາຊົນ ຊຶ່ງແມ່ນຂອບເຂດສິດອຳນາດຂອງຕົນ, ລວມທັງໃນການໃຫ້ການບໍລິການສຸຂະພາບ. ຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ ຈະບັນລຸຜົນໄດ້ ສ່ວນໜຶ່ງແມ່ນ ໂດຍຜ່ານການຄວບຄຸ້ມດ້ວຍກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການການຄຸ້ມຄອງ. ການນຳໃຊ້ບັນດາກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ, ການປະຕິບັດຕາມສອດຄ່ອງຕາມລະບຽບການ ອາດໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນ ໂດຍການນຳໃຊ້ເຄື່ອງມືຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ປະທານຸກົມການຢາ, ມາດຕະຖານສາກົນ ແລະ ບັນດາຄຸ້ມຄອງຕ່າງໆເປັນຕົ້ນ.

ຄູ່ມືການປະຕິບັດລະບຽບການທີ່ດີສະບັບນີ້ ອະທິບາຍ ກ່ຽວກັບການພັດທະນາ, ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ການຮັກສາການຄວບຄຸມ - ລວມທັງກົດໝາຍ, ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ແນວທາງປະຕິບັດຕ່າງໆ - ເພື່ອໃຫ້ບັນລຸນະໂຍບາຍດ້ານສາທາລະນະສຸກ. ການປະຕິບັດລະບຽບການຄຸ້ມຄອງທີ່ດີ ສາມາດນຳໃຊ້ເພື່ອການກະກຽມ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງ ດ້ານລະບຽບການຕ່າງໆ ເພື່ອຄຸ້ມຄອງຜະລິດຕະພັນສຸຂະພາບ. ການທົບທວນກ່ຽວກັບເອກະສານສາທາລະນະ ກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນຮູບແບບທີ່ໄປ ກ່ຽວກັບຫຼັກການລະບຽບການຄຸ້ມຄອງທີ່ດີ. ການສ້າງ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ຄວນເປັນຂະບວນການທີ່ໂປ່ງໃສ, ບໍ່ມີການຈຳແນກ ແລະ ຄາດເດົາໄດ້ ເຊິ່ງພົວພັນກັບການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຢ່າງເຂັ້ມແຂງ. ການພັດທະນາລະບຽບການຄຸ້ມຄອງຄວນດຳເນີນກ່ອນ ໂດຍການປະເມີນຢ່າງເຂັ້ມງວດກ່ຽວກັບຄວາມ ຕ້ອງການສຳລັບເຄື່ອງມືດ້ານລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ, ພື້ນຖານທາງດ້ານກົດໝາຍ ແລະ ການປະເມີນຜົນກ່ຽວກັບທາງເລືອກ ແລະ ຜົນກະທົບຕ່າງໆ ທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນ ເຊັ່ນ ຜົນປະໂຫຍດ, ພາລະແບກຫາຍ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຕ່າງໆ. ເມື່ອລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ຖືກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ກໍ່ຄວນມີຂະບວນການ ໃນການຕິດຕາມປະສິດທິພາບຂອງມັນ ແລະ ເພື່ອປັບປຸງ ເມື່ອເໝາະສົມ.

ຄູ່ມືການປະຕິບັດລະບຽບການຄຸ້ມຄອງທີ່ດີ ພັດທະນາຂຶ້ນຢູ່ບົນພື້ນຖານຂອງ ຄວາມໂປ່ງໃສ, ການຄຸ້ມຄອງທີ່ດີ ແລະ ມີການສ້າງນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານທີ່ດີ. ຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຂອງປະຊາຊົນໃນຜະລິດຕະພັນສຸຂະພາບແມ່ນຂຶ້ນກັບຄວາມເຊື່ອໝັ້ນ ໃນຄວາມສົມບູນຂອງລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ. ການປະຕິບັດລະບຽບການທີ່ດີ ຊ່ວຍໃຫ້ໝັ້ນໃຈວ່າ ລະບົບການຄຸ້ມຄອງຂອງປະເທດ ແລະ ແຜນການຮ່ວມມືດ້ານລະບຽບການຄຸ້ມຄອງສາກົນ, ຍັງມີຄວາມ

ກ່ຽວຂ້ອງ, ເປັນທີ່ຍອມຮັບ ແລະ ຍືດຍຸນ ຕາມວິວັດທະນາການຂອງເຕັກໂນໂລຢີ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການທີ່ຄາດບໍ່ເຖິງ ແລະ ສະພາວະຮີບດ່ວນຕ່າງໆ. ການປະຕິບັດລະບຽບການທີ່ດີ ແມ່ນຄຳນຶງເຖິງການປະຕິບັດສອດຄ່ອງຕໍ່ສິນທິສັນຍາ ສາກົນ, ຂໍ້ຕົກລົງໃນລະດັບພາກພື້ນ ແລະ ປະກອບສ່ວນຕໍ່ຄວາມພະຍາຍາມ ໃນການສົ່ງເສີມການຮ່ວມກັນຂອງ ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງສາກົນ ແລະ ການປະຕິບັດຕ່າງໆ ລວມທັງຄວາມພະຍາຍາມ ໃນເຊື່ອມໂຍງດ້ານລະບຽບການ ບ່ອນທີ່ເຂົ້າຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢູ່. ການປະຕິບັດລະບຽບການທີ່ດີ ໄດ້ຖືກຍອມຮັບຢ່າງກ້ວາງຂວາງ ແລະ ແຜ່ຫຼາຍ, ອຳນວຍ ຄວາມສະດວກແກ່ການຮ່ວມມືຢ່າງເປັນທາງການ ແລະ ບໍ່ເປັນທາງການ ແລະ ການແບ່ງງານລະຫວ່າງ ໜ່ວຍງານຄຸ້ມ ຄອງຂອງປະເທດຕ່າງໆ.

ຂ້າພະເຈົ້າ, ຂໍສະແດງຄວາມຊົມເຊີຍມາຍັງ ອົງການອະນາໄມໂລກ ປະຈຳສປປ ລາວ ທີ່ໄດ້ໃຫ້ການສະໜັບ ໜູນທາງດ້ານງົບປະມານ ໃຫ້ແກ່ການສ້າງຄູ່ມືສະບັບນີ້, ສະແດງຄວາມຂອບໃຈ ແລະ ຊົມເຊີຍ ຄະນະຮັບຜິດຊອບ ຂອງ ກົມອາຫານ ແລະ ຢາ ທີ່ໄດ້ອຸທິດເຫື່ອແຮງ ແລະ ສະຕິປັນຍາໃນການສັງລວມ, ຮຽບຮຽງ ກະກຽມ ຄູ່ມືໃຫ້ມີຄວາມ ສົມບູນ ເພື່ອຮັບໃຊ້ແກ່ວຽກງານການສ້າງນິຕິກຳກ່ຽວກັບວຽກງານຄຸ້ມຄອງດ້ານຢາ ແລະ ຜະລິດຕະພັນການແພດ ຂອງ ກະຊວງສາທາລະນະສຸກ.

ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງຢ່າງຍິ່ງວ່າຄູ່ມືສະບັບນີ້ຈະຖືກຫມູນໃຊ້ເຂົ້າໃນວຽກງານການຄຸ້ມຄອງ, ການຕິດຕາມ-ຊຸກຍູ້, ການກວດກາ ວຽກງານການສ້າງນິຕິກຳ, ບາງເນື້ອໃນ ຫຼື ບາງຂໍ້ຄວາມໃນຄູ່ມືສະບັບນີ້ ຫາກຍັງບໍ່ທັນຄົບຖ້ວນສົມບູນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າ ຂໍເປີດໂອກາດໃຫ້ທຸກທ່ານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການປະກອບຄຳຄິດເຫັນ ເພື່ອເປັນຂໍ້ມູນ ໃນການດັດ ແກ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄູ່ມືສະບັບດັ່ງກ່າວມີຄວາມຄົບຖ້ວນ ແລະ ສົມບູນຍິ່ງຂຶ້ນ.

ຫົວໜ້າກົມ

ປອ. ດຣ. ບຸນຊູ ແກ້ວຫາວົງ

ພາກທີ 1. ຫຼັກການກ່ຽວກັບປະຕິບັດລະບຽບການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນ

ຄູ່ມືສະບັບນີ້ ສະເໜີທັດສະນະ ແລະ ແນວທາງປະຕິບັດກ່ຽວກັບລະບົບການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນ ທີ່ເພິ່ງພໍໃຈສໍາລັບຜະລິດຕະພັນການແພດ ຊຶ່ງພາກທີ 1 ສະເໜີກ່ຽວກັບ 9 ຫຼັກການ ເຊິ່ງລະບົບການຄຸ້ມຄອງ ທີ່ອາດຈະສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ລະບົບດັ່ງກ່າວອາດໄດ້ຮັບການປະເມີນ. ຫຼັກການເຫຼົ່ານີ້ປະກອບມີ:

- **ຄວາມຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ:** ລະບຽບການ ຄວນມີພື້ນຖານທາງດ້ານກົດໝາຍ ແລະ ຖືກຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍທີ່ມີ ແລະ ລວມທັງມາດຕະຖານ ຫຼື ຂໍ້ກຳນົດຕ່າງໆຂອງສາກົນ.
- **ຄວາມເປັນກາງ:** ການຕັດສິນໃຈດ້ານລະບຽບການ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຕ່າງໆ ຄວນເປັນທໍາ ເພື່ອຫຼີກລ້ຽງຂໍ້ຂັດແຍ່ງທາງດ້ານຜົນປະໂຫຍດ, ຄວາມລໍາອ່ຽງ ຫຼື ອິດທິພົນທີ່ບໍ່ເໝາະສົມ ຈາກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.
- **ຄວາມສອດຄ່ອງ:** ລະບຽບການ ຄວນມີຄວາມຊັດເຈນ ແລະ ສາມາດຄາດການໄດ້; ທັງໝວຍງານຄຸ້ມຄອງ ແລະ ພາກສ່ວນທີ່ຖືກຄຸ້ມຄອງ ຄວນເຂົ້າໃຈເຖິງພຶດທິກຳ ແລະ ການກະທໍາທີ່ຄາດຫວັງ ແລະ ການປະຕິບັດທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງ ທີ່ຈະເກີດໃນພາຍຫຼັງ.
- **ຄວາມເໝາະສົມ:** ລະບຽບການ ແລະ ການຕັດສິນໃຈ ດ້ານລະບຽບການ ຄວນເໝາະສົມກັບຄວາມສ່ຽງ ແລະ ບໍ່ຄວນເກີນຄວາມຈໍາເປັນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ບັນລຸຈຸດປະສົງ.
- **ຄວາມຍືດຍຸ່ນ:** ລະບຽບການຕ່າງໆ ບໍ່ຄວນເປັນລັກສະນະແບບຄໍາສັ່ງ; ຄວນໃຫ້ມີຄວາມຍືດຍຸ່ນ ໃນການຕອບສະໜອງຕໍ່ການປ່ຽນແປງຂອງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຄວາມແຕກຕ່າງ ຫຼື ສະຖານະການຕ່າງໆທີ່ຄາດບໍ່ເຖິງ.
- **ປະສິດທິຜົນ:** ລະບຽບການ ຄວນໃຫ້ຜົນໄດ້ຮັບຕາມທີ່ຄາດຫວັງ.
- **ປະສິດທິພາບ:** ລະບຽບການ ຄວນບັນລຸຕາມເປົ້າໝາຍພາຍໃນເວລາທີ່ຕ້ອງການ, ຄວາມພະຍາຍາມ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ.
- **ຄວາມຊັດເຈນ:** ລະບຽບການຄວນເຂົ້າເຖິງໄດ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈໂດຍຜູ້ໃຊ້.
- **ຄວມໂປ່ງໃສ:** ລະບົບການຄຸ້ມຄອງ ຄວນມີຄວາມໂປ່ງໃສ, ບັນດາລະບຽບການ ແລະ ການຕັດສິນໃຈ ດ້ານລະບຽບການ ຄວນແຈ້ງໃຫ້ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ສາທາລະນະຊົນທົ່ວໄປ ເພື່ອຮັບຮູ້.

1.1. ຄວາມຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ

- ການຕັດສິນໃຈດ້ານລະບຽບການທັງໝົດ ຕ້ອງຂຶ້ນຢູ່ກັບໜ່ວຍງານທີ່ມີສິດອໍານາດຕາມກົດໝາຍທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ການເຄົາລົບຕໍ່ລະບຽບກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ.
- ການມອບໝາຍອໍານາດ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບ ໃນລະດັບຕ່າງໆ ຂອງລະບົບການຄຸ້ມຄອງ ຄວນໃຫ້ມີຄວາມຊັດເຈນ.
- ຖ້າມີຫຼາຍລະດັບຂອງພາກສ່ວນທີ່ຄຸ້ມຄອງທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ, ຄວນຮັບປະກັນໃຫ້ມີກົນໄກໃນການປຶກສາ, ການຮ່ວມມື ແລະ ການປະສານງານ.
- ອົງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ຕ້ອງມີຊັບພະຍາກອນ ແລະ ອໍານາດໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ໃຫ້ສໍາເລັດ ແລະ ດໍາເນີນການຢ່າງທັນການຕໍ່ພາກສ່ວນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ແລະ ສາທາລະນະຊົນ.

- ອົງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ຄວນໄດ້ຮັບອຳນາດ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ ຈາກການຮ່ວມມືສາກົນ, ການແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນຂ່າວສານ.

ອົງຕາມຫຼັກການຄວາມຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ, ຂະບວນການຄຸ້ມຄອງ ຄວນເປັນໂຄງປະກອບການຈັດຕັ້ງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການຕັດສິນດ້ານລະບຽບການທັງໝົດ ຖືກສ້າງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານອຳນາດກົດໝາຍທີ່ຖືກຕ້ອງ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງຄວນເຄົາລົບໃນ “ລະບຽບກົດໝາຍ”. ການມອບໝາຍອຳນາດ ຄວນມີຄວາມຊັດເຈນເພື່ອໃຫ້ໝັ້ນໃຈໄດ້ວ່າລະບຽບການທັງໝົດ ແມ່ນໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໂດຍໜ່ວຍງານ ຕາມລັດຖະທຳມະນູນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ໄດ້ສະໜັບສະໜູນໂດຍກົດ ໝາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງລະດັບທີ່ສູງກ່ວາ.

ກົນໄກຕ່າງໆໂດຍອຳນາດທີ່ມອບແກ່ລະດັບຕ່າງໆຂອງລະບົບການຄຸ້ມຄອງ ຄວນມີຄວາມຊັດເຈນທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະປັນໄປໄດ້ທາງດ້ານຄຸນລັກສະນະ, ຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ຂອບເຂດສິດອຳນາດທີ່ຈະຖືກມອບໝາຍໃຫ້. ອົງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ຄວນມີສິດອຳນາດ ໃນການອອກລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ຫຼື ການຫ້າມພິດທິກຳທີ່ແນ່ນອນບາງຢ່າງ ແລະ ລະບຽບການທີ່ບໍ່ໄດ້ບັງຄັບອື່ນໆ ທີ່ມີຈຸດປະສົງສຳລັບການວາງແນວທາງປະຕິບັດຕ່າງໆ ຫຼື ໃຫ້ຄຳແນະນຳ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເກີດພິດຕິກຳທີ່ເໝາະສົມ.

ພື້ນຖານຂອງຫຼັກການປະສິດທິພາບ, ປະສິດທິຜົນ, ໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງຄວນເລືອກລະດັບການຄຸ້ມຄອງທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດໃນການປະຕິບັດງານ. ພາຍໃຕ້ຫຼັກການຂອງການຊ່ວຍເຫຼືອເກື້ອກຸນ, ລະດັບທີ່ຕໍ່າທີ່ສຸດຂອງລັດຖະບານທີ່ສາມາດດຳເນີນການຄຸ້ມຄອງຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເຊັ່ນຜູ້ທີ່ “ໄກ້ຊິດທີ່ສຸດກັບພົນເມືອງ” ຄວນມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຫຼັກ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ການຄວບຄຸມລະບຽບການ. ແຕ່ຖ້າຫາກມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບຫຼາຍໆລະດັບ ຝ່າຍຄຸ້ມຄອງ ຄວນຈັດໃຫ້ມີລະບົບໃຫ້ຄຳປຶກສາຊຶ່ງກັນແລະກັນ, ຄວນຮ່ວມມືປະສານງານລະຫວ່າງລະດັບຕ່າງໆຢ່າງເໝາະສົມ.

ໃນຮູບແບບຂອງການຄຸ້ມຄອງຂອງການກະຈາຍອຳນາດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສູນກາງ/ແຂວງ ແລະ ນະຄອນ, ລະບົບການຄຸ້ມຄອງ ຄວນມີການກຳນົດສິດອຳນາດໜ້າທີ່ຕາມລັດຖະທຳມະນູນຂອງແຕ່ລະລະດັບຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ຄວນສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການຮ່ວມມື ແລະ ປະສານງານກັນຢ່າງໃກ້ຊິດ.

ມີຄວາມສຳຄັນທີ່ຕ້ອງລະບຸວ່າພາກສ່ວນຄຸ້ມຄອງລະດັບໃດ ທີ່ຄວນຈັດການບັນຫາໃດ ແລະ ຜູ້ທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ຄວນກຳນົດຄວາມຮັບຜິດຊອບຢ່າງຊັດເຈນ. ໃນຮູບແບບຂອງການກະຈາຍອຳນາດ ຄວນມີການດຸ່ນດຽງຢ່າງພຽງພໍລະຫວ່າງການສົ່ງເສີມຄວາມເປັນເອກະພາບພາຍໃນປະເທດ ກ່ຽວກັບຂໍ້ກຳນົດກົດລະບຽບ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນທ້ອງຖິ່ນ. ຕົວຢ່າງ: ໃນບາງຂອບເຂດໃນການອະນຸຍາດຈຳໜ່າຍຜະລິດຕະພັນຢູ່ຕະຫຼາດ ອາດຈະຖືກປະຕິບັດຢູ່ໃນລະດັບສູນກາງ ແຕ່ວ່າອຳນາດໃນການຄວບຄຸມເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບການເຂົ້າເຖິງຜະລິດຕະພັນອາດຈະນຳໃຊ້ຢູ່ໃນລະດັບທ້ອງຖິ່ນ.

ໃນການພົວພັນປະສານງານກັບໜ່ວຍງານອື່ນໆຂອງພາກລັດ, ໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ຄວນໄດ້ຮັບອຳນາດຢ່າງເໝາະສົມເພື່ອຮັກສາທັດສະນະ ການປະຕິບັດວຽກງານການຮັກສາສຸຂະພາບຂອງປະຊາຊົນ ແລະ ການ

ປະຕິບັດມາດຕະການຕ່າງໆ ຕົວຢ່າງ: ຄວນມີກົນໄກປະສານງານລະຫວ່າງອົງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ການຄ້າ ແລະ ພາສີ.

ເພື່ອເຮັດໃຫ້ລະບຽບການຕ່າງໆ ສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໄດ້ຢ່າງສໍາເລັດຜົນ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ຄຸ້ມຄອງຄວນໃຫ້ຄວາມ ໝັ້ນໃຈວ່າ ຄວາມອາດສາມາດໃນການບໍລິຫານ ແລະ ໜ້າທີ່ທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍຈະເໝາະສົມກັບແຕ່ລະລະດັບ. ຄວນ ປະຕິບັດແຜນການຝຶກອົບຮົມທີ່ອອກແບບ ສໍາລັບເຈົ້າໜ້າທີ່ຄຸ້ມຄອງພາກລັດ ແລະ ສໍາລັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງອື່ນໆ.

ຄວນມີລະບົບເພື່ອແນ່ໃຈວ່າການຕັດສິນໃຈຂອງອົງການທີ່ມີສິດອໍານາດ ໃນການອອກມາດຕະການທາງກົດ ໝາຍສາມາດກວດສອບໄດ້. ລະບົບຄວນລວມທັງບົດບາດຂອງຜູ້ກວດສອບແຫ່ງລັດ, ກົນໄກການອຸທອນພາຍໃນ ແລະ ສິດໃນການອຸທອນຕໍ່ຄໍາຕັດສິນຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຄຸ້ມຄອງດ້ານກົດໝາຍ ລວມທັງເຫດຜົນ ແລະ ຄວາມຍຸດຕິທໍາໃນ ຂະບວນການ ນອກເໜືອຈາກເຫດຜົນທາງດ້ານວິທະຍາສາດ ແລະ ການບໍລິຫານ.

ໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງ ແມ່ນເຄື່ອງມື ເພື່ອກວດກາອໍານາດຂອງຕົນພາຍໃນຂອບເຂດທີ່ກົດໝາຍອະນຸຍາດເທົ່ານັ້ນ ແລະ ປະຕິບັດຕາມຫຼັກການກ່ຽວກັບຄວາມຮັບຜິດຊອບ, ຄວາມເປັນທໍາ ແລະ ຄວາມສະເໝີພາບ. ການທົບທວນດ້ານ ການບໍລິຫານ ແລະ ການພິພາກສາ ແມ່ນອາດຂັດຂວາງການລະເມີດອໍານາດ.

ການຮ່ວມເຂົ້າກັນ ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງດ້ານລະບຽບການ ແມ່ນ ຄວາມມຸ້ງຫວັງຂອງ ທັງໃນລະດັບປະເທດ ແລະ ລະດັບສາກົນ. ກອບກົດໝາຍສໍາລັບການຄຸ້ມຄອງຜະລິດຕະພັນຢາ ຄວນປະກອບມີວິທີການຊຶ່ງໃຫ້ອົງການຄຸ້ມ ຄອງແຫ່ງຊາດ ເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມ ຫຼື ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກການຮ່ວມມືສາກົນ, ການແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ກອງປະຊຸມກ່ຽວກັບການຮ່ວມກັນ, ການເຊື່ອມໂຍງ ແລະ ການຮ່ວມມື. ການພັດທະນາ ຫຼື ການດັດແກ້ລະບຽບການ ກໍ່ຄວນຄໍານຶງເຖິງບັນດາພັນທະທາງກົດໝາຍຈາກສິນທິສັນຍາ, ຂໍ້ຕົກລົງຮັບຮູ້ເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ແລະ ການປະສານງານ ຫຼື ຂໍ້ຜູກພັນອື່ນໆ ຕົວຢ່າງ: ບ່ອນທີ່ອົງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ມີຂໍ້ຕົກລົງການຮັບຮູ້ເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນກັບປະເທດອື່ນ, ການປ່ຽນແປງໃນມາດຕະຖານຂອງການທົດສອບຂອງອົງການນັ້ນ, ບໍ່ວ່າຈະສູງ ຫຼື ໜ້ອຍກວ່າ ກໍ່ອາດມີຜົນກະທົບຕໍ່ ສັນຍາກັບຄູ່ຮ່ວມງານ ທີ່ຮັບຮູ້ເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ສະນັ້ນຕ້ອງໄດ້ເຮັດການປະເມີນຕື່ມ.

ອົງການຄຸ້ມຄອງ ຄວນມີຊັບພະຍາກອນ ແລະ ສິດອໍານາດທີ່ຈໍາເປັນ ໃນການປະຕິບັດຢ່າງທັນການ ແລະ ມີ ປະສິດທິພາບ ແລະ/ຫຼື ປະສານກັບໜ່ວຍງານອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເພື່ອບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການ ຕົວຢ່າງ: ຖ້າເຈົ້າໜ້າທີ່ພາສີ ຫາກສິ່ງໃສ່ວ່າຜະລິດຕະພັນການແພດ ທີ່ນໍາເຂົ້າບໍ່ສອດຄ່ອງຕາມລະບຽບການ, ອົງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ທີ່ ຮັບຜິດຊອບຄວນມີອໍານາດ ແລະ ມີຊັບພະຍາກອນ ໃນການປະຕິບັດການກວດກາທີ່ຈໍາເປັນ ແລະ ປະຕິບັດການຢ່າງ ເໝາະສົມ. ຄຽງຄູ່ກັນນັ້ນ, ອົງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ຄວນໄດ້ຮັບການຈັດຫາຊັບພະຍາກອນ ແລະ ມີອໍານາດໃນການ ສືບສວນ ແລະ ປະຕິບັດມາດຕະການຢ່າງເໝາະສົມ ຮ່ວມກັບເຈົ້າໜ້າທີ່ແພດທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນການທົດສອບ ທີ່ບໍ່ແມ່ນ ທາງດ້ານຄລິນິກ.

ໃນກໍລະນີທີ່ບໍ່ມີລະບົບການຄຸ້ມຄອງ ຫຼື ລະບົບທີ່ມີບໍ່ສາມາດບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການສໍາລັບບາງປະເພດ ຫຼື ທຸກ ປະເພດຜະລິດຕະພັນທາງການແພດ, ຫຼື ໃນສະຖານນະການສຸກເສີນບາງຢ່າງ ຕໍ່ກັບຜະລິດຕະພັນທາງການແພດ, ມາດ ຕະການໄລຍະສັ້ນ ຕາມກອບກົດໝາຍຂອງປະເທດທີ່ມີ ກໍ່ສາມາດນໍາໃຊ້ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຈໍາເປັນອັນຮີບດ່ວນ ໃນການປົກປ້ອງສຸຂະພາບຊຶ່ງອາດ ລວມກັບການພິຈາລະນາກົດໝາຍຕ່າງໆທີ່ມີຢູ່ແລ້ວນັ້ນເຊັ່ນ ກົດໝາຍກ່ຽວກັບການ

ຄຸ້ມຄອງຜູ້ບໍລິໂພກ ຫຼື ການນຳເຂົ້າ ແລະ ຄຳສັ່ງຕ່າງໆ ທີ່ອາດມອບໝາຍໃຫ້ໃນໄລຍະນັ້ນເພື່ອນຳໃຊ້ປະຕິບັດຊົ່ວຄາວ. ຕົວຢ່າງ ຖ້າເຈົ້າໜ້າທີ່ຮູ້ວ່າຢາກຳລັງໄດ້ຖືກສົ່ງເສີມໄປໃນທາງທີ່ຜິດ, ເຮັດໃຫ້ຫຼົງເຊື່ອ ຫຼື ບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ເຮັດ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ອາດພິຈາລະນາຮຽກເກັບຄືນຜະລິດຕະພັນ ແລະ ຮ້ອງຟ້ອງຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການປົກປ້ອງຜູ້ບໍລິໂພກທົ່ວໄປ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະບໍ່ມີລະບຽບສະເພາະກ່ຽວກັບການຕິດສະຫຼາກຜະລິດຕະພັນທາງການແພດກໍ່ຕາມ. ມາດຕະການອື່ນໆອາດກ່ຽວຂ້ອງກັບການປັບຕົວຂອງການຕັດສິນໃຈຂອງອົງການຄຸ້ມຄອງຂອງປະເທດອື່ນໆ, ການຍອມຮັບການຕັດສິນໃຈທີ່ເຮັດໂດຍໜ່ວຍງານທີ່ມີອຳນາດອື່ນໆ ຫຼື ໂດຍອົງການຈັດຕັ້ງຫຼາຍໆຝ່າຍ ຫຼື ອາໄສການການປະເມີນຂອງໜ່ວຍງານແຫ່ງຊາດອື່ນໆ. ຍົກຕົວຢ່າງ ອາດເປັນໄປໄດ້ທີ່ໜ່ວຍງານ ຕ້ອງອາໄສການປະເມີນຂອງອົງການຄຸ້ມຄອງທີ່ມີອຳນາດອື່ນໆ ໃນການພິຈາລະນາວ່າໃຫ້ຢາວັກແຊງທີ່ຈຳເປັນຮີບດ່ວນນຳເຂົ້າຈຳໜ່າຍໃນພາຍໃນປະເທດ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການດ້ານສາທາລະນະສຸກທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການດ່ວນ. ຄວນມີການພັດທະນາຍຸດທະສາດໄລຍະກາງ ແລະ ໄລຍະຍາວເພື່ອຕື່ມຊ່ອງຫວ່າງຢ່າງຖາວອນ.

1.2. ຄວາມເປັນກາງ

- ການຕັດສິນໃຈດ້ານລະບຽບການ ຄວນເປັນກາງ ແລະ ຕ້ອງຫຼີກລ້ຽງຂໍ້ຄັດແຍ່ງທາງຜົນປະໂຫຍດ.
- ການຕັດສິນໃຈດ້ານລະບຽບການຄວນຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ, ອົງໃສ່ຫຼັກຖານ ແລະ ຈັນຍາທຳ.
- ທຸກພາກສ່ວນທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງຄວນໄດ້ຮັບການປະຕິບັດເທົ່າທຽມກັນ.
- ໜ່ວຍງານຂອງພາກລັດ ແລະ ພາກເອກະຊົນ ຄວນໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງຕາມກອບກົດໝາຍດຽວກັນ ເພື່ອໃຫ້ໜັ້ນໃຈວ່າມີຄວາມເປັນກາງ.
- ລະບົບຄວນມີການຈັດການກັບຂໍ້ຄັດແຍ່ງທາງຜົນປະໂຫຍດ.

ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ການຕັດສິນໃຈດ້ານລະບຽບການ ຄວນມີຄວາມເປັນກາງ ເພື່ອໃຫ້ເກີດຄວາມເປັນທຳ ແລະ ເພື່ອຫຼີກລ້ຽງຄວາມຂັດແຍ່ງທາງດ້ານຜົນປະໂຫຍດ, ອັກຄະຕິທີ່ບໍ່ມີມູນຄວນຈິງ ຫຼື ອິດທິພົນທີ່ບໍ່ເໝາະສົມ ຂອງຜູ້ທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ. ຈຸດປະສົງຂອງລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ການຕັດສິນໃຈດ້ານລະບຽບການ ຄຸ້ມຄອງຕ້ອງຖືກຕ້ອງສອດຄ່ອງຕາມກົດໝາຍ, ອົງຕາມຫຼັກຖານ ແລະ ຈັນຍາທຳ. ຈຸດປະສົງ, ຄວາມມີປະສິດທິຜົນ, ຄວາມເຊື່ອໜັ້ນ, ຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ຄວາມເປັນກາງຂອງຂໍ້ຄວາມ ແລະ ມາດຕະການຕ່າງໆ ຊຶ່ງເປັນທີ່ຍອມຮັບໂດຍສາທາລະນະ ມີສ່ວນໃນການເພີ່ມຄວາມເຊື່ອໜັ້ນໃນລະບົບການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ໃນຜະລິດຕະພັນໃນການຄຸ້ມຄອງ.

ຜູ້ທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງທັງໝົດ ຄວນໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາຢ່າງເທົ່າທຽມກັນ ຊຶ່ງໝາຍຄວາມວ່າຜູ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງໃດໜຶ່ງ ໄດ້ຖືກເລືອກປະຕິບັດ. ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ ແລະ ບໍ່ຂຶ້ນກັບລັດຖະບານ ຄວນໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງຕາມກອບກົດດຽວກັນເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມເປັນກາງໃນການແຂ່ງຂັນ. ຕົວຢ່າງ, ການປະເມີນດ້ານລະບຽບກ່ອນການອະນຸຍາດຈຳໜ່າຍຕະຫຼາດຂອງສອງການທົດສອບວິໄຈໃນຫຼອດແກ້ວທີ່ແຂ່ງຂັນກັນ - ເຊິ່ງການທົດສອບໜຶ່ງແມ່ນອົງໃສ່ວິທີການທີ່ພັດທະນາພາຍໃນປະເທດ ແລະ ອີກການທົດສອບໜຶ່ງແມ່ນພັດທະນາຢູ່ໃນປະເທດອື່ນ - ຄວນປະເມີນໂດຍອົງໃສ່ເງື່ອນໄຂວິທະຍາສາດດຽວກັນ.

ເຈົ້າໜ້າທີ່ຄຸ້ມຄອງຄວນເປັນອິດສະຫຼະຈາກອິດທິພົນ ແລະ ແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງຄວາມລຳອຽງ; ຂອບເຂດຂອງອຳນາດ ແລະ ຄວາມສາດມາດຂອງຕົນ ຄວນໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງຂຶ້ນເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ເກີດອິດທິພົນ ແລະ ຮັກສາຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນລະບົບການຄຸ້ມຄອງ. ລະບົບຄວນມີການຈັດການຄວາມຂັດແຍ່ງທາງດ້ານຜົນປະໂຫຍດ.

ເຈົ້າໜ້າທີ່ຄຸ້ມຄອງຄວນຫຼີກລ້ຽງອິດທິພົນທີ່ເກີດຂຶ້ນ ຫລື ທີ່ຮັບຮູ້ ໂດຍການເປີດກ້ວາງ ແລະ ໃຫ້ໂປ່ງໃສກ່ຽວກັບການຕັດສິນໃຈຂອງຕົນ. ການຕັດສິນໃຈແມ່ນອີງຕາມຈຸດປະສົງທີ່ຊັດເຈນ, ຕາມຫຼັກຖານ ຫຼື ການຄົ້ນຄ້ວາປະເມີນຜົນ ພາຍຫຼັງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ການໃຫ້ຂໍ້ມູນຂອງຜູ້ທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມ ສາມາດຊ່ວຍສ້າງຄວາມໝັ້ນໃຈ ແລະ ໄວ້ວາງໃຈໄດ້. ພື້ນຖານທາງດ້ານວິທະຍາສາດ ແລະ ທາງດ້ານເຕັກນິກຂອງລະບຽບການ ຄວນມີຈຸດປະສົງ ແລະ ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້. ການຍອມຮັບເຄື່ອງມື ໃນການໃຫ້ຄຳປຶກສາຂອງພາກປະຊາຊົນ ແລະ ຄວາມໂປ່ງໃສ ຕະຫຼອດເຖິງຂະບວນການໃນການຕັດສິນໃຈ ຄວນຮັບປະກັນຄວາມເປັນກາງ, ຜົນໄດ້ຮັບຂອງການຄຸ້ມຄອງທີ່ດີຂຶ້ນ ແລະ ຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຈາກປະຊາຊົນທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ ໃນການໃຊ້ຜະລິດຕະພັນທີ່ຄຸ້ມຄອງ.

ຄວາມເປັນກາງ ຊ່ວຍໃຫ້ເກີດຄວາມສອດຄ່ອງໃນການຕັດສິນໃຈດ້ານລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ກ່ຽວກັບຄຸນນະພາບ, ຄວາມປອດໄພ, ປະສິດທິພາບ ແລະ ການເຂົ້າເຖິງຜະລິດຕະພັນທາງການແພດ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີຄວາມສະເພາະເຈາະຈົງໃນແຕ່ລະຜະລິດຕະພັນ ແລະ ຂະບວນການດ້ານລະບຽບການກໍ່ຕາມ.

1.3. ຄວາມສອດຄ່ອງ

- ລະບຽບການໃໝ່ ຄວນສະໜັບສະໜູນ ແລະ ເສີມສ້າງ ແລະ ບໍ່ຂັດແຍ່ງກັບ ລະບຽບການເດີມທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ.
- ຄວນຫຼີກລ້ຽງ ຄວາມຊ້ຳຊ້ອນ ຫຼື ຄວາມຂັດແຍ່ງທາງດ້ານຄວາມຮັບຜິດຊອບ.
- ລະບຽບການຕ້ອງມີການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ການບັງຄັບໃຊ້ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບທຸກຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວພັນກັບຜະລິດຕະພັນທາງດ້ານການແພດ ແລະ ກັບຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມທັງໝົດ.
- ການຕັດສິນໃຈກ່ຽວກັບລະບຽບການ ແລະ ການປະຕິບັດການບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການ ບໍ່ຄວນເບິ່ງເປັນການກະທຳໂດຍພາລະການ ຫຼື ຕາມລຳພັງໃຈ.
- ລະບຽບການຄວນລວມເອົາການຄຳສະເໜີຮ້ອງທຸກ ກ່ຽວກັບການຕັດສິນໃຈດ້ານລະບຽບການ ແລະ ມາດຕະການການບັງຄັບໃຊ້.
- ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ຄວນປະກອບມີຂໍ້ກຳນົດສຳລັບການອຸທອນຕໍ່ການຕັດສິນໃຈ ແລະ ການປະຕິບັດການບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການ.

ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງກ່ຽວກັບຜະລິດຕະພັນການແພດ ບໍ່ເຮັດແບບໂດດດ່ຽວ, ຕ້ອງເຮັດຕາມຮູບແບບ ແລະ ສອດຄ່ອງຕາມກົດໝາຍຂອງສາກົນ, ສອດຄ່ອງຕາມກອບນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານ ແລະ ສະເພາະເຈາະຈົງກັບນະໂຍບາຍປົກປ້ອງສຸຂະພາບ. ຕ້ອງເຮັດໃຫ້ມີເນື້ອໃນທີ່ສອດຄ່ອງກັບກອບກົດໝາຍຂອງປະເທດ, ນະໂຍບາຍທົ່ວໄປຂອງລັດຖະບານ ແລະ ນະໂຍບາຍສະເພາະກ່ຽວກັບການປົກປ້ອງສຸຂະພາບ. ລະບຽບການທີ່ສ້າງໃໝ່ ຄວນສະໜັບສະໜູນ ແລະ ເສີມສ້າງ ແລະ ບໍ່ຄວນຂັດແຍ່ງກັບລະບຽບການຕ່າງໆທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ.

ໃນເວລາທີ່ກຳລັງຮ່າງ ຫຼື ບັບປຸງເຄື່ອງມືດ້ານລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ, ຄວາມມີການດຳເນີນການເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈ ວ່າມັນມີຄວາມກົມກຽວ ແລະ ສອດຄ່ອງກັນກັບຄວາມອາດສາມາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງໜ່ວຍງານດ້ານຄຸ້ມຄອງທີ່ ຮັບຜິດຊອບ. ຄວນຫຼີກລ້ຽງຄວາມຊຳຊ້ອນ ຫຼື ຄວາມຂັດແຍ່ງໃນຄວາມຮັບຜິດຊອບ. ຜູ້ຜະລິດ, ຜູ້ນຳເຂົ້າ ແລະ ຜູ້ຈຳໜ່າຍ ຄວນສາມາດຮັບຮູ້ ແລະ ຈຳແນກໄດ້ວ່າຜູ້ມີສິດອຳນາດແມ່ນໃຜ ແລະ ຮັບຜິດຊອບກ່ຽວກັບອັນໃດແດ່ ຊຶ່ງມັນມີ ຄວາມສຳຄັນຫຼາຍ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ ເມື່ອລະບຽບການກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງຜະລິດຕະພັນການແພດ ໄດ້ມີການ ກະຈາຍອຳນາດ ເຊັ່ນ ເມື່ອອາດມີໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງດ້ານຢາໃນລະດັບສູນກາງ, ລັດ/ແຂວງ. ສະນັ້ນ, ຄວນມີກົນໄກຢ່າງ ເປັນທາງການເພື່ອເຮັດໃຫ້ມີການປະສານງານຢ່າງຖືກຕ້ອງ ໃນໄລຍະການຮ່າງ ແລະ ການປະຕິບັດຕາມລະບຽບການ.

ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງທາງດ້ານເຕັກໂນໂລຢີຂອງຕົນ, ຕ້ອງມີຄວາມສອດຄ່ອງກັນລະຫວ່າງຂໍ້ກຳນົດ ດ້ານລະບຽບການສຳຫຼັບຢາ, ອຸປະກອນການແພດ, ວັກແຊງ ແລະ ຊີວະວິທະຍາ. ການບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ກໍ່ຄວນສອດຄ່ອງກັບແຕ່ລະຂະແໜງການ; ລະບຽບການທີ່ໃຊ້ກັບຜູ້ຜະລິດ, ຜູ້ນຳເຂົ້າ, ຜູ້ຈັດຈຳໜ່າຍ ຕ້ອງສອດຄ່ອງ, ກົມກຽວກັບຫຼັກການທີ່ໃຊ້ກັບຜູ້ຊົມໃຊ້ຜະລິດຕະພັນການແພດນຳອີກ.

ຜູ້ອອກກົດໝາຍ ແລະ ຜູ້ກຳນົດນະໂຍບາຍ ຄວນກວດກາໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າກົດໝາຍ ແລະ ຂໍ້ກຳນົດຕ່າງໆ ໄດ້ຖືກ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ນຳໃຊ້, ບັງຄັບໃຊ້ຢ່າງສອດຄ່ອງໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ແລະ ທຸກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ຕົວຢ່າງ ຜູ້ ຜະລິດຢາໃນຂົງເຂດໃດໜຶ່ງພາຍໃນປະເທດ ກໍ່ຄວນມີຄຸນສົມບັດຄົບຖ້ວນສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ກຳນົດ ຄືກັນກັບຜູ້ ຜະລິດອື່ນໆໃນເຂດອື່ນໆ ແລະ ທຸກໆການໂຄສະນາກ່ຽວກັບຜະລິດຕະພັນການແພດ ເຊັ່ນດຽວກັນ ກໍ່ຄວນປະຕິບັດໃນ ລັກສະນະດຽວກັນ. ຂໍ້ກຳນົດ ແລະ ການປົກປ້ອງຄົນເຈັບ ໃນການທົດສອບທາງດ້ານຄລິນິກ ກໍ່ຄວນບັງຄັບໃຊ້ຢ່າງ ສອດຄ່ອງ ບໍ່ວ່າຈະດຳເນີນຢູ່ໃນປະເທດໃດກໍ່ຕາມ. ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຜູ້ຜະລິດຜະລິດຕະພັນການແພດພາຍໃນປະເທດ ກໍ່ຄວນປະຕິບັດຕາມຂໍ້ກຳນົດຄືກັບຜູ້ຜະລິດ ແລະ ຜູ້ນຳເຂົ້າຈາກຕ່າງປະເທດ.

ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີຄວາມຈຳເປັນໃນການຕັດສິນດ້ານລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ການບັງຄັບໃຊ້ທີ່ດີກໍ່ຕາມ ແຕ່ ຄວາມບໍ່ສອດຄ່ອງພາຍໃນ ແລະ ລະຫວ່າງລະບຽບການອາດສ້າງໂອກາດໃນການປະຕິບັດທີ່ບໍ່ຍຸຕິທຳ ຫຼື ການສໍ້ລາດບັງ ຫຼວງໄດ້. ຖ້າຕ້ອງການຮັກສາຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຂອງສາທາລະນະຊົນຕໍ່ຜະລິດຕະພັນການແພດ ແລະ ລະບົບການຄຸ້ມຄອງ , ການບັງຄັບໃຊ້ບໍ່ຄວນເບິ່ງໃນລັກສະນະເປັນການກະທຳຢ່າງດຽວ. ກອບລະບຽບການຄຸ້ມຄອງຄວນ ລວມຂໍ້ກຳນົດສຳ ລັບການອຸທອນ ການຕັດສິນໃຈດ້ານລະບຽບການ ແລະ ຄວນມີເຈົ້າໜ້າທີ່ກວດກາທີ່ເປັນກາງຊຶ່ງສາມາດໃຫ້ຄວາມສຳ ຄັນກັບບັນຫານີ້. ການຂົນຂວາຍ, ການຮັກສາ ແລະ ການສົ່ງເສີມເຈົ້າໜ້າທີ່ຄຸ້ມຄອງຜະລິດຕະພັນການແພດ ແລະ ເຈົ້າ ໜ້າທີ່ບັງຄັບໃຊ້ກົດໝາຍ ຄວນເຮັດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ໂດຍຍຶດຫຼັກຈັນຍາບັນ ທີ່ເປີດເຜີຍຕໍ່ສາທາລະນະຊົນ. ສະນັ້ນ, ເຈົ້າໜ້າ ທີ່ຄຸ້ມຄອງຕ້ອງເໝາະສົມກັບຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ອຳນາດໃນການບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການ.

ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງຜະລິດຕະພັນການແພດ ຕ້ອງໄດ້ພັດທະນາຕໍ່ເນື່ອງ ເພື່ອສະທ້ອນຕໍ່ຄວາມກ້າວໜ້າທາງ ວິທະຍາສາດ, ມາດຕະຖານຂອງການຮັກສາ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ການ ໝູນໃຊ້ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດດັ່ງກ່າວ ຈະຕ້ອງສອດຄ່ອງ ແລະ ສາມາດຄາດເດົາໄດ້ຕະຫຼອດເວລາ ເພື່ອໃຫ້ທຸກຝ່າຍ ສາມາດຕັດສິນໃຈໄດ້ຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນ ກ່ຽວກັບການລົງທຶນ, ຊັບພະຍາກອນ ແລະ ຂັ້ນຕອນຕ່າງໆ ເພື່ອໃຫ້ໝັ້ນໃຈ

ໄດ້ວ່າການປະຕິບັດມີຄວາມສອດຄ່ອງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ຖ້າຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງມີການປ່ຽນແປງ ຄວນກຳນົດມາດຕະການ ແລະ ໄລຍະເວລາຂອງການຂ້າມຜ່ານຢ່າງຊັດເຈນ.

ຖ້າເປັນໄປໄດ້, ມາດຕະການທາງດ້ານການຄຸ້ມຄອງຂອງປະເທດເພື່ອປົກປ້ອງສຸຂະພາບ ຄວນສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ກຳນົດຂອງສົນທິສັນຍາ ແລະ ຂໍ້ຕົກລົງຂອງພາກພື້ນ ຫຼື ສາກົນ.

1.4. ຄວາມເໝາະສົມ

- ຄວນມີລະບຽບການຄຸ້ມຄອງທີ່ພຽງພໍເພື່ອຈຸດປະສົງການໃຫ້ປະຕິບັດຕາມ ແຕ່ບໍ່ໃຫ້ມີການປະຕິບັດທີ່ເກີນຄວາມຈຳເປັນ.
- ມາດຕະການການປະຕິບັດຕາມລະບຽບການ ຄວນມີຄວາມເໝາະສົມກັບຄວາມສ່ຽງ ແລະ ຄວາມຮຸນແຮງຂອງການລະເມີດ.

ຫຼັກການຂອງຄວາມເໝາະສົມ ໝາຍເຖິງການປະຕິບັດທີ່ບໍ່ໄດ້ເກີນກ່ວາທີ່ຈຳເປັນເພື່ອໃຫ້ບັນລຸຈຸດປະສົງທີ່ໄດ້ຕັ້ງໄວ້ ຊຶ່ງຫຼັກການນີ້ຄວນໃຊ້ກັບອົງປະກອບທັງໝົດຂອງລະບົບການຄຸ້ມຄອງ. ຄວນມີການສ້າງລະບຽບສະເພາະເມື່ອຈຳເປັນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຄວນໃຫ້ເໝາະສົມພຽງພໍ ກັບຈຸດມຸ້ງໝາຍໃນການໃຫ້ປະຕິບັດຕາມເທົ່ານັ້ນ ໂດຍບໍ່ໃຫ້ເກີນກວ່ານັ້ນ. ເນື້ອໃນ ແລະ ຮູບແບບຂອງການຄຸ້ມຄອງ ຄວນເໝາະສົມກັບທັງບັນຫາ ແລະ ຄວາມສ່ຽງທີ່ເກີດຈາກບັນຫາ. ດັ່ງນັ້ນ, ຫຼັກຖານລາຍລະອຽດດ້ານຄວາມປອດໄພ ແລະ ປະສິດທິພາບ ອາດຈຳເປັນສຳຫຼັບການໃຫ້ການອະນຸຍາດຈຳໜ່າຍໃນຕະຫຼາດ ສຳຫຼັບຢາວັກຊີນ. ແຕ່ໃນຂະນະດຽວກັນຍຶດຕິດກັບ ວັດຈະນານຸກົມຢາ ກໍ່ອາດພຽງພໍສຳລັບຢາທີ່ບໍ່ຈຳເປັນຈະຕ້ອງມີໃບສັ່ງແພດ (OTC) ຊຶ່ງມີສ່ວນປະສົມຂອງຢາທີ່ມີຄຸນລັກສະນະເໝາະສົມ.

ການບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການ ແລະ ລະບອບການກວດກາ ຄວນເປັນໄປຕາມຄວາມສ່ຽງ ແລະ ຄວາມຮຸນແຮງຂອງການລະເມີດ. ຕົວຢ່າງຜູ້ຜະລິດທີ່ປະຕິບັດຕາມລະບຽບການຢ່າງຖືກຕ້ອງສອດຄ່ອງ ອາດໄດ້ຮັບການກວດສອບໜ້ອຍກ່ວາຜູ້ທີ່ມີປະຫວັດການປະຕິບັດທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງ. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຕ່າງໆໃນການປະຕິບັດລະບຽບການ ກໍ່ຄວນໄປຕາມຄວາມເໝາະສົມກັບຄວາມສ່ຽງ.

ຫຼັກການຂອງຄວາມເໝາະສົມ ຍັງໃຊ້ກັບນະໂຍບາຍ ແລະ ຂັ້ນຕອນຕ່າງໆຕາມທີ່ລະບຽບການໄດ້ກຳນົດໄວ້. ຂະບວນການໃນສ້າງລະບຽບການຄວນມີຄວາມຍືດຍຸ່ນ ແລະ ເປັນສັດສ່ວນທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມຍາວ ແລະ ໂຄງສ້າງຂອບການວິເຄາະຜົນກະທົບ ສະທ້ອນເຖິງຄວາມຊັບຊ້ອນ ແລະ / ຫຼື ຜົນກະທົບຂອງບັນຫາທີ່ເກີດຂຶ້ນ. ຕົວຢ່າງ, ການວິເຄາະຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ຄວນເໝາະສົມສຳລັບກອບການຄຸ້ມຄອງໃໝ່ ທີ່ສະລັບຊັບຊ້ອນ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນສຳລັບການຄຸ້ມຄອງທີ່ງ່າຍດາຍ ຖ້າວ່ານະໂຍບາຍທີ່ເປັນທາງເລືອກຫາກມີຂໍ້ຈຳກັດ.

ຄວາມສ່ຽງທາງດ້ານສຸຂະພາບ ແມ່ນເຂົ້າໃຈນຳກັນວ່າ ອາດຈະເກີດເຫດການທາງລົບ (ອັນຕະລາຍ, ຄວາມເສຍຫາຍ) ແລະ ຄວາມອາດສາມາດທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມເສຍຫາຍ (ຈຳນວນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ແລະ ຄວາມຮຸນແຮງຂອງຄວາມເສຍຫາຍຕໍ່ແຕ່ລະຄົນ).

1.5. ຄວາມຍືດຍຸ່ນ

- ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງຄວນມີຄວາມຍືດຍຸ່ນຢ່າງພຽງພໍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ການຕອບສະໜອງທີ່ມີເຫດຜົນຕໍ່ການປ່ຽນແປງໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຄຸ້ມຄອງ.
- ພາສາຂອງລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ຄວນເປັນຄໍາອະທິບາຍ ແລະ ບໍ່ມີການສັ່ງ ແລະ ຄວນໃຫ້ແນວທາງທີ່ເປັນທາງເລືອກເພື່ອໃຫ້ບັນລຸຜົນຄືກັນ.
- ຄວນມີຄວາມຍືດຍຸ່ນໃນການຕອບສະໜອງຕໍ່ສະພາວະສຸກເສີນ, ການຂາດຢາ, ແລະ ການໃຊ້ເພື່ອມະນຸດສະທໍາ.
- ລະບົບການຄຸ້ມຄອງ ຄວນໃຫ້ມີຄວາມຍືດຍຸ່ນ ເພື່ອໃຊ້ໃນການຕັດສິນໃຈທີ່ດີ ພາຍໃນກອບການຄຸ້ມຄອງ.

ໃນການສ້າງລະບຽບການ ທີ່ມີຄວາມຄົບຖ້ວນ, ເຂົ້າໃຈງ່າຍ ແລະ ສາມາດບັງຄັບໄດ້ ມີຄວາມຈໍາເປັນຕ້ອງສະໜອງລາຍລະອຽດທີ່ພຽງພໍ ເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າມີຄວາມຊັດເຈນ. ໃນເວລາດຽວກັນ ລະບຽບການຄວນໃຫ້ມີຄວາມຍືດຍຸ່ນ ໃນການຕອບສະໜອງຢ່າງມີເຫດຜົນກັບການປ່ຽນແປງ ໃນສິ່ງແວດລ້ອມກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງ. ດັ່ງນັ້ນ, ລະບົບການຄຸ້ມຄອງ ຄວນໃຫ້ມີກົນໄກການແກ້ໄຂກ່ຽວກັບໄພຂົ່ມຂູ່ທາງດ້ານສາທາລະນະສຸກ ທີ່ຄາດບໍ່ເຖິງ ຕະຫຼອດຈົນນໍາໃຊ້ເຕັກໂນໂລຢີ ແລະ ນະວັດຕະກໍາໃໝ່ເຂົ້າມາພິຈາລະນານໍາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຄວາມຍືດຍຸ່ນ ກໍ່ຄວນເປັນໄປຕາມຄວາມສ່ຽງ ແລະ ບໍ່ອາດປະນີປະນອມຕໍ່ຄວາມສາມາດໃນການຮັບປະກັນຄຸນນະພາບ, ຄວາມປອດໄພ ແລະ ປະສິດພາບຂອງຜະລິດຕະພັນ.

ພາສາທີ່ໃຊ້ ຄວນເປັນຄໍາອະທິບາຍ, ບໍ່ຄວນເປັນຄໍາສັ່ງ, ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງຕ້ອງຊ່ວຍຫາທາງເລືອກອື່ນໆ ເພື່ອໃຫ້ບັນລຸຕາມຜົນໄດ້ຮັບຄືກັນ. ຕົວຢ່າງຖ້າຜະລິດຕະພັນມີຈຸດປະສົງສໍາລັບປາດສະຈາກເຊື້ອ, ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ຄວນສ້າງຂໍ້ກໍານົດກ່ຽວກັບລະດັບການອະເຊື້ອ ແລະ ການກວດສອບຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງຂັ້ນຕອນ ແຕ່ບໍ່ຄວນລະບຸວິທີການຂ້າເຊື້ອສະເພາະທີ່ໃຊ້. ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ຄວນມີຈຸດມັງໝາຍເພື່ອການຮັບຮອງການວິວັດທາງດ້ານເຕັກໂນໂລຊີ ແລະ ສະຖານະທາງວິທະຍາສາດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງຄວນສະທ້ອນເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ລະຫວ່າງປະເພດຜະລິດຕະພັນທີ່ຄຸ້ມຄອງ; ສິ່ງທີ່ອາດເໝາະສົມສໍາລັບຢາ ບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງເໝາະສົມສໍາລັບອຸປະກອນການແພດ, ອຸປະກອນການທົດສອບໃນຫຼອດແກ້ວ, ທາງຊີວະ ຫຼື ວັກແຊງ.

ໃນຄະນະດຽວກັນລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ຄວນປັບຕົວໃຫ້ເຂົ້າກັບສະພາບການປ່ຽນແປງທາງດ້ານວິທະຍາສາດ ແລະ ເຕັກໂນໂລຢີ ແລະ ຄວນສົ່ງເສີມໃຫ້ເກີດນະວັດຕະກໍາ ທີ່ບໍ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດຜົນກະທົບທາງລົບໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈ. ຄວາມສ່ຽງໃໝ່ ຕ້ອງໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂໃນເວລາທີ່ເໝາະສົມ, ດັ່ງນັ້ນ ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ຄວນໃຫ້ເປັນໄປຕາມເຕັກໂນໂລຊີທາງການແພດທີ່ອາດຄາດບໍ່ເຖິງ ຊຶ່ງອາດຖືກໃຊ້ໃນອະນາຄົດທາງການແພດ. ຄວນໃຫ້ມີລໍາດັບໃນການຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງຂອງອຸປະກອນການແພດທີ່ມີລາຍລະອຽດສູງສຸດກ່ຽວກັບຂໍ້ກໍານົດສໍາລັບການປະຕິບັດຕາມ ທີ່ລະບຸໄວ້ໃນເຄື່ອງມື ຊຶ່ງສາມາດແກ້ໄຂໄດ້ງ່າຍທີ່ສຸດ. ດັ່ງນັ້ນ, ຂໍ້ຄວາມຂອງຫຼັກການກ່ຽວກັບຂໍ້ກໍານົດສໍາລັບວິທີການປະຕິບັດຕາມ ຄວນມີຄວາມສະເພາະເຈາະຈົງຫຼາຍທີ່ສຸດ. ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ຄວນມີຄວາມຍືດຍຸ່ນໃນການບໍລິຫານທີ່ພຽງພໍເພື່ອໃຫ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນກອບການຮ່ວມມືຂອງສາກົນ ເຊັ່ນ ການແບ່ງປັນຂໍ້ມູນ, ການຮ່ວມກັນ, ການເຊື່ອມໂຍງ, ແລະ ການ

ຍອມຮັບເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ. ຕົວຢ່າງການຍອມຮັບເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ກ່ຽວກັບການລາຍງານການປະເມີນຜົນການອະນຸຍາດກ່ອນຈຳໜ່າຍໃນຕະຫຼາດສຳລັບຄຸນນະພາບ, ຄວາມປອດໄພ, ປະສິດທິພາບ ແລະ ການປະຕິບັດການກວດກາຄວາມສອດຄ່ອງການຜະລິດທີ່ດີ ທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ດຳເນີນໂດຍໜ່ວຍງານອື່ນໆ.

ນອກຈາກນີ້ຄວນໃຫ້ມີຄວາມຢືດຢູ່ນພຽງພໍ ເພື່ອໃຫ້ ໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງດ້ານຢາ ຕອບສະໜອງຕໍ່ສະຖານນະການທີ່ເປັນສະພາວະຮີບດ່ວນຕ່າງໆ, ບັນຫາການຂາດເຂີນຢາ, ຄວາມຜິດປົກກະຕິຕ່າງໆທີ່ບໍ່ຄ່ອຍມັກເກີດ ແລະ ການໃຊ້ເພື່ອຄວາມເຫັນໃຈເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ແລະ ຈຸດປະສົງທາງດ້ານມະນຸດສະທຳ.

ລະບົບການຄຸ້ມຄອງຂຶ້ນຢູ່ກັບກອບທາງດ້ານກົດໝາຍ ເພື່ອໃຫ້ມີການຕັດສິນໃຈໃນການບໍລິຫານ ແລະ ການບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການຂອງຝ່າຍຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານ ຊຶ່ງໄດ້ແກ່ຄວາມຢືດຢູ່ນໃນການຕັດສິນທີ່ດີພາຍໃຕ້ກອບການຄຸ້ມຄອງ. ການຕັດສິນໃຈນີ້ຕ້ອງຢູ່ພາຍໃນການຄວບຄຸມ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງທີ່ເໝາະສົມ.

1.6. ປະສິດທິຜົນ

- ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງທີ່ມີປະສິດທິຜົນແມ່ນລະບຽບການທີ່ບັນລຸຕາມເປົ້າໝາຍສາທາລະນະສຸກທີ່ກຳນົດໄວ້.
- ລະບົບການຄຸ້ມຄອງທີ່ມີປະສິດທິຜົນຊ່ວຍໃຫ້ສາມາດກວດສອບໄດ້ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຊັກຊ້າ ແລະ ນຳໄປສູ່ການປະຕິບັດການແກ້ໄຂ ແລະ ການປ້ອງກັນທີ່ຈຳເປັນໄດ້.
- ຄວນມີການປະເມີນປະສິດທິຜົນຂອງລະບຽບການ ໂດຍໃຊ້ຕົວຊີ້ວັດຜົນຂອງການປະຕິບັດ.

ແນວໂນ້ມດ້ານປະຊາກອນສາດ, ການປ່ຽນແປງຕ່າງໆ ໃນພາລະແບກຫາບໃນທົ່ວໂລກກ່ຽວກັບພະຍາດ ແລະ ການພັດທະນາທາງດ້ານເສດຖະກິດ ຊຶ່ງຂັບເຄື່ອນຄວາມຕ້ອງການຜະລິດຕະພັນການແພດທີ່ມີຄຸນນະພາບທີ່ໜັ້ນໃຈໄດ້ ຊຶ່ງຈະສົ່ງຜົນໃຫ້ເກີດຜົນທາງສຸຂະພາບດີຂຶ້ນ. ສຸດທ້າຍການວັດແທກຜົນຂອງລະບົບການຄຸ້ມຄອງຜະລິດຕະພັນກນແພດທີ່ມີປະສິດທິຜົນແມ່ນການບັນລຸເປົ້າໝາຍດ້ານນະໂຍບາຍໃນການປ້ອງກັນ ແລະ ສິ່ງເສີມສຸຂະພາບຂອງປະຊາຊົນທັງໃນໄລຍະສັ້ນ ແລະ ໄລຍະຍາວ. ໃນເວລາດຽວກັບນະໂຍບາຍດ້ານການຄຸ້ມຄອງ ບໍ່ຄວນຍັບຢັ້ງການລົງທຶນທາງດ້ານນະວັດຕະກຳໃໝ່ໆ ດ້ານສຸຂະພາບ ຫຼື ອຸປະສັກກົດຂວາງທີ່ບໍ່ຍຸດຕິທຳຕໍ່ການຄ້າສາກົນ ແລະ ການຮ່ວມມືທາງລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ.

ເຄື່ອງມືດ້ານລະບຽບການຄຸ້ມຄອງທີ່ສາທາລະນະຊົນ (ທັງພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນ) ເຫັນວ່າເໝາະສົມ ແລະ ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ແມ່ນມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະມີປະສິດທິຜົນຫຼາຍທີ່ສຸດ. ເຄື່ອງມືດັ່ງກ່າວຈະມີພື້ນຖານທາງກົດໝາຍທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ຈະມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ແນວທາງໃນການປະຕິບັດກ່ຽວກັບຜະລິດຕະພັນການແພດທີ່ມີປະສິດທິຜົນ ຈະປ້ອງກັນ ຫຼື ຫຼຸດຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະເກີດຜົນກະທົບທາງລົບທີ່ບໍ່ເພິ່ງປະສົງກ່ຽວກັບຜະລິດຕະພັນການແພດ (ບໍ່ວ່າຈະເປັນການນຳເຂົ້າ ຫລື ຜະລິດພາຍໃນ) ທີ່ບໍ່ປອດໄພ, ບໍ່ໄດ້ມາດຕະຖານ ແລະ ບໍ່ມີປະສິດທິພາບ ຫຼື ມີປະສິດທິຜົນ. ເມື່ອມີການກວດພົບການບໍ່ປະຕິບັດສອດຄ່ອງຕາມລະບຽບການ ຊຶ່ງລະບົບການບັງຄັບລະບຽບການທີ່ມີປະສິດທິຜົນ ກໍ່ຈະສາມາດກວດສອບໄດ້ໂດຍໄວ ແລະ ນຳໄປສູ່ການການປະຕິບັດການແກ້ໄຂ ແລະ ການປ້ອງກັນທີ່ຈຳເປັນໄດ້. ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງທີ່ມີປະສິດທິຜົນ ຈະປ້ອງກັນການໂຄສະນາ ແລະ ການສົ່ງເສີມ ທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ຫຼື ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດ ແລະ ໃຫ້ການປົກປ້ອງ ຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມການທົດສອບທາງດ້ານ

ການປິ່ນປົວຂອງຜະລິດຕະພັນການແພດ ທັງກ່ອນ ແລະ ຫຼັງການໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈຳໜ່າຍໃນຕະຫຼາດ. ລະບົບການຄຸ້ມຄອງທີ່ມີປະສິດທິຜົນຈະມີຈຸດຄຸ້ມຄອງທີ່ຕ່າງກັນໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນຂອງວົງຈອນຊີວິດຂອງຜະລິດຕະພັນການແພດ ເພື່ອຫຼີກລ້ຽງບໍ່ໃຫ້ມີຫລາຍຈຸດຄຸ້ມຄອງໃນການກວດກາຄັ້ງດຽວ.

ລະບົບການຄຸ້ມຄອງທີ່ມີປະສິດທິຜົນ ຄວນຮັບຮູ້ ແລະ ຄຳນຶງເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງ ລະຫວ່າງ ປະເພດຂອງຜະລິດຕະພັນທີ່ຄຸ້ມຄອງ. ການຄຸ້ມຄອງ ຄວນເໝາະສົມກັບລະດັບຄວາມອັນຕະລາຍທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນ ແລະ ຄວາມສ່ຽງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຜະລິດຕະພັນທາງການແພດ ເຊັ່ນ: ມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມກັບວັກແຊງ ອາດບໍ່ເໝາະສົມກັບຜະລິດຕະພັນທີ່ມີໄວ້ສຳລັບການຂາຍຢາ OTC ພາຍໃນຮ້ານຂາຍຢາ.

ການຄຸ້ມຄອງຜະລິດຕະພັນການແພດທີ່ປະສິດຄວາມສຳເລັດຈະຂຶ້ນຢູ່ກັບການວາງແຜນແຕ່ຂັ້ນເລີ່ມຕົ້ນ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ການນຳໃຊ້ ແລະ ການບັງຄັບໃຊ້ ບໍ່ຄວນໃຫ້ເກີດຂຶ້ນພາຍຫຼັງຄວາມຄິດ. ເມື່ອມີການພັດທະນາລະບຽບການໃໝ່ ແລະ ຕ້ອງມີການວິເຄາະຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການ ຊຶ່ງໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງ ຄວນພັດທະນາ "ຍຸດທະສາດເພື່ອການສຶກສາ, ການໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອ, ການຊຸກຍູ້, ການສົ່ງເສີມ, ການຈຸງໃຈທາງເສດຖະກິດ, ການຕິດຕາມ, ການບັງຄັບໃຊ້ ແລະ ການປະຕິບັດລົງໂທດ" ຍົກຕົວຢ່າງໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງລະບຽບການຄວນພິຈາລະນາວ່າ ມາດຕະການຕ່າງໆທີ່ວາງອອກນັ້ນ ຄວນໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າມາດຕະການນັ້ນໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກລະບຽບການ ຮັບຮູ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງເໝາະສົມ. ຜູ້ທີ່ມີສິດອຳນາດຕ້ອງຕັດສິນໃຈວ່າ ຈະມີການສ້າງແຮງຈູງໃຈ ເພື່ອໃຫ້ມີການປະຕິບັດຕາມລະບຽບການຕ່າງໆ ແລະ ຈະຕ້ອງໃຊ້ຄວາມຮູ້, ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຜູ້ບໍລິໂພກ ແລະ ກຳລັງຂອງຕະຫຼາດ ຊຶ່ງຄວນໄດ້ຮັບການນຳໃຊ້ຢ່າງເໝາະສົມ ນອກເໜືອຈາກການປະຕິບັດການລົງໂທດ. ສະນັ້ນ ບົດບາດຂອງສັງຄົມໃນການຕິດຕາມຄວາມສອດຄ່ອງຂອງການປະຕິບັດລະບຽບການ ກໍ່ຄວນໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາເຊັ່ນດຽວ ຖ້າຫາກວ່າເໝາະສົມ.

ການວາງແຜນ ຄວນລວມເຖິງການໃຫ້ມີການເຜີຍແຜ່ການປະເມີນເປັນແຕ່ລະໄລຍະ ຕໍ່ການປະຕິບັດງານການຄຸ້ມຄອງຂອງໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງ ແລະ ລັດຖະບານ. ຄວນກຳນົດໃຫ້ມີເຄື່ອງມືສຳລັບການວັດແທກດ້ານປະລິມານເພື່ອຕິດຕາມ ຍົກຕົວຢ່າງ ທົບທວນດ້ານເວລາທີ່ນຳໃຊ້ໃນການອອກອະນຸຍາດ, ເວລາທີ່ຕອບສະໜອງຕໍ່ການສະເໜີຂໍ້ຂໍ້ມູນຕ່າງໆ ຫຼື ຈຳນວນຂອງການປະຕິບັດການບັງຄັບໃຊ້ກົດໝາຍ. ນອກຈາກນີ້ ຄວນພິຈາລະນາຕື່ມກ່ຽວກັບມາດຕະການທາງດ້ານຄຸນນະພາບ ເຊັ່ນ ຄວາມພ້ອມໃນການປະຕິບັດຕໍ່ກັບໄພຄຸກຄາມຕໍ່ສາທາລະນະສຸກທີ່ຮີບດ່ວນ ຫຼື ຄວາມອາດສາມາດໃນການປະເມີນ ເຕັກໂນໂລຢີໃໝ່ໆ. ພ້ອມດຽວກັນອາດເປັນປະໂຫຍດສຳຫຼັບໜ່ວຍງານທີ່ມີອຳນາດໃນການໃຊ້ "ການປຽບທຽບ" "benchmarking" ເພື່ອປຽບທຽບໜ່ວຍງານຕົນເອງຕໍ່ກັບໜ່ວຍງານທີ່ຄືກັນ. ການປະເມີນຕົນເອງ (ຕົວເອງ) ຄວນນຳໄປສູ່ການປັບປຸງ ແລະ ການປະຕິບັດການແກ້ໄຂທີ່ມີປະສິດທິພາບ.

ຜູ້ກຳນົດນະໂຍບາຍ ແລະ ອົງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ຄວນພິຈາລະນາຂອບເຂດ ຕໍ່ລະບົບສະໜັບສະໜູນການເຊື່ອມໂຍງດ້ານລະບຽບການສາກົນ, ການເພິ່ງພາອາໃສເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ, ການຮ່ວມມື, ການແລກປ່ຽນ ແລະ ການເຊື່ອໝັ້ນ ໃນການຕັດສິນໃຈຂອງຜູ້ອື່ນ.

1.7. ປະສິດທິພາບ

- ລະບຽບການທີ່ມີປະສິດທິພາບແມ່ນ ລະບຽບການທີ່ບັນລຸເປົ້າໝາຍທີ່ກຳນົດໄວ້ ພາຍໃນເວລາທີ່ເໝາະສົມ, ຄວາມພະຍາຍາມ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ.
- ໃນການພິຈາລະນາແນວທາງດ້ານການຄຸ້ມຄອງ ຄວນຄຳນຶງເຖິງພາລະ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຊັບພະຍາກອນທັງໝົດຂອງລະບຽບການທີ່ສະສົມ.
- ປະສິດທິພາບຂອງກົດລະບຽບ ຄວນໄດ້ຮັບການປະເມີນຜົນຂອງຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເປັນແຕ່ລະໄລຍະ ເພື່ອໃຫ້ໝັ້ນໃຈວ່າ ຜົນປະໂຫຍດຕາມທີ່ຄາດໄວ້ນັ້ນ ໄດ້ບັນລຸຜົນ.
- ຂໍ້ກຳນົດດ້ານລະບຽບການຄຸ້ມຄອງຂອງປະເທດ ອາດສອດຄ່ອງກັບປະເທດອື່ນໆ ເພື່ອໃຫ້ມີປະສິດທິພາບຫຼາຍຂຶ້ນ.

ລະບົບການຄຸ້ມຄອງ ບໍ່ຄວນມີປະສິດທິຜົນແຕ່ພຽງຢ່າງດຽວ ແຕ່ຍັງຕ້ອງມີປະສິດທິພາບ ແລະ ບັນລຸຜົນຕາມຈຸດປະສົງຕາມວິທີທາງທີ່ດີທີ່ສຸດ. ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງຈະມີຜົນກະທົບທາງດ້ານການເງິນ. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໂດຍກົງລວມທັງຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຈາກການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ການບຳລຸງຮັກສາຂອງອົງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ແລະ ຈາກການປະຕິບັດຕາມລະບຽບການ ແລະ ການກັບຮັກສາການບັນທຶກຂໍ້ມູນອຸດສາຫາກຳ. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທາງອ້ອມ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍອື່ນໆທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ ອາດລວມເຖິງຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ເກີດຂຶ້ນເນື່ອງຈາກຕະຫຼາດ, ການບົດເບືອນທາງການຕະຫຼາດ ແລະ ການຫຍໍ້ທໍ້ທາງດ້ານການລົງທຶນໃສ່ນະວັດຕະກຳໃໝ່ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຈາກການເສຍໂອກາດໃນການບ່ຽງເບນງົບປະມານດ້ານສາທາລະນະຈາກຈຸດປະສົງອື່ນໆ. ລະບຽບການທີ່ບໍ່ມີປະສິດທິພາບອາດກໍ່ໃຫ້ເກີດແຮງຈູງໃຈໃນການຫຼີກລ້ຽງຜົນກະທົບທີ່ຄາດບໍ່ເຖິງ ແລະ "ເກີດຈາກພາຍນອກ" externalizing" ຂອງຄ່າໃຊ້ຈ່າຍແກ່ບໍລິໂພກ ແລະ ອື່ນໆ. ຜູ້ອອກກົດໝາຍ ແລະ ຜູ້ກຳນົດນະໂຍບາຍ ຄວນກວດສອບໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າ ກົດໝາຍ ແລະ ຂໍ້ບັງຄັບໃໝ່ ຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດຜົນປະໂຫຍດທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ ເປັນທຳ ຊຶ່ງຄຳນຶງເຖິງຜົນກະທົບທາງເສດຖະກິດ, ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ. ຄຽງຄູ່ກັນນັ້ນ, ເມື່ອລະບຽບການທີ່ມີ ໄດ້ຮັບການກວດສອບແລ້ວ ລະບຽບການຄວນໄດ້ຮັບການປະເມີນ ສຳລັບຜົນປະໂຫຍດດ້ານການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ສຸຂະພາບທີ່ສາມາດພິສູດໄດ້ ແລະ ຜົນກະທົບຕໍ່ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຕ່າງໆ. ສ່ວນໜຶ່ງຂອງການວິເຄາະຜົນກະທົບທາງດ້ານລະບຽບການ, ຜູ້ກຳນົດດ້ານນະໂຍບາຍຄວນຊອກຫາວິທີທີ່ມີປະສິດທິພາບ ແລະ ວິທີການທີ່ຈະເປັນພາລະແບກຫາບທີ່ໜ້ອຍທີ່ສຸດໃນການບັນລຸຕາມຈຸດປະສົງທາງດ້ານລະບຽບການຂອງຕົນ ໂດຍມີຕົ້ນທຶນທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ.

ການຈ່າຍເງິນເພື່ອຮັກສາສຸຂະພາບ ແມ່ນໄດ້ຈ່າຍເງິນໂດຍທາງກົງ ຫຼື ໂດຍທາງອ້ອມ ໂດຍຜູ້ເສຍພາສີ, ພະນັກງານ ແລະ ຜູ້ບໍລິໂພກ ແລະ ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ ເຊິ່ງຜູ້ທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງເຫຼົ່ານີ້ ຈະຕ້ອງການໃຊ້ເງິນທຶນຂອງຕົນຢ່າງມີປະສິດທິພາບທີ່ສຸດ. ສະນັ້ນໃນສ່ວນທີ່ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງຜະລິດຕະພັນການແພດ ເຮັດໃຫ້ເກີດຕົ້ນທຶນຂອງສິນຄ້າ ແລະ ການບໍລິການທີ່ໃຊ້ໃນການຮັກສາສຸຂະພາບ ຍ້ອນລະບຽບການທີ່ບໍ່ມີປະສິດທິພາບນັ້ນ ຊຶ່ງຈະເປັນພາລະທາງດ້ານການເງິນທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ ຂອງຜູ້ເຈັບປ່ວຍ, ຜູ້ບໍລິໂພກ ແລະ ລະບົບການຮັກສາສຸຂະພາບແຫ່ງຊາດ.

ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ການປະຕິບັດທີ່ມີປະສິດທິພາບຈະເຫັນໄດ້ໂດຍສາທາລະນະ ໃນການສ້າງຜົນປະໂຫຍດທີ່ເປັນຕົວກຳນົດຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງພວກເຂົາ. ການກະຈາຍຜົນກະທົບທາງດ້ານເສດຖະກິດ, ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ ຈະໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາທັງໝົດລະບົບການຮັກສາສຸຂະພາບໂດຍຜູ້ເຈັບປ່ວຍ, ຜູ້ຊ່ຽວຊານດ້ານການຮັກສາສຸຂະພາບ, ຜູ້ບໍລິໂພກ ແລະ ຜູ້ຜະລິດ. ຄວນຫຼຸດຜົນກະທົບທາງລົບທີ່ບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນ ທີ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ກຸ່ມ, ບຸກຄົນ ຫຼື ກຸ່ມຜະລິດຕະພັນ. ຂໍ້ກຳນົດດ້ານລະບຽບການ ຄວນອີງຕາມຜົນການປະຕິບັດ ຫຼາຍກວ່າການກຳນົດ ແລະ ຄວນຫຼີກລ້ຽງຂໍ້ຫ້າມ ທາງການຄ້າທີ່ບໍ່ຈຳເປັນ.

ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງບໍ່ຄວນຂັດຂວາງການເຂົ້າເຖິງຂອງຄົນເຈັບ ຕໍ່ເຕັກໂນໂລຢີດ້ານສຸຂະພາບທີ່ຈຳເປັນ, ເໝາະສົມ ແລະ ລາຄາບໍ່ແພງ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການດ້ານສຸຂະພາບຂອງປະຊາຊົນ. ເນື່ອງຈາກລັກສະນະຂອງຜະລິດຕະພັນທາງດ້ານການແພດ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງການໃຊ້ງານ ຊຶ່ງຂໍ້ກຳນົດກ່ຽວກັບຜະລິດຕະພັນທາງດ້ານການແພດ ຈະຕ້ອງມີຄວາມເຂັ້ມງວດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ຖ້າຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ເກີດຂຶ້ນ ໂດຍລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ຊຶ່ງເປັນສັດສ່ວນທີ່ບໍ່ຫຼາຍປານໃດ ຫຼື ການບໍລິຫານງານ ບໍ່ມີປະສິດທິພາບໃນໃນຕະຫຼາດສະເພາະ, ຜູ້ສະໜອງອາດບໍ່ສົນໃຈໃນການຈຳໜ່າຍຕະຫຼາດດັ່ງກ່າວ. ຍົກຕົວຢ່າງ ຄວາມຕ້ອງການ ໃນການເຮັດການທົດລອງທາງດ້ານຄລິນິກໃນປະເທດນ້ອຍປະເທດໜຶ່ງ ເຊິ່ງເປັນເງື່ອນໄຂໃນການອະນຸຍາດທາງດ້ານການວາງຈຳໜ່າຍ ຊຶ່ງອາດທີ່ຖອຍໃຈ, ໂດຍສະເພາະຖ້າການທົດລອງ ໄດ້ດຳເນີນການຢູ່ບ່ອນອື່ນ ສະທ້ອນ ເຖິງຂໍ້ມູນປະຫວັດຄົນເຈັບ ຂອງຕະຫຼາດທີ່ໄດ້ຄາດຫວັງໄວ້. ຄວາມບໍ່ມີປະສິດທິພາບ ອາດສ້າງຊ່ອງຫວ່າງສຳລັບຜູ້ສະໜອງທີ່ບໍ່ມີວິໄນ - ທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ - ຜູ້ທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຕາມຂໍ້ຮຽກຮ້ອງທັງໝົດ, ຫຼື ສຳລັບການປະຕິບັດການບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການດ້ານການສໍ້ລາດບັງຫຼວງ.

ສຳລັບຜະລິດຕະພັນທາງການແພດ, ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ຄວາມສ່ຽງໃນການພັດທະນາແມ່ນສູງ, ຖ້າຂໍ້ກຳນົດລະບຽບການຂອງປະເທດຫາກບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ກຳນົດຂອງປະເທດອື່ນ, ການຂາດປະສິດທິພາບ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍພາຍໃນ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ສອດຄ່ອງນັ້ນຈະເພີ່ມຂຶ້ນ ຊຶ່ງອາດຈະສົ່ງຜົນຕໍ່ການລົງທຶນໃນຕະຫຼາດດັ່ງກ່າວ. ເງື່ອນໄຂດັ່ງກ່າວອາດກົດກັນການລົງທຶນທີ່ຕ້ອງການ ເພື່ອນຳຜະລິດຕະພັນທີ່ມີລາຄາເໝາະສົມ ແລະ ແທດເໝາະມາສູ່ຕະຫຼາດດັ່ງກ່າວ. ໃນລະດັບສາກົນ ການປະເມີນດ້ານລະບຽບການຄຸ້ມຄອງຜະລິດຕະພັນທາງດ້ານການແພດ ແລະ ການກວດສອບຜູ້ສະໜອງ ທີ່ເຮັດຊ້ຳຄືນຢູ່ເລື້ອຍໆ ສ້າງຄວາມບໍ່ມີປະສິດທິພາບ ແລະ ເພີ່ມການໃຊ້ຈ່າຍຂຶ້ນ. ໃນຂະນະທີ່ການເຄົາລົບອະທິປະໄຕຂອງປະເທດ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບທາງດ້ານການເມືອງໃນການຕັດສິນໃຈດ້ານລະບຽບການ, ຜູ້ກຳນົດນະໂຍບາຍ ແລະ ຜູ້ຄຸ້ມຄອງ ຄວນປະເມີນ ໂອກາດຕ່າງໆ ເພື່ອເປັນເອກະພາບຮ່ວມກັນ ແລະ ຄວນປະຕິບັດຕາມແນວທາງການຄຸ້ມຄອງເຊື່ອມໂຍງຕາມຫຼັກສາກົນ. ໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງ ຄວນມີສ່ວນຮ່ວມໃນການເຮັດວຽກຮ່ວມກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ, ທົບທວນຮ່ວມກັນ ແລະ ເຮັດວຽກແບບແລກປ່ຽນເຄືອຂ່າຍຄວາມອາດສາມາດໃນການຄຸ້ມຄອງ. "ການເພິ່ງພາ" ໃນການປະຕິບັດງານຂອງໜ່ວຍງານອື່ນອາດຊ່ວຍເພີ່ມປະສິດທິພາບ ແລະ ລຸດຜ່ອນພາລະໃນດ້ານຊັບພະຍາກອນ ທີ່ມີ, ການຮ່ວມມືລະຫວ່າງປະເທດ ໄດ້ກ່າວໄວ້ ໃນເອກະສານຄັດຕິດ ທີ 3.

ລະບຽບການກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງຜະລິດຕະພັນການແພດ ລວມທັງການປະເມີນຜົນທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ແນ່ນອນໃນການຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງ. ການວິເຄາະຜົນກະທົບຈາກລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ຄວນຮວມເຖິງຄວາມອາດຈະ

ເປັນ ແລະ ຄວາມຮຸນແຮງຂອງຄວາມອັນຕະລາຍທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນ ຈາກການສໍາຜັດຜະລິດຕະພັນ ຊຶ່ງອັນຕະລາຍຕໍ່ ສຸຂະພາບຂອງບຸກຄົນ ແລະ ສຸຂະພາບຂອງປະຊາຊົນທົ່ວໄປ ແລະ ຄວນພິຈາລະນາວ່າລະບຽບການທີ່ໄດ້ສະເໜີ ຈະ ຊ່ວຍຫຼຸດຄວາມສ່ຽງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ຄືແນວໃດ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍອັນໃດ. ການປະເມີນຄວາມສ່ຽງດ້ານສາທາລະນະສຸກອາດ ກໍານົດເປັນບຸລິມະສິດດ້ານລະບຽບການໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ. ຕົວຢ່າງຖ້າພະຍາດຕິດຕໍ່ເປັນສາເຫດຂອງພາລະຂອງ ປະເທດໃນການເກີດເຊື້ອພະຍາດ, ໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງທີ່ມີສິດອໍານາດ ອາດໃຫ້ຄວາມສໍາຄັນກັບການຈັດສັນ ຊັບພະຍາກອນທີ່ມີຢ່າງຈໍາກັດ ໃນການປະເມີນຜະລິດຕະພັນທີ່ໃຊ້ໂຄງການ ສັກຢາວັກແຊງແຫ່ງຊາດ.

ໃນການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງລະບຽບການທີ່ສະເໜີໃໝ່, ຜູ້ກໍານົດນະໂຍບາຍ ແລະ ອົງການຄຸ້ມຄອງຄອງ ຄວນພິຈາລະນາ ບໍ່ພຽງແຕ່ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ສະເໜີ ແຕ່ຍັງລວມເຖິງພາລະ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການທັງ ໜຶ່ງດ້ານຊັບພະຍາກອນຂອງລະບຽບການທີ່ມີຢູ່ທັງໝົດ. ຄວນພິຈາລະນາວ່າຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງ ລະບຽບການໃໝ່ທີ່ຈະເພີ່ມຄືແນວໃດກັບຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງລະບຽບການໃໝ່ທີ່ມີຢູ່ໃນລະບຽບການ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ຈະມີຂໍ້ຂັດແຍ່ງ ຫຼື ບໍ່ສອດຄ່ອງລະຫວ່າງລະບຽບນໍາກັນ. ຄວນມີຄວາມຊັດເຈນວ່າລະບຽບການ ຕ່າງໆທີ່ມີ ສາມາດແກ້ໄຂ ຫຼື ຍົກເລີກ ແລະ ມີທາງເລືອກທີ່ມີປະສິດທິຜົນ, ມີປະສິດທິພາບຫຼາຍຂຶ້ນຫຼືບໍ່. ນອກຈາກນີ້ ການປະເມີນການປະຕິບັດງານເປັນແຕ່ລະໄລຍະ ຄວນປະເມີນປະສິດທິພາບ, ປະສິດທິຜົນຂອງລະບຽບການ ທີ່ເກີດ ຂຶ້ນຢ່າງແທ້ຈິງ ເພື່ອໃຫ້ໝັ້ນໃຈວ່າ ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຕາມທີ່ຄາດຫວັງໄວ້ ແລະ ຖ້າເປັນຄືແນວນັ້ນ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທາງກົງ ແລະ ທາງອ້ອມຕົກເປັນເທົ່າໃດ.

ເຊັ່ນດຽວກັບລະບຽບການກ່ຽວກັບຜະລິດຕະພັນທາງການແພດຂອງປະເທດ ທີ່ຕ້ອງການໃຫ້ມີພະນັກງານທີ່ມີ ຄຸນສົມບັດ ແລະ ລະບົບທີ່ເໝາະສົມ, ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີເຄື່ອງມື ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການບໍລິຫານສໍາລັບ ການປະເມີນຜົນປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນກ່ຽວກັບລະບຽບການ.

1.8. ຄວາມຊັດເຈນ

- ລະບຽບການທີ່ສະເໜີຕ້ອງຕ້ອງສາມາດເຂົ້າເຖິງ ແລະ ເຂົ້າໃຈ ໂດຍຜູ້ໃຊ້ ແລະ ຜູ້ອື່ນໆທີ່ຈະໃຊ້.
- ໃນການສ້າງລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ຄວນມີການລະບຸວິທີການທີ່ຊັດເຈນ ທີ່ຜູ້ມີສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງສາມາດ ປະກອບສ່ວນໃນການໃຫ້ຂໍ້ມູນໄດ້.
- ລະບຽບການຄວນຮ່າງເປັນພາສາ ແລະ ແບບຟອມທີ່ສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການອື່ນໆ ເພື່ອ ສົ່ງເສີມການປະຕິບັດຄວາມສອດຄ່ອງ.
- ຂະບວນການ ແລະ ພື້ນຖານສໍາລັບການຕັດສິດໃຈດ້ານລະບຽບການ ແລະ ການບັງຄັບໃຊ້ຄວນມີຄວາມຊັດ ເຈນ.
- ຄໍາສັບຄວນສອດຄ່ອງກັບມາດຕະຖານສາກົນ ທີ່ເປັນທີ່ຍອມຮັບ.

ຜູ້ຮ່າງກົດໝາຍ ແລະ ໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງ ຄວນກວດສອບເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າທັງຜູ້ໃຊ້ ແລະ ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການໃຊ້ ລະບຽບການທີ່ຈະສະເໜີນັ້ນ ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້. ລະບຽບການທີ່ຊັດເຈນ, ໂປ່ງໃສ ແລະ ແມ່ນຢ່າທີ່ຮ່າງໄວ້ເປັນພາສາ ແລະ ຮູບແບບທີ່ສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການອື່ນໆ ຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນໂອກາດໃນຄວາມຜິດພາດ ຫຼື ການຕີ

ຄວາມໝາຍທີ່ຜິດ ແລະ ຍັງສິ່ງເສີມການປະຕິບັດຕາມລະບຽບການ. ອີງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ຄວນພິຈາລະນາວ່າຜູ້ຜະລິດ, ຜູ້ນຳເຂົ້າ ແລະ ຜູ້ຈຳໜ່າຍຜະລິດຕະພັນການແພດ ເຂົ້າໃຈໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າລະບຽບໃດທີ່ນຳໃຊ້ກັບພວກເຂົາ ແລະ ສິ່ງທີ່ຄາດຫວັງທີ່ຢາກໄດ້ຈາກພວກເຂົາ.

ຂະບວນການທີ່ຕ້ອງການກຳນົດລະບຽບການໃໝ່ ແລະ ອັນທີ່ໄດ້ຮັບການພັດທະນາແລ້ວນັ້ນ ຄວນໃຫ້ສາທາລະນະເຂົ້າເຖິງ ແລະ ມີຄວາມຊັດເຈນຕໍ່ຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ. ຜູ້ທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງຄວນມີໂອກາດທີ່ຈະໄດ້ຮັບຮູ້ ແລະ ມີສ່ວນໃນຂະບວນການຂອງການວິເຄາະຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການ ແລະ ການພັດທະນາລະບຽບການ, ວິທີການທີ່ພວກເຂົາສາມາດມີສ່ວນຮ່ວມ ຊຶ່ງຄວນມີຄວາມຊັດເຈນ.

ຜູ້ມີສິດອຳນາດໃນການຮ່າງລະບຽບການກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງຜະລິດຕະພັນການແພດ ຄວນປະເມີນວ່າລະບຽບການທີ່ຮຽກຮ້ອງນັ້ນ ຈະເປັນທີ່ເຂົ້າໃຈ ແລະ ສາມາດດຳເນີນການໄດ້ທັງຈາກຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ແລະ ໂດຍຜູ້ທີ່ປະເມີນຄວາມສອດຄ່ອງ, ຄວນມີການກວດສອບທີ່ສຳຄັນເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມຄຸ້ມເຄືອ ແລະ ລະບຸໃຫ້ເຫັນບັນຫາທີ່ຂາດຄວາມຊັດເຈນ. ການທົບທວນ ຄວນມີການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງໃດໆ ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນລະບຽບ ຫຼື ຂໍ້ບັງຄັບ ແລະ ລະບຽບການອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເຊັ່ນ ລະບຽບການກ່ຽວກັບການເກັບພາສີອາກອນ, ການປົກປ້ອງຜູ້ບໍລິໂພກທົ່ວໄປ ແລະ ສິນທິສັນຍາ ຫຼື ຂໍ້ຕົກລົງຂອງສາກົນ.

ຄຳສັບ ຄວນມີການກຳນົດ ຖ້າເປັນໄປໄດ້ ເພື່ອຫຼີກລ້ຽງຄວາມຄຸ້ມເຄືອ ຫຼື ການຕີຄວາມໝາຍທີ່ຜິດພາດ, ຄຳສັບທີ່ໃຊ້ຄວນມີຄວາມຊັດເຈນ, ແມ່ນຢ່າ ແລະ ເຂົ້າໃຈງ່າຍ. ຖ້າເປັນໄປໄດ້, ຄຳສັບຄວນສອດຄ່ອງກັບຮູບແບບສາກົນ, ມາດຕະຖານ ແລະ ເອກະສານແນວທາງທີ່ເຊື່ອມສານກັນທາງດ້ານລະບຽບການ ເຊັ່ນ ເອກະສານຂອງ ອົງການອະນາໄມໂລກເປັນຕົ້ນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງ ເນື່ອງຈາກເປັນພື້ນຖານສຳລັບການແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນຂ່າວສານສາກົນໃນດ້ານຕ່າງໆ, ການແບ່ງງານ, ການເພິ່ງພາເຊິ່ງກັນ, ການອ້າງອີງ ແລະ ການຍອມຮັບເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ. ໃນການໃຊ້ລະບຽບການທີ່ສອດຄ່ອງ ແລະ ຄອບຄຸມຫຼາຍຂຶ້ນ ຈະຊ່ວຍສິ່ງເສີມການລວມຕົວກັນ ລະຫວ່າງລະບຽບການ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດລະບຽບການ, ການປະສານງານ ແລະ ການຮ່ວມມື.

ຄວນລະມັດລະວັງເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈເຖິງຄວາມຊັດເຈນ ແລະ ຄວາມພຽງພໍຂອງຄຳນິຍາມຄວາມໝາຍຄຳສັບ ແລະ ລຳດັບທີ່ມີເຫດຜົນຂອງການຮ່າງ. ຄວນຫຼຸດຜ່ອນການນຳໃຊ້ຄຳສັບເຕັກນິກ. ລະບຽບການອື່ນໆທີ່ອ້າງອີງເຖິງ ຫຼື ທີ່ໄດ້ປະກອບຢູ່ໃນເອກະສານອ້າງອີງ ຄວນໃຫ້ມີພ້ອມເພື່ອການໃຊ້ງານ ແລະ ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້.

ຄວນມີການລະບຸຂັ້ນຕອນ ແລະ ພື້ນຖານສຳລັບການຕັດສິນໃຈດ້ານລະບຽບການ ແລະ ການບັງຄັບໃຊ້ ຄວນຈະແຈ້ງ ແລະ ຊັດເຈນໃນລະບຽບການ. ຊື່ຂອງຜູ້ຮັບຜິດຊອບລວມທັງ ຕ້ອງໂສ້ຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການບໍລິຫານ ແລະ ດ້ານການເມືອງຂອງພວກເຂົາຄວນມີຄວາມຊັດເຈນ.

ເພື່ອຄວາມຊັບເຈນ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ, ຄວນອອກເອກະສານແນະນຳ. ຄູ່ມືຕ່າງໆ ຄວນໄດ້ຮັບການທົບທວນເປັນແຕ່ລະໄລຍະ ເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າ ມັນຍັງສະທ້ອນເຖິງການປະຕິບັດ ແລະ

ຄວາມຄາດຫວັງໃນປະຈຸບັນຂອງໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງ, ສອດຄ່ອງກັບການພັດທະນາທາງວິທະຍາສາດ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບມາດຕະຖານສາກົນໃນປະຈຸບັນ.

1.9. ຄວາມໂປ່ງໃສ

- ຂະບວນການໃນການພັດທະນາລະບຽບການຄຸ້ມຄອງໃໝ່ກ່ຽວກັບຜະລິດຕະພັນການແພດ ຄວນລວມເຖິງການປຶກສາຫາລືກັບສາທາລະນະ.
- ຄວນພະຍາຍາມຊອກຫາເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຂໍ້ແນະນຳຂອງຜູ້ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ແລະ ພາກສ່ວນທີ່ສົນໃຈ.
- ຄວນມີການເຜີຍແຜ່ລະບຽບການກ່ຽວກັບຜະລິດຕະພັນການແພດ ແລະ ເອກະສານຄູ່ມືຕ່າງໆ ໃຫ້ແກ່ພາກສ່ວນທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ປະຊາຊົນທົ່ວໄປ.
- ຄວນພິຈາລະນາໃຫ້ການຕັດສິນໃຈ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງໜ່ວຍຄຸ້ມຄອງຂອງປະເທດ ເປີດເຜີຍຕໍ່ສາທາລະນະ.
- ນະໂຍບາຍການເປີດເຜີຍຂອງອົງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ຄວນສອດຄ່ອງຕາມກົດໝາຍຂອງປະເທດກ່ຽວກັບການເຂົ້າເຖິງຂໍ້ມູນ.

ຕາມທີ່ລະບຸໃນລັດຖະທຳມະນູນຂອງອົງການອະນາໄມໂລກ

“ຄວາມຄິດຄວາມເຫັນ ແລະ ຄວາມຮ່ວມມືຢ່າງແຂ່ງຂັນຂອງສາທາລະນະ ເປັນເລື່ອງສຳຄັນທີ່ສຸດໃນການປັບປຸງ ແລະ ພັດທະນາສຸຂະພາບຂອງປະຊາຊົນ”

ມັນໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມສົນໃຈທົ່ວໄປຫຼາຍ ຂອງຄົນເຈັບ, ຜູ້ບໍລິໂພກ, ຜູ້ປະຕິບັດງານທາງດ້ານສາທາລະນະສຸກ, ລັດຖະບານ, ແພດປິ່ນປົວ ແລະ ຜູ້ຜະລິດວ່າ ຄວນມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນ ແລະ ຄວາມໄວ້ວາງໃຈຈາກສາທາລະນະຊົນໃນການຄຸ້ມຄອງຜະລິດຕະພັນການແພດ. ຄວາມນ່າເຊື່ອຖືຂຶ້ນຢູ່ກັບລະບຽບການທີ່ຊັດເຈນຕາມຈຸດປະສົງຂອງນະໂຍບາຍທີ່ພັດທະນາຂຶ້ນຢ່າງເປີດເຜີຍ ແລະ ໂປ່ງໃສ, ມີປະສິດທິພາບໃນການບັນລຸເປົ້າໝາຍ ແລະ ມີການບັງຄັບໃຊ້ຢ່າງເໝາະສົມ, ເປັນທຳ ແລະ ຫັນເວລາ. ຄວາມໂປ່ງໃສໃນລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ການປະຕິບັດການບັງຄັບໃຊ້ ຊ່ວຍໃຫ້ສາມາດຕັດສິນໃຈໃນການລົງທຶນ ຂອງພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນ ໄດ້ດີຂຶ້ນ ແລະ ບໍ່ສະໜັບສະໜູນການເລືອກປະຕິບັດ, ການສໍ້ລາດບັງຫຼວງ ຫຼື ການປະຕິບັດທີ່ບໍ່ເໝາະສົມ.

ຂະບວນການໃນການພັດທະນາລະບຽບການຄຸ້ມຄອງກ່ຽວກັບຜະລິດຕະພັນການແພດ ຫຼື ການປັບປຸງລະບຽບການທີ່ມີຢູ່ ຄວນໃຫ້ມີກົນໄກໃນການ ໃຫ້ໄດ້ຄຳປຶກສາຈາກສາທາລະນະ ທີ່ເໝາະສົມກັບສະພາບຂອງປະເທດ (ເຊັ່ນ: ການຈັດປະຊຸມສາທາລະນະ, ການຂຽນຄຳຄິດຄຳເຫັນ ແລະ/ຫຼື ການມີສ່ວນຮ່ວມຜ່ານທາງຮູບແບບອອນລາຍ). ການປຶກສາຫາລືກັບສາທາລະນະ ຄວນເຮັດຢ່າງທ່ວງທັນ ແລະ ໃນຂັ້ນຕອນນີ້ ຄວນເຮັດໃຫ້ໄວເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້. ຄວນມີໄລຍະເວລາຄວາມຍາວທີ່ເໝາະສົມ - ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວຢ່າງໜ້ອຍ 60 ວັນ ແລະ ຄວນເຮັດໃຫ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບຂອບເຂດໃນການປຶກສາຫາລື. ທຸກໆຝ່າຍທີ່ອາດໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ແລະ ສົນໃຈ - ທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ, ທັງພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນ - ຄວນມີໂອກາດ ຊຶ່ງສຳຄັນຫຼາຍ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບແຈ້ງ ແລະ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຄວາມຄິດຄວາມເຫັນຂອງເຂົາເຈົ້າ (ເຊັ່ນ: ວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ, ວິສາຫະກິດຂະໜາດກາງ). ນອກຈາກນີ້ຍັງ

ຄວນທໍາຄວາມເຂົ້າໃຈວ່າ ການວິເຄາະວິໄຈຂໍ້ມູນສາທາລະນະ ຖືກນໍາມາວິເຄາະວິໄຈ ແລະ ດໍາເນີນການຄືແນວໃດ (ຮ່ວມມື ຫຼື ປະຕິເສດ) ທັງໃນການວິເຄາະຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການ ແລະ ໃນລະບຽບການທີ່ໃຊ້. ການຕັດສິນໃຈ ຂອງໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ແລະ ຂໍ້ສະເໜີກ່ຽວກັບຄວາມຄິດຄວາມເຫັນທີ່ໄດ້ຮັບ ຄວນໄດ້ຮັບການສື່ສານ. ຂັ້ນຕອນຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ ໃຫ້ຄວາມຊັດເຈນ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ສ້າງການບັນທຶກສາທາລະນະກ່ຽວກັບເຫດຜົນສໍາລັບການກໍານົດນະໂຍບາຍ ແລະ ການຕັດສິນໃຈໃນອະນາຄົດ. ຄວນມີການລະບຸວິທີການທີ່ສິນທິສັນຍາ ແລະ ຂໍ້ຕົກລົງທາງດ້ານການຄ້າ ຖືກນໍາມາພິຈາລະນາ ໃນລະບຽບການຕ່າງໆ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ ບ່ອນທີ່ເຂົາສົ່ງເສີມການເຊື່ອມໂຍງດ້ານລະບຽບການສາກົນ, ການຮ່ວມກັນ, ການຮັບຮູ້ເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ, ການແບ່ງງານ ແລະ ການເພິ່ງພາກັນ.

ເມື່ອນໍາມາປະຕິບັດແລ້ວ, ລະບຽບການກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງຜະລິດຕະພັນການແພດ ແລະ ເອກະສານແນວທາງປະຕິບັດ ຄວນມີພ້ອມໃນການນໍາໃຊ້ ແລະ ເຂົ້າເຖິງໄດ້ ໂດຍຜູ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ປະຊາຊົນທົ່ວໄປ. ຂໍ້ມູນເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນຂອງພວກເຂົາ ຄວນໄດ້ຮັບການກວດສອບ ແລະ ປັບປຸງເປັນປະຈໍາຕາມຄວາມຈໍາເປັນ ເພື່ອໃຫ້ຂໍ້ມູນສາມາດໃຊ້ອ້າງອີງໄດ້ຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນ ເພື່ອໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບລະບຽບການ ແລະ ແນວທາງການປະຕິບັດທີ່ນໍາໃຊ້ປະຈຸບັນ.

ໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ຄວນພັດທະນາ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນ ເພື່ອເຜີຍແຜ່ລະບຽບການ ທີ່ໄດ້ນໍາໃຊ້ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ເຊັ່ນ: ການສົ່ງຈົດໝາຍ, ແລະ ຄວນໃຫ້ເຂົາເຂົ້າເຖິງໄດ້ງ່າຍ ແລະ ຕໍ່ເນື່ອງ. ລະບຽບການທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ ຄວນໃຫ້ມີການເຜີຍແຜ່ຢ່າງເປັນທາງການຂອງລັດຖະບານ. ການເອົາລະບຽບການ ແລະ ເອກະສານລົງໃນເວບໄຊ ຂອງໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງ ແມ່ນຈະເປັນປະໂຫຍດທີ່ສຸດ. ນອກຈາກນີ້ ສະມາຄົມອຸດສາຫະກໍາ ແລະ ສະມາຄົມວິຊາຊີບແຫ່ງຊາດ ຈະເຮັດວຽກຮ່ວມກັບໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງຂອງປະເທດ ຢູ່ສະເໝີ ເພື່ອໃຫ້ການອົບຮົມ, ສໍາມະນາດ້ານການສຶກສາ. ໃນປະເທດທີ່ມີການໃຊ້ຫຼາຍພາສາ ທີ່ໄດ້ນໍາໃຊ້ລະບຽບການຢ່າງກ້ວາງຂວາງ ອາດມີຄວາມເໝາະສົມໃນການເຮັດໃຫ້ມີລະບຽບການ ແລະ ຄູ່ມືອອກເປັນຫຼາຍພາສາ.

ການຕັດສິນໃຈ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ຄວນໄດ້ຮັບການບັນທຶກເປັນລາຍລັກອັກສອນ ແລະ ເຜີຍແຜ່ຕໍ່ສາທາລະນະຊົນ. ຕົວຢ່າງການເຜີຍແຜ່ການອອກໃບອະນຸຍາດຈໍາໜ່າຍໃນຕະຫຼາດ ຫຼື ການຖອນໃບອະນຸຍາດ, ລາຍງານຜົນຂອງການປະເມີນຕໍ່ສາທາລະນະ, ການແຈ້ງເຕືອນ ແລະ ການຮຽກຄືນ ແລະ ການກວດກາສະຖານທີ່ ຫຼື ການກວດສອບທີ່ເປັນຄວາມສົນໃຈຂອງປະຊາຊົນ. ຂໍ້ມູນດັ່ງທີ່ກ່າວມານີ້ມີຄວາມສໍາຄັນສໍາລັບຜູ້ຜະລິດ, ຜູ້ນໍາເຂົ້າ, ຜູ້ຈໍາໜ່າຍ, ຜູ້ຊ່ຽວຊານດ້ານສຸຂະພາບ ແລະ ຜູ້ບໍລິໂພກອື່ນໆ. ຜົນຂອງການກວດສອບທັງໝົດຫຼືການທົບທວນການຄຸ້ມຄອງ ຂອງໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ຄວນເປີດເຜີຍຕໍ່ສາທາລະນະ, ການທົບທວນດັ່ງກ່າວຖືເປັນອົງປະກອບຂອງຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງລັດ.

ປະຕິບັດບັນລຸຕາມໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບ, ໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງຂອງປະເທດ ຈໍາເປັນຈະຕ້ອງສ້າງ ເພື່ອເປັນເຈົ້າຂອງຂໍ້ມູນທີ່ເປັນລິຂະສິດ ຫຼື ເປັນຄວາມລັບ ທີ່ຈໍາເປັນ. ຕົວຢ່າງ ລວມມີຂໍ້ມູນທີ່ລະບຸເຖິງສ່ວນບຸກຄົນ ຈາກການທົດລອງທາງດ້ານຄລິນິກ ຫຼື ການລາຍງານເຫດການທີ່ບໍ່ເພິ່ງປະສົງ, ຂອບເຂດມາດຕະຖານຂອງສ່ວນປະສົມຂອງຜະລິດຕະພັນການແພດ ແລະ ຂະບວນການຜະລິດທີ່ສໍາຄັນ. ຄວນມີການກໍານົດມາດຕະການເພື່ອປົກປ້ອງການເປີດເຜີຍຂໍ້ມູນດັ່ງກ່າວຢ່າງບໍ່ເໝາະສົມ. ຄວນມີກົນໄກການອຸທອນ ເພື່ອຈັດການເຊັ່ນ ກໍລະນີເມື່ອເນື້ອໃນທີ່ເປັນກໍາມະສິດ ຫຼື ຂໍ້ມູນທີ່ເປັນຄວາມລັບ ຢູ່ໃນລະຫວ່າງການຂັດແຍ້ງ. ຄວນມີມາດຕະການທີ່ຄ້າຍຄືກັນເພື່ອໃຫ້ມີການເປີດເຜີຍຂໍ້ມູນທີ່ຈໍາກັດ

ເຊັ່ນອາດຈຳເປັນຕໍ່ເຫດຜົນທາງດ້ານກົດໝາຍ ເປັນຕົ້ນ ເມື່ອມີການເປີດເຜີຍ ອາດສົ່ງຜົນຕໍ່ການກວດສອບ ຫຼື ດຳເນີນ ການທາງກົດໝາຍທີ່ຄົງຄ້າງຢູ່.

ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງຂອງປະເທດ ຄວນໃຫ້ໂປ່ງໃສ ແລະ ເຂົ້າເຖິງ ສາທາລະນະ ທັງໃນຂະບວນການ ແລະ ເງື່ອນໄຂໃນການຕັດສິນໃຈດ້ານລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ. ນະໂຍບາຍການ ເປີດເຜີຍຂໍ້ມູນຂອງໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງຂອງແຫ່ງຊາດ ຄວນສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍຂອງປະເທດກ່ຽວກັບການເຂົ້າເຖິງ ຂໍ້ ມູນຂອງລັດຖະບານ “ເສລີພາບໃນການໃຫ້ຂໍ້ມູນ” “freedom of information”

ພາກທີ 2. ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດລະບຽບການທີ່ດີ

ແນວທາງສະບັບນີ້ນຳສະເໜີ ການປະຕິບັດລະບຽບການທີ່ດີ (GRP) ເພື່ອການພັດທະນາ ແລະ ການຮັກສາ ແລະ ການປະເມີນກອບລະບຽບການຄຸ້ມຄອງສຳລັບຜະລິດຕະພັນການແພດ. ກົດໝາຍ, ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຄູ່ ມືແນວປະຕິບັດ ເປັນສ່ວນປະກອບທີ່ພົບເຫັນຫຼາຍທີ່ສຸດຂອງກອບດັ່ງກ່າວ ແຕ່ອາດມີການໃຊ້ຕົວເລືອກອື່ນໆ ເຊັ່ນ ມາດຕະຖານ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຕົນເອງ ເພື່ອໃຫ້ບັນລຸຕາມຈຸດປະສົງຂອງນະໂຍບາຍສາທາລະນະ. (ເອກະສານຄັດຕິດ 2) ອະທິບາຍເຖິງລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ລະບຽບການອື່ນໆ. ລັດຖະບານພັດທະນານະໂຍບາຍ ແລະ ຂະບວນການ ສຳລັບການພັດທະນາ, ການນຳໃຊ້, ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ການຕິດຕາມ ແລະ ການທົບທວນລະບຽບການ. ໂດຍທົ່ວໄປ ແລ້ວ ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຈະອອກ ແລະ ຄຸ້ມຄອງໂດຍລັດຖະບານໃນລະດັບສູງສຸດ ຊຶ່ງອາດແມ່ນສຳນັກງານປະທານປະເທດ ຫຼື ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ແລະ ໃຊ້ທົ່ວທັງລັດຖະບານ. ປະເທດອາດພັດທະນານະໂຍບາຍ ແລະ ຂະບວນການທີ່ແຕກຕ່າງ ສຳລັບການອອກກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການທີ່ສະທ້ອນເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງໃນຂະບວນການຕັດສິນໃຈຂອງຕົນ.

ມະຕິຂອງສະພາອະນາໄມໂລກເລກທີ WHA67.20 ຮັບຮູ້ວ່າລະບົບການຄຸ້ມຄອງທີ່ມີປະສິດທິພາບ ຊ່ວຍໃຫ້ ສາທາລະນະສຸກດີຂຶ້ນ. ປະເທດສະມາຊິກຂອງອົງການອະນາໄມໂລກ ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນໃຫ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ລະບຽບການທີ່ດີ ໂດຍຜ່ານນະໂຍບາຍ ແລະ ຂັ້ນຕອນດ້ານລະບຽບການຂອງພວກເຂົາຈົນກວ່າທີ່ລະບົບກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການຂອງການເຕີບໃຫຍ່ເຫລົ່ານີ້ ສາມາດປະຕິບັດໄດ້. ຂະບວນການທີ່ໂປ່ງໃສ ແລະ ສາມາດຄາດການໄດ້ ຄວນ ມີຈຸດມຸ້ງໝາຍໃນການພັດທະນາລະບຽບການທີ່ມີຄຸນນະພາບສູງ ເພື່ອບັນລຸຈຸດປະສົງທີ່ກຳນົດໄວ້ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນຜົນ ກະທົບ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ. ໃນເວລາດຽວກັນ ຄວນມີຄວາມຍືດຍຸ່ນໃນການບໍລິຫານຈັດການທີ່ພຽງພໍ ເພື່ອໃຫ້ສາມາດນຳ ໃຊ້ໄດ້ຕາມຄວາມເໝາະສົມຂອງຂອບເຂດ ແລະ ຄວາມຊັບຊ້ອນຂອງບັນຫາ.

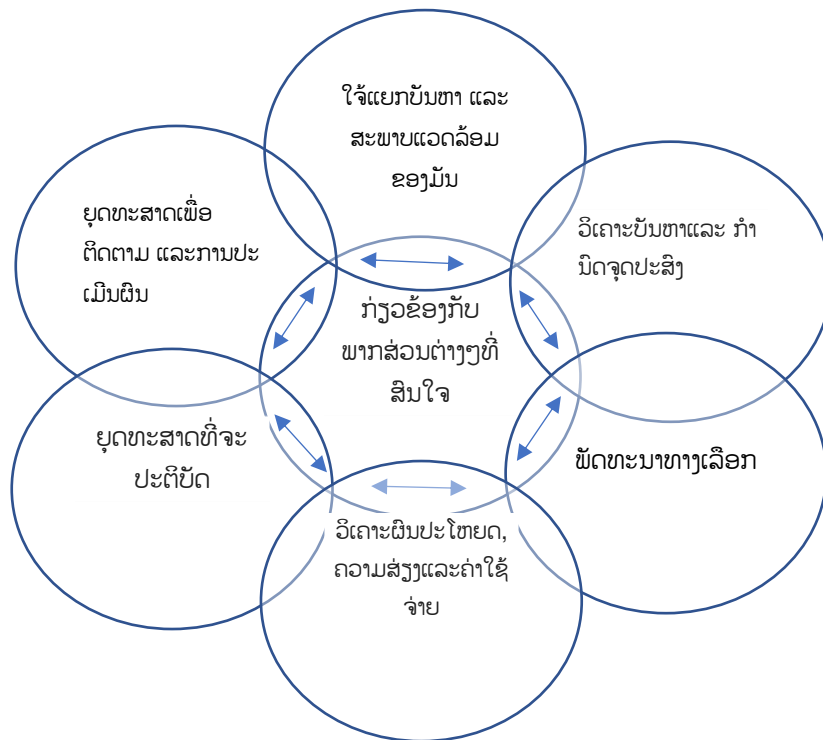
2.1. ຂະບວນການກຳນົດນະໂຍບາຍ ແລະ ການວິເຄາະຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການ

ນັກວິເຄາະນະໂຍບາຍ ແລະ ຂະບວນການກຳນົດນະໂຍບາຍທີ່ຄ້າຍຄືກັນໃນການຕອບສະໜອງຕໍ່ຄວາມກັງວົນ ຫຼື ບັນຫາ. ໃນຂະນະທີ່ຂັ້ນຕອນອາດແຕກຕ່າງກັນ, ຂະບວນການນີ້ມັກຈະຖືກອະທິບາຍວ່າເປັນວົງຈອນຊີວິດທີ່ເຕັມ ຮູບແບບ ຈາກການລະບຸບັນຫາຕໍ່ການພັດທະນາ ແລະ ການວິເຄາະທາງເລືອກ, ການໃຊ້ຕົວເລືອກທີ່ຕ້ອງການ ແລະ ການ ຕິດຕາມ ແລະ ການປະເມີນປະສິດທິຜົນ.

ຂະບວນການກຳນົດນະໂຍບາຍໃນຂົງເຂດສາທາລະນະສຸກ ຄວນຮວມເຖິງການກວດສອບຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ຄວາມສ່ຽງຕໍ່ສຸຂະພາບ ເພື່ອໃຫ້ຄວາມຮຸນແຮງຂອງບັນຫາສາທາລະນະສຸກ ມີຄວາມຊັດເຈນ. ການກຳນົດນະໂຍບາຍ ແມ່ນຂະບວນການທີ່ເຮັດຊ້າໆ, ດັ່ງນັ້ນ ຂັ້ນຕອນອາດຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາໃໝ່ໃນສ່ວນຂໍ້ມູນທີ່ເກີດຂຶ້ນ ໃນຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປ. ໃນຄວາມສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການຄວາມໂປ່ງໃສຂອງ ການປະຕິບັດລະບຽບການທີ່ດີ ການກຳນົດ ນະໂຍບາຍທີ່ດີ ແມ່ນຕ້ອງໃຫ້ຄຳປຶກສາ ແລະ ການຊອກຫາຂໍ້ມູນຂອງພາກສ່ວນທີ່ສົນໃຈ ແລະ ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ໃນ ທຸກຂັ້ນຕອນ.

ເມື່ອການແກ້ບັນຫາ ຕໍ່ສິ່ງທີ່ໄດ້ເປັນຫ່ວງ ຫຼື ບັນຫາທີ່ສະເໜີດ້ານລະບຽບການ, ຂະບວນການກຳນົດ ນະໂຍບາຍ ຈະໄດ້ຮັບການດັດປັບ ເພື່ອປະກອບໃຫ້ມີການວິເຄາະຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການຢ່າງເປັນທາງການ (RIA). ການວິເຄາະຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການ ເປັນເຄື່ອງມືທີ່ສຳຄັນໃນການປະເມີນຜົນຢ່າງເປັນລະບົບຂອງຜົນທີ່ ຄາດວ່າຈະເກີດຂຶ້ນຈາກຂໍ້ສະເໜີດ້ານລະບຽບການ. ການວິເຄາະຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການ ແມ່ນດຳເນີນການໂດຍ ນັກວິໄຈດ້ານນະໂຍບາຍຂອງ ກົມລະບຽບການ, ອົງການ ຫຼື ກະຊວງຕ່າງໆ ທີ່ສະໜັບສະໜູນຂໍ້ສະເໜີນີ້ ແລະ ມີເປົ້າ ໝາຍຫຼັກເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ມີອຳນາດຕັດສິນໃຈ ໃນການພິຈາລະນາຂໍ້ສະເໜີແນະ ທີ່ໄດ້ແນະນຳ. ຂະບວນການດັ່ງກ່າວ ປະກອບດ້ວຍ ການວິໄຈຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການ ໂດຍທົ່ວໄປແມ່ນຢູ່ໃນນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານໃນການກຳ ນົດລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ.

ຮູບທີ່ 1. ຂະບວນການວິເຄາະຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການ

ຜ່ານກະບວນການການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການ (RIA) ທີ່ອະທິບາຍໃນຮູບທີ 1, ນັກວິເຄາະນະໂຍບາຍໄດ້ອະທິບາຍເຖິງບັນຫາ ແລະ ຈຳແນກສາເຫດທີ່ແທ້ຈິງ. ຂະບວນການການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບ (RIA) ຄວນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າການດຳເນີນການຂອງພາກລັດ ແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນ ແລະ ຈາກນັ້ນການວິເຄາະຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ຜົນເສຍຂອງທາງເລືອກ ໃນການແກ້ໄຂບັນຫາ. ການວິເຄາະ ຄວນພິຈາລະນາເຖິງຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ຄວາມສ່ຽງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ກັບຕົວເລືອກຕ່າງໆ ຮ່ວມເຖິງຕົວເລືອກທີ່ເພີ່ມເຕີມ ຫຼື ຫຼຸດຄວາມສ່ຽງຕໍ່ສຸຂະພາບທີ່ເກີດຈາກບັນຫາທີ່ລະບຽບການທີ່ສະເໜີ ແມ່ນກຳລັງພະຍາຍາມເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາ. ຕົວຢ່າງ ທາງເລືອກອາດຖືກຕັດສິນວ່າມີຄວາມສ່ຽງ ຖ້າການປະຕິບັດຕາມສອດຄ່ອງຕໍ່ລະບຽບການ ຫາກຄາດວ່າຈະຕໍ່າ. ຖ້າທາງເລືອກນີ້ ຫາກພັກດັນພຶດຕິກຳທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງ ກໍ່ອາດສາມາດເພີ່ມຄວາມສ່ຽງຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງມະນຸດ.

ຜົນກະທົບຈາກລະບຽບການ ມັກຖືກເບິ່ງເປັນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຕໍ່ພາກສ່ວນອຸດສາຫະກຳທີ່ຄຸ້ມຄອງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ການວິເຄາະ ບໍ່ຄວນເບິ່ງຂ້າມຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ຜົນກະທົບອື່ນໆ ຕໍ່ໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງ, ຂະແໜງສາທາລະນະສຸກ ແລະ ສາທາລະນະຊົນ. ສຳລັບຂໍ້ສະເໜີດ້ານລະບຽບການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບວຽກງານສາທາລະນະສຸກ ແລະ ຄວາມປອດໄພ, ການວິເຄາະຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດັ່ງເດີມ ອາດເປັນເລື່ອງຍາກ ຫຼື ບໍ່ເໝາະສົມ ຊຶ່ງຂໍ້ນີ້ໄດ້ກ່າວໄວ້ຢູ່ໃນ ເອກະສານຄັດຕິດ 1.

ຂະບວນການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການ (RIA) ປະກອບມີການພິຈາລະນາເຖິງຄວາມເປັນຫ່ວງໃດໜຶ່ງ ກ່ຽວກັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ປະສິດທິພາບກ່ຽວກັບ ລະບຽບການທີ່ສະເໜີ ຈະໄດ້ຮັບການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນພາຍຫຼັງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເປັນຄືແນວໃດ. ຂັ້ນຕອນເຫຼົ່ານີ້ຊ່ວຍຫຼີກລ້ຽງຄວາມລ່າຊ້າທີ່ບໍ່ໄດ້ຄາດຄິດໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ຮັບປະກັນໃຫ້ແກ່ຜູ້ມີອຳນາດໃນການຕັດສິນວ່າຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທັງໝົດໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາແລ້ວ ໂດຍສະເພາະໃນກໍລະນີຂໍ້ສະເໜີດ້ານລະບຽບການ ທີ່ມີລັກສະນະສະລັບຊັບຊ້ອນ.

ຄວນຊອກຫາການສະໜັບສະໜູນຕໍ່ ການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການ (RIA) ພາຍໃນອົງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ຕົວຢ່າງ ນັກວິເຄາະນະໂຍບາຍ, ຜູ້ຊ່ຽວຊານດ້ານວິທະຍາສາດ, ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຝ່າຍປະຕິບັດການ ແລະ ບໍລິຫານ ຊຶ່ງສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ໝັ້ນໃຈວ່າ ການວິເຄາະ ຈະສະທ້ອນເຖິງຄວາມສ່ຽງດ້ານສຸຂະພາບຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ທາງເລືອກ ແມ່ນມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ ແລະ ສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໄດ້. ໜ່ວຍງານລັດຖະບານ ແລະ ໜ່ວຍງານອື່ນໆ ອາດຕ້ອງໄດ້ຮັບການປຶກສາ ເນື່ອງຈາກພັນທະດ້ານລະບຽບການມີສ່ວນພົວພັນກັນ.

ຂະບວນການການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການ ທີ່ອະທິບາຍໃນ ເອກະສານຄັດຕິດທີ 1, ເຊັ່ນດຽວກັບໃນຂະບວນການຕັດສິນໃຈດ້ານນະໂຍບາຍ, ຂັ້ນຕອນເຮັດຊ້າໄປຊ້າມາ; ດັ່ງນັ້ນ, ຂັ້ນຕອນກ່ອນໜ້ານີ້ທີ່ສາມາດເບິ່ງໄດ້ອີກຄັ້ງຖ້າຫາກສະພາບແວດລ້ອມຫາກປ່ຽນໄປ ຫຼື ຖ້າມີຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ.

ຜະລິດຕະພັນຂອງຂະບວນການການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການ ແມ່ນເປັນເອກະສານທີ່ສະຫຼຸບຂໍ້ສະເໜີດ້ານລະບຽບການ, ທາງເລືອກທີ່ເປັນໄປໄດ້ ແລະ ຜົນກະທົບ ແລະ ທິດທາງໃນການດຳເນີນງານຕາມຂໍ້ສະເໜີ.

ການປຶກສາຫາລືອາດເກີດຂຶ້ນຕະຫຼອດຂະບວນການຂອງການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການ ເພື່ອແຈ້ງຂັ້ນຕອນຕ່າງໆ. ນອກຈາກນີ້ ຄວນມີການປຶກສາຫາລືກັບສາທາລະນະຢ່າງເປັນທາງການສຳລັບຂໍ້ສະເໜີທັງໝົດ. ເມື່ອ

ເອກະສານກ່ຽວກັບການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການ ຊຶ່ງລວມທັງສະຫຼຸບການປຶກສາຫາລືກັບສາທາລະນະຈະ ຖືກນຳສະເໜີຕໍ່ຜູ້ມີອຳນາດຕັດສິນໃຈ ຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມສອດຄ່ອງ ແລະ ຄວາມເຂັ້ມງວດໃນການຕັດສິນ ໃຈດ້ານລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ. ໃນບາງປະເທດ ຜູ້ມີອຳນາດຕັດສິນໃຈ ອະນຸຍາດການເຜີຍແຜ່ຮ່າງລະບຽບການ ກັບ ເອກະສານການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການ ເພື່ອການປຶກສາຫາລືຢ່າງເປັນທາງການກ່ຽວກັບຂໍ້ສະເໜີ, ດັ່ງນັ້ນ ການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການຈຶ່ງເພີ່ມຄວາມໂປ່ງໃສ ແລະ ມີຜົນເຮັດໃຫ້ສາທາລະນະຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມຈຳ ເປັນຂອງແຕ່ລະລະບຽບການ.

2.2. ການປະຕິບັດຄວາມສອດຄ່ອງ ແລະ ການບັງຄັບໃຊ້

ລະບົບການຄຸ້ມຄອງລະບຽບທີ່ເຮັດວຽກໄດ້ດີ ສຳລັບການຄຸ້ມຄອງຜະລິດຕະພັນການແພດ ຖືກອອກແບບ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ເພື່ອໃຫ້ໝັ້ນໃຈວ່າມີຄວາມສອດຄ່ອງທີ່ສຸດ. ດັ່ງນັ້ນ, ໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ ປະເມີນວ່າຂະແໜງການທີ່ຄຸ້ມຄອງ ແມ່ນກຳລັງປະຕິບັດສອດຄ່ອງຕາມລະບຽບການ ຫຼື ບໍ່.

ລະບຽບການຕ່າງໆ ຄວນອີງໃສ່ຜົນຂອງການປະຕິບັດຫຼາຍກວ່າເປັນການກຳນົດ. ລະບຽບການບໍ່ຄວນ ອະທິບາຍລັກສະນະສະເພາະຂອງການປະຕິບັດຕາມ, ແຕ່ຜົນໄດ້ຮັບທີ່ເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະບັນລຸຫຼາຍກວ່າ. ຕົວຢ່າງ ຄວາມ ປອດໄພທາງດ້ານໄຟຟ້າຂອງອຸປະກອນການແພດຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບການ ອາດສະແດງໃຫ້ເຫັນໄດ້ຈາກການ ທົດສອບພາຍໃນ ຫຼື ການທົດສອບໃນຫ້ອງປະຕິບັດການພາຍນອກ ທີ່ໄດ້ຮັບການຮັບຮອງຕາມມາດຕະຖານສາກົນ. ຕົວຢ່າງ ການບັນທຶກທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການຍອມຮັບຢ່າງເທົ່າທຽມກັນ ເປັນລາຍລັກອັກສອນ ຫຼື ໃນສີ່ທີ່ໃຊ້ຄອມພິວ ເຕີ ຕາບໃດທີ່ພວກເຂົາປະຕິຕາມຂໍ້ກຳນົດ.

ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງຄວນຊັດເຈນ, ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້, ເໝາະສົມ ແລະ ປະຕິບັດໄດ້. ການປະຕິບັດຕາມຢ່າງ ມີປະສິດທິພາບ ສາມາດເຮັດໄດ້ສະເພາະໃນກໍລະນີທີ່ ພາກສ່ວນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ເຂົ້າໃຈຂໍ້ຄວາມທີ່ສິ່ງໂດຍ ໜ່ວຍງານ ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ລະບຽບການມີຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ພຽງພໍສຳລັບປະເທດ ແລະ ຜູ້ປະກອບການ.

ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງທີ່ອີງໃສ່ຜົນການປະຕິບັດ ສະໜັບສະໜູນຍຸດທະສາດໃນການກວດກາ ແລະ ການບັງຄັບ ໃຊ້ ທີ່ໃຫ້ແຮງຈູງໃຈໃນການປະຕິບັດຕາມລະບຽບການສຳຫຼັບຝ່າຍຄຸ້ມຄອງ ແລະ ແນວທາງສຳລັບໜ່ວຍງານບັງຄັບໃຊ້ ລະບຽບການ. ຄວາມສົມດຸນລະຫວ່າງການກວດສອບການປະຕິບັດສອດຄ່ອງໂດຍຜ່ານການກວດກາ, ແລະ ພາລະໃນ ການຄຸ້ມຄອງ ສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍການສົມທົບການລິເລີ່ມການສິ່ງເສີມການປະຕິບັດສອດຄ່ອງຕາມລະບຽບການ ຮວມກັບການຄຸ້ມຄອງທີ່ມີເປົ້າໝາຍ ແລະ ການປ້ອງກັນທີ່ເປັນການຍັບຍັ້ງການລະເມີດຢ່າງຮ້າຍແຮງ. ເພື່ອໃຫ້ບັນລຸຜົນ ໄດ້ຮັບທີ່ດີທີ່ສຸດ, ຄຸນລັກສະນະຂອງຕະຫຼາດທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກລະບຽບການຄວນເປັນທີ່ຮູ້ຈັກດີ ແລະ ເປັນແຮງ ຈູງໃຈ ເພື່ອການປະຕິບັດສອດຄ່ອງຕາມລະບຽບການ ຕາມການກຳນົດຢ່າງຖືກຕ້ອງ.

ອີງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ຄວນພັດທະນາຍຸດທະສາດການກວດສອບ ແລະ ການບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການ ເພື່ອໃຫ້ໝັ້ນໃຈວ່າ ມີການປະຕິບັດຕາມລະບຽບການໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບສູງເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້ ໂດຍຍັງຄົງຮັກສາຕົ້ນທຶນ ແລະ ພາລະທີ່ເກີດຂຶ້ນໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບໜ້ອຍທີ່ສຸດ. ຕົວຢ່າງ ຄວາມຖີ່ໃນການກວດສອບ ອາດຖືກກຳນົດ ໂດຍຜູ້ຜະລິດຜູ້ໜຶ່ງກ່ຽວກັບປະຫວັດການປະຕິບັດຄວາມສອດຄ່ອງຕາມລະບຽບການ: ການກວດສອບທີ່ເຮັດເພີ່ມຂຶ້ນ

ເລື້ອຍໆ ຈະຕ້ອງໃຊ້ສໍາລັບການລະເມີດທີ່ມັກເກີດປະຈໍາ, ໃນຂະນະທີ່ການກວດສອບໜ້ອຍລົງ ຈະເກີດກັບຜູ້ຜະລິດທີ່ມີປະຫວັດການປະຕິບັດທີ່ສອດຄ່ອງກັບລະບຽບການ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດລະບຽບຫຼັກການໄດ້ດີ. ຍຸດທະສາດການກວດສອບ ແລະ ການບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການ ຄວນເໝາະສົມກັບຊັບພະຍາກອນທີ່ເໝາະສົມກັບລະດັບຄວາມສ່ຽງ ແລະ ຄວາມເຂັ້ມງວດຂອງມາດຕະການຄຸ້ມຄອງທີ່ເໝາະສົມກັບຄວາມຮ້າຍແຮງຂອງການລະເມີດ. ການຮຽກຄືນຜະລິດຕະພັນອາດບໍ່ແມ່ນຄໍາຕອບດ້ານລະບຽບການທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດສໍາລັບກໍລະນີບໍ່ປະຕິບັດຕາມລະບຽບການທາງດ້ານເຕັກນິກ ຢູ່ບ່ອນທີ່ບໍ່ມີຄວາມສ່ຽງທີ່ວິກິດຕໍ່ສາທາລະນະສຸກ. ໜັງສືເຕືອນ ຫຼື ການລາຍງານການກວດພົບບັນຫາອາດຈະເໝາະສົມໃນກໍລະນີເຊັ່ນນັ້ນ.

ການວາງແຜນຍຸດທະສາດໂດຍອີງຕາມຄວາມສ່ຽງ ຄວນໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າມີຊັບພະຍາກອນທີ່ພຽງພໍເພື່ອຮັບຮອງຄວາມສ່ຽງທີ່ສໍາຄັນ. ການຂາດເຂີນຊັບພະຍາກອນດ້ານການເງິນ, ບຸກຄະລາກອນ ແລະ ພື້ນຖານໂຄງລ່າງ, ຍຸດທະສາດທີ່ເປັນບຸລິມະສິດແມ່ນມີຄວາມສໍາຄັນ. ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະກວດສອບ ແລະ ບັງຄັບທຸກກໍລະນີ, ການກວດສອບ ແລະ ການບັງຄັບໃຊ້ຊັບພະຍາກອນ ຄວນຢູ່ບົນພື້ນຖານຂອງການວິເຄາະຄວາມສ່ຽງ ແລະ ແນວທາງທີ່ຖືກກັບເປົ້າໝາຍຫຼາຍຂຶ້ນ. ບຸລິມະສິດຍຸດທະສາດ ທີ່ໄດ້ຮັບການອອກແບບມາຢ່າງດີ ໂດຍຄໍານຶງເຖິງທຸກລະດັບຂອງການຕັດສິນໃຈໃນການບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການ ສາມາດເພີ່ມປະສິດທິພາບໄດ້.

ອີງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ຄວນມີເຄື່ອງມືທີ່ຈໍາເປັນ ແລະ ມີອໍານາດໃນການກວດສອບ ແລະ ບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການ. ໃນຮູບການກະຈາຍອໍານາດທັງໝົດຂອງ ໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ຄວນສອດຄ່ອງກັບອໍານາດຂອງການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຄຸນລັກສະນະ ຊຶ່ງປະກອບສ່ວນໃນການຕິດຕາມ, ປະເມີນຜົນ ແລະ ການບັງຄັບໃຫ້ປະຕິບັດຕາມລະບຽບການ. ນອກເໜືອຈາກອໍານາດທີ່ຈໍາເປັນແລ້ວ ທຸກລະດັບຂອງໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ຄວນມີໂຄງສ້າງພື້ນຖານ, ເຄື່ອງມືທາງເຕັກນິກ ແລະ ບຸກຄະລາກອນທີ່ຜ່ານການຝຶກອົບຮົມຢ່າງພຽງພໍໃຫ້ສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ໄດ້. ອີງຕາມຫຼັກການຂອງປະສິດທິພາບ, ການກວດສອບ ແລະ ກິດຈະກຳການບັງຄັບນໍາໃຊ້ລະບຽບການ ຄວນຈັດໃຫ້ມີການປະສານງານເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້ ແລະ ການຮວມຕົວໃນທຸກລະດັບຂອງລະບົບການຄຸ້ມຄອງ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນພາລະຂອງພາກສ່ວນຄຸ້ມຄອງ ແລະ ໃຊ້ຊັບພະຍາກອນຢ່າງມີປະສິດທິພາບ. ການປະສານງານ ອາດໄດ້ຮັບການອໍານວຍຄວາມສະດວກ ໂດຍເຕັກໂນໂລຊີການສື່ສານ ແລະ ການແບ່ງປັນຂໍ້ມູນຢ່າງມີປະສິດທິພາບ, ປະສິດທິຜົນ ແລະ ວ່ອງໄວ ຊຶ່ງຈະສົ່ງຜົນໃຫ້ເກີດຊ່ອງຫວ່າງໜ້ອຍລົງ ແລະ ເກີດການຊໍ້າຊ້ອນໃນການປະຕິບັດໜ້ອຍລົງ.

ອີງປະກອບຫຼັກຂອງການກວດສອບການປະຕິບັດຕາມລະບຽບການສໍາລັບຜະລິດຕະພັນການແພດ ແມ່ນການກວດສອບກ່ຽວກັບຄຸ້ມຄອງການປະຕິບັດທີ່ດີ, ລາຍງານເຫດການທີ່ບໍ່ເພິ່ງປະສົງ (ການເຝົ້າລະວັງ) ແລະ ຂໍ້ມູນການຕິດຕາມກວດສອບຫຼັງການອະນຸຍາດຈໍາໜ່າຍ. ລາຍງານການເຝົ້າລະວັງ ອາດເຮັດໃຫ້ເກີດການສືບສວນ ຊຶ່ງສະຫຼຸບວ່າອາດມີການບໍ່ປະຕິບັດຕາມລະບຽບການ (ເຊັ່ນ ການຕິດສະຫຼາກ, ການອອກແບບ ແລະ ການຄວບຄຸມການຜະລິດ) ແລະ ສຸດທ້າຍນໍາໄປສູ່ການບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ການລາຍງານການສືບສອບ ການເຝົ້າລະວັງສ່ວນໃຫຍ່ ບໍ່ມີຜົນຕໍ່ການບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການ. ໃນດ້ານນະໂຍບາຍດ້ານລະບຽບການ ແລະ ການປົກປ້ອງສຸຂະພາບຂອງປະຊາຊົນ ລະບຽບການບໍ່ຄວນກົດກັ້ນຜູ້ຜະລິດ ແລະ ຜູ້ອື່ນໆຈາກການລາຍງານເຫດການທີ່ບໍ່ເພິ່ງປະສົງ ຍ້ອນເປັນໄພຂົ່ມຂູ່ ຫຼື ອາດເປັນໄພຂົ່ມຂູ່ ຊຶ່ງການລາຍງານຈະນໍາໄປສູ່ການປະຕິບັດການບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການກັບພວກເຂົາ ຊຶ່ງຈະ

ເຮັດໃຫ້ເຮັດໃຫ້ບັນຫານີ້ບໍ່ໄດ້ຮັບການຮັບຮູ້. ໂດຍທົ່ວໄປ ໄລຍະການລາຍງານແມ່ນສິ້ນເກີນໄປທີ່ຈະອະນຸຍາດໃຫ້ມີການກວດສອບເຫດການທັງໝົດໄດ້ຢ່າງສົມບູນ ດັ່ງນັ້ນ ການລາຍງານຊ່ວງຕົ້ນມັກບໍ່ສົມບູນ ແລະ ອາດເຮັດໃຫ້ມີການເຂົ້າໃຈຜິດ. ການລາຍງານເຫດການທີ່ບໍ່ເພິ່ງປະສົງ - ຕາມທີ່ກຳນົດໃນລະບຽບການຫຼາຍໆສະບັບ - ຕ້ອງບໍ່ຄວນໃຫ້ເຫັນເປັນການກ່າວຫາ ຫຼື ເປັນຂໍ້ສະຫຼຸບໂດຍຝ່າຍລາຍງານວ່າ ຜະລິດຕະພັນສຸຂະພາບນັ້ນ ກໍ່ໃຫ້ເກີດ ຫຼື ມີສ່ວນເຮັດໃຫ້ເກີດການເສຍຊີວິດ ຫຼື ໄດ້ຮັບບາດເຈັບຮ້າຍແຮງ ແລະ / ຫຼື ເກີດການລົ້ມເຫຼວ ຕໍ່ລະບຽບການທີ່ກຳນົດ. ລາຍງານເຫດການບໍ່ເພິ່ງປະສົງ ຕ້ອງໄດ້ຮັບການສືບສວນ ແລະ ປະເມີນຜົນສຳລັບເຫດການ (ຕົວຢ່າງ ບໍ່ວ່າຈະມີຄວາມສຳພັນ ຫຼື ບໍ່ສຳພັນກັບຜະລິດຕະພັນທາງການແພດ) ແລະ ຜົນການປະເມີນ ຈະເປັນຕົວກຳນົດວ່າ ຈຳເປັນຕ້ອງມີການດຳເນີນການດ້ານລະບຽບການ ຫຼື ບໍ່.

ຄວນມີແນວທາງ ແລະ ຄຳແນະນຳ ແລະ ຫຼັກການປະຕິບັດທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອແນະນຳເຈົ້າໜ້າທີ່ທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນການກວດກາ ແລະ ບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການ. ການຝຶກອົບຮົມເຈົ້າໜ້າທີ່ກວດກາ ແລະ ຜູ້ກວດສອບຄວນໃຫ້ຄວາມສຳຄັນກ່ຽວກັບຄວາມເປັນທຳ, ຄວາມເປັນກາງ ແລະ ຕາມຈຸດປະສົງ. ນະໂຍບາຍຄຸ້ມຄອງແລະ ຊັບພະຍາກອນມະນຸດສຳລັບການກວດກາ ແລະ ມາດຕະການບັງຄັບໃຊ້ອື່ນຄວນສົ່ງເສີມໃຫ້ມີຄວາມໂປ່ງໃສ, ຄວາມເປັນມີອາຊີບ ແລະ ຄວາມສົມບູນ, ແລະ ຄວນສຸມໃສ່ຜົນໄດ້ຮັບ. ການກວດກາ ແລະ ການບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການອື່ນໆ ຄວນເປັນອິດສະຫຼະ ຈາກອິດທິພົນທາງດ້ານການເມືອງ ແລະ ຄວນດຳເນີນການໂດຍບຸກຄະລາກອນທີ່ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມມາເປັນຢ່າງດີ ຊຶ່ງມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງເຕັມທີ່ກັບຈຸດມຸ່ງຫວັງຂອງລະບຽບການ ແລະ ມີອຳນາດບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການເຫຼົ່ານັ້ນ. ການພະຍາຍາມສົ່ງເສີມການປະຕິບັດສອດຄ່ອງຕາມລະບຽບການ ຄວນໄດ້ຮັບລາງວັນຕອບແທນ. ຈຸດປະສົງ ຄວນໃຫ້ເປັນເອກະສານທີ່ຊັດເຈນແກ່ບຸກຄະລາກອນທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນການກວດກາ ແລະ ການບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການ, ການຕີຄວາມໝາຍລະບຽບຂໍ້ກຳນົດທີ່ແຕກຕ່າງໄປ ຈະນຳໄປສູ່ການຂາດຄວາມສາມາດໃນການຄາດການຕາມທີ່ຄາດຫວັງໄວ້ ໃນຂໍ້ກຳນົດ ແລະ ຈະຕ້ອງໄດ້ງູ້ກຳລັງ. ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງຝ່າຍທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ຄວນມີຄວາມຊັດເຈນ ແລະ ຄວນມີການກຳນົດໄວ້ຢ່າງເປັນກາງ. ນອກຈາກນີ້ການກວດກາ ແລະ ການລິເລີ່ມການບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການ ຄວນເປັນຫຼັກຖານ ໂດຍມີປະສິດທິຜົນໃນການປະເມີນຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ ກັບຕົວຊີ້ວັດທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ຂໍ້ມູນທີ່ນຳເຊື່ອຖືໄດ້.

ລະບຽບການ ແລະ ຍຸດທະສາດໃນການກວດກາ ແລະ ການບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການ ຄວນມີຈຸດປະສົງທີ່ຊັດເຈນ (ແລະ ແນວທາງໃນການເຂົ້າເຖິງ) ລວມທັງຄູ່ມືທີ່ຊັດເຈນ, ຊຸດເຄື່ອງມື ແລະ ລາຍການກວດກາ ທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ຝ່າຍທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບເຂົ້າໃຈຂໍ້ກຳນົດ ແລະ ວິທີການປະຕິບັດຕາມ. ການກວດກາ ແລະ ມາດຕະການບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການອື່ນໆ ຄວນມີຄວາມຍືດຍຸ່ນພໍໃຫ້ມີໂອກາດປັບຕົວໄດ້ ເມື່ອຕ້ອງພິສູດວ່າຈຳເປັນ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ການຕັດສິນໃຈສຸດທ້າຍແມ່ນຢູ່ທີ່ໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ (NRA).

ການໃຊ້ເຄື່ອງມືດ້ານລະບຽບການ ແລະ ທີ່ບໍ່ແມ່ນລະບຽບການຕ່າງໆ ມີຄວາມອາດສາມາດໃນການຫຼຸດພາລະລະບຽບການ ແລະ ໃຊ້ຊັບພະຍາກອນໃນການກວດກາ ແລະ ບັງຄັບໃຊ້ ຂອງ NRA ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ. ທັດສະນະທີ່ພາກສ່ວນເອກະຊົນ ແລະ ສາທາລະນະ ສາມາດສະໜັບສະໜູນການປະຕິບັດຕາມລະບຽບການ ແລະ ຍຸດທະສາດການບັບຄັບໃຊ້ລະບຽບການ ຄວນມີການສຳຫຼວດ ເມື່ອໃດກໍ່ຕາມທີ່ຫາກເຮັດໄດ້. ຍົກຕົວຢ່າງ ອົງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ສະມາດກະຕຸກຊຸກຍູ້ ໃຫ້ເກີດການພັດທະນາມາດຕະຖານໃໝ່ໆ ມາໃຊ້ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາຄວາມບໍ່ລົງລອຍກັນຂອງຕົວເຊື່ອມຕໍ່ທີ່ໃຊ້ໃນອຸປະກອນຕ່າງໆ, ການປະຕິບັດສອດຄ່ອງຕາມລະບຽບການອາດໄດ້ຮັບການກວດກາ ໂດຍ

ອົງການທີ່ຕັ້ງຄ່າມາດຕະຖານ ຫຼື ບຸກຄົນທີ່ສາມອື່ນໆ. ຕົວຢ່າງອື່ນໆເຊັ່ນ ມາດຕະຖານອຸດສາຫະກຳ ໃນການປະຕິບັດທີ່ດີ ກ່ຽວກັບການຕິດສະຫຼາກ, ການໂຄສະນາ ແລະ ການສົ່ງເສີມ ຢາ OTC ອາດເປັນປະໂຫຍດໃນການສົ່ງເສີມລະບົບການໂຄສະນາທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດ. ຄວາມຢ້ານຕໍ່ຄວາມເສຍຫາຍຕໍ່ຊື່ສຽງ ໃນສາຍຕາຂອງລູກຄ້າ ອາດກະຕຸ້ນໃຫ້ຜູ້ຜະລິດປະຕິບັດຕາມລະບຽບການ.

2.3. ການໃຫ້ການປຶກສາດ້ານລະບຽບການ

ການໃຫ້ຄຳປຶກສາທີ່ເໝາະສົມ ເປັນເຄື່ອງມືທີ່ສຳຄັນ ໃນການພັດທະນາລະບຽບການໃໝ່ໆ ຫຼື ການທົບທວນລະບຽບການທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ ເນື່ອງຈາກການສ້າງຄວາມໝັ້ນໃຈໃນຄວາມໂປ່ງໃສ ແລະ ເພີ່ມປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນຂອງລະບຽບການ. ຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມລະບຽບການ ຈະເພີ່ມຂຶ້ນ ເມື່ອຝ່າຍທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບເຂົ້າໃຈບັນດານະໂຍບາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ຮູ້ສຶກວ່າການປະກອບສ່ວນຂອງພວກເຂົາ ຈະຖືກພິຈາລະນາຢ່າງຈິງຈັງ.

ຕາມຮູບທີ່ 1. ສະແດງໃຫ້ເຫັນທັງ ພາກສ່ວນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ແລະ ພາກສ່ວນທີ່ສົນໃຈ ອາດມີສ່ວນໃນຂັ້ນຕອນໃດໜຶ່ງໃນລະບົບການພັດທະນານະໂຍບາຍ. ເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຝ່າຍຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຮ່ວມກັນກ່ຽວກັບບັນຫາ, ຕົວເລືອກ ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາ, ກົນໄກການບໍລິຫານ ແລະ ການປະຕິບັດຕາມລະບຽບການ, ຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ຄວາມສ່ຽງ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ການໃຫ້ຄຳປຶກສາດ້ານລະບຽບການທີ່ມີປະສິດທິພາບຫຼາຍທີ່ສຸດເມື່ອມັນໄດ້ຮັບການສ້າງຂຶ້ນຈາກວັດທະນະທຳຂອງການສົນທະນາທີ່ເປີດກ້ວາງ, ມີຄວາມໝາຍ ແລະ ສົມດຸນ. ການເປີດກ້ວາງຊ່ວຍໃຫ້ໝັ້ນໃຈວ່າ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບທັງທາງກົງ ແລະ ທາງອ້ອມ ໄດ້ມີໂອກາດ ທີ່ຈະມີສ່ວນຮ່ວມດ້ານທັດສະນະຂອງຕົນ ໃນຂະນະທີ່ການໃຫ້ການປຶກສາທີ່ມີຄວາມໝາຍ ໝາຍເຖິງມູມມອງເຫຼົ່ານີ້ ຈະໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາຢ່າງແທ້ຈິງ. ຖ້າບາງສ່ວນຂອງການສະເໜີຫາກບໍ່ເປີດໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງ, ນີ້ຄວນໄດ້ຮັບການສື່ສານຢ່າງແຈ້ງເພື່ອໃຫ້ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມສາມາດສຸມໃສ່ຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຂົາເຈົ້າຢ່າງເໝາະສົມ. ການປຶກສາຫາລືທີ່ສົມດຸນ ຈະຊອກຫາມູມມອງທີ່ກວ້າງ ຫຼື ກົງກັນຂ້າມ.

ລັກສະນະຂອງການປຶກສາຫາລື ຄວນເໝາະສົມກັບຂັ້ນຕອນຂອງການພັດທະນານະໂຍບາຍຂອງວົງຈອນຂອງການຄຸ້ມຄອງ. ຍົກຕົວຢ່າງ ອົງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ອາດພົບກັບກຸ່ມຕ່າງໆ ເພື່ອປຶກສາຫາລືກ່ຽວກັບບັນຫາທີ່ເກີດຂຶ້ນ ໂດຍກຸ່ມສະເພາະຄົນເຈັບ. ຈຸດປະສົງກໍຄື ການທຳຄວາມເຂົ້າໃຈບັນຫາຈາກມູມມອງຕ່າງໆ ເພື່ອໃຫ້ການວິເຄາະ ແລະ ຕົວເລືອກຕໍ່ມາ ຈະກຳນົດເປົ້າໝາຍບັນຫາຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ຖ້າມູມມອງໃໝ່ໆ ຂອງບັນຫາເກີດຂຶ້ນໃນໄລຍະຕໍ່ມາໃນການພັດທະນານະໂຍບາຍເຫຼົ່ານີ້ສາມາດປຶກສາໄດ້ທັງໃນການປຶກສາຫາລືທີ່ກຳນົດເປົ້າໝາຍເພີ່ມເຕີມຫຼື ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ ໃນລະຫວ່າງການປຶກສາຫາລືກັບສາທາລະນະຊຶ່ງເປັນສ່ວນທີ່ສຳຄັນຂອງຂະບວນການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການ.

ການປຶກສາຫາລືຄວນມີຄວາມສອດຄ່ອງກັບຂະໜາດຂອງບັນຫາ ແລະ ຜົນກະທົບທີ່ອາດເກີດຈາກການສະເໜີ. ການໃຫ້ຄຳປຶກສາຫາລືອາດເໝາະສົມ ສຳລັບການແກ້ໄຂເລັກນ້ອຍໃນລະບຽບການເດີມທີ່ມີ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມສຳລັບບັນຫາທີ່ຊັບຊ້ອນຫຼາຍຂຶ້ນ ອາດຕ້ອງມີການສົ່ງບົດຄວາມເປັນລາຍລັກອັກສອນ ໂດຍການປະຊຸມແບບໜ້າຕໍ່ໜ້າ ເຊັ່ນ: ການປະຊຸມສາທາລະນະ, ກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືຊຸມຊົນແລະກອງປະຊຸມສົນທະນາ. ແນ່ນອນ ມີຄວາມຈຳ

ກັດໃນການປະຕິບັດໃນຂອບເຂດໃນການໃຫ້ຄໍາປຶກສາທີ່ສາມາດດໍາເນີນ ໂດຍໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດທີ່ມີຂະໜາດນ້ອຍ ຫຼື ຂະໜາດກາງ. ຕົວຢ່າງອາດເປັນເລື່ອງຍາກທີ່ຈະລະບຸບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງໃນປະເທດທີ່ມີຜູ້ຜະລິດ ຫຼື ຈໍາໜ່າຍ ຫຼື ຜູ້ກວດກາພາຍໃນ ໃນປະເທດຈໍານວນໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ. ການຊອກຫາຂໍ້ມູນຈາກສະມາຄົມອຸດສາຫະກໍາ ເມື່ອໃດກໍ່ຕາມເມື່ອເປັນໄປໄດ້ ສາມາດເຮັດໃຫ້ມູມມອງກ້ວາງຂຶ້ນ ແລະ ໜັ້ນໃຈໄດ້ວ່າໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ບໍ່ໄດ້ຮັບອິດທິພົນຕໍ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງຜູ້ຜະລິດດ່ຽວ.

ມັນມີຄວາມສໍາຄັນທີ່ລວມລວມເອົາຜູ້ທີ່ມີຄວາມສົນໃຈທີ່ຫລາກຫລາຍ. ທັດສະນະຂອງຄົນປ່ວຍ, ຜູ້ບໍລິໂພກ ແລະ ຜູ້ປົນປົວ ສາມາດໃຫ້ມູມມອງທີ່ສໍາຄັນເຂົ້າໃນບັນຫາ. ໃນຫຼາຍໆກໍລະນີກຸ່ມເຫຼົ່ານີ້ ສາມາດເປັນຕົວແທນໂດຍສະຖານບັນການສຶກສາ, ສະມາຄົມວິຊາຊີບ, ກຸ່ມຄົນເຈັບ ແລະ ໜ່ວຍງານອື່ນໆ.

ໃນລະບົບການກະຈາຍອໍານາດ, ໜ່ວຍງານຂອງພາກລັດ, ນະຄອນຫຼວງ ມີສ່ວນຮ່ວມເພື່ອໃຫ້ໜັ້ນໃຈວ່ານະໂຍບາຍດ້ານລະບຽບການ ມີຄວາມສອດຄ່ອງ, ເໝາະສົມ ແລະ ເສີມກັນໃນຂອບເຂດອໍານາດການປົກຄອງ. ບັນດາໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ທີ່ກໍາລັງເຮັດວຽກຢູ່ໃນປະຊາຄົມທີ່ມີການເຊື່ອມໂຍງ ຄວນປຶກສາກັບຄູ່ຮ່ວມງານຂອງພວກເຂົາ ທີ່ຈະເຊື່ອມໂຍງ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າຄວາມຄິດລິເລີ່ມ ຈະບໍ່ມີຜົນກະທົບທາງລົບຕໍ່ສັນຍາຕົກລົງທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ. ການລິເລີ່ມ ຮ່ວມມືລະຫວ່າງປະເທດ ຫຼື ສາກົນ ສາມາດເປັນແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ ການປະຕິບັດທີ່ດີທີ່ສຸດ ແລະ ສາມາດຊ່ວຍໃນການສ້າງ ຄວາມອາດສາມາດຮ່ວມກັນ ເພື່ອໃຫ້ການປຶກສາຫາລືທີ່ມີຄວາມໝາຍຄວາມສໍາຄັນນີ້ ສາມາດເກີດຂຶ້ນໄດ້. ໃນທັດສະນະຂອງຜູ້ຊ່ຽວຊານລະດັບຂົງເຂດ ຫຼື ຜູ້ຊ່ຽວຊານໃນລະດັບພາກພື້ນ ສາມາດຊ່ວຍປະກອບສ່ວນໃນການເຮັດວຽກຂອງຜູ້ຊ່ຽວຊານໃນປະເທດ.

ຄູ່ຮ່ວມໃນການປຶກສາຫາລື ຄວນໄດ້ຮັບເວລາທີ່ພຽງພໍ ໃນການຮັບ ແລະ ສຶກສາຂໍ້ສະເໜີ ແລະ ເພື່ອກະກຽມການຕອບຮັບທີ່ໄດ້ພິຈາລະນາແລ້ວ. ສິ່ງນີ້ສາມາດອໍານວຍຄວາມສະດວກ ໂດຍການເຜີຍແຜ່ວາລະຂອງກອງປະຊຸມໃນຕໍ່ໜ້າ ຊຶ່ງຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນ ການປຶກສາຫາລືທີ່ກໍາລັງມາເຖິງ ຫຼື ການປຶກສາຫາລືທີ່ໄດ້ວາງແຜນໄວ້ ລົງຢູ່ໃນເວບໄຊ້ ຂອງ ອົງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ (NRA), ໃນຫນັງສືພິມສາທາລະນະ, ຫຼື ຜ່ານອີເມວ ຫຼື ຈົດໝາຍຂ່າວ. ຄວນດັດປັບເຄື່ອງມືທີ່ມີທັງໝົດ ເພື່ອໃຫ້ໜັ້ນໃຈວ່າສາມາດເຂົ້າເຖິງການໃຫ້ຄໍາປຶກສາ ແລະ ຂໍ້ມູນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທັງໝົດໄດ້. ໃນກໍລະນີທີ່ມີການນໍາໃຊ້ວິທີການທີ່ສອດຄ່ອງ ແລະ ສາມາດຄາດເດົາໄດ້ ເພື່ອຮ່ວມການ ໃຫ້ຄໍາປຶກສາຫາລື ເຂົ້າສູ່ຂັ້ນຕອນການພັດທະນາລະບຽບການ, ພາກສ່ວນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ສາມາດວາງແຜນໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບຫລາຍຂຶ້ນສໍາລັບການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຕົນເອງ.

ທຸລະກິດຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ຂະໜາດກາງ ແລະ ກຸ່ມຄົນເຈັບ ທີ່ອາດຂາດຊັບພະຍາກອນ ໃນການຕອບສະໜອງຢ່າງທັນການ ແຕ່ກໍ່ບໍ່ຄວນລືມ. ໄລຍະເວລາຂອງການໃຫ້ການປຶກສາຫາລື ຄວນເທົ່າກັນ ຫຼື ເກີນກວ່າລະບຽບການຂັ້ນຕໍ່າ ຂອງລະບຽບສາກົນ ແລະ ພາຄີ. ມັກຈະມີຄວາມຍືດຍຸ່ນພຽງພໍໃນຂໍ້ຕົກລົງເຫຼົ່ານີ້ ເພື່ອໃຫ້ສາມາດດໍາເນີນໄດ້ຢ່າງທັນການໃນສະຖານະການທີ່ຮີບດ່ວນ. ການໃຫ້ການປຶກສາ ແມ່ນມີຄວາມໝາຍຫຼາຍຂຶ້ນ ເມື່ອມີການແຈກຢາຍຂໍ້ສະເໜີ (ແລະ ຍອມຮັບ) ເປັນພາສາທີ່ພົບຫຼາຍທີ່ສຸດ ໃນລະດັບຂົງເຂດ ແລະ ພາກພື້ນ ແລະ ໃນກໍລະນີທີ່ເປັນປະຊາຄົມສາກົນທີ່ມີການສະແຫວງຫາຄໍາຄິດຄໍາເຫັນ.

ຖ້າຫາກວ່າການປຶກສາຫາລືໄດ້ດຳເນີນໃນທຸກໆການພັດທະນາກ່ຽວກັບຂໍ້ສະເໜີຄຳຄິດຄຳເຫັນ, ການສະຫຼຸບສັງລວມຄວນໄດ້ຮັບການກະກຽມກ່ຽວກັບຄຳເຫັນທີ່ໄດ້ຮັບ ແລະ ວິທີການທີ່ພວກເຂົານຳໄປພິຈາລະນາ. ຂໍ້ສະເໜີແນະນີ້ ໃຫ້ຄວາມນຳເຊື່ອຖືໃນຂະບວນການໃຫ້ຄຳປຶກສາຫາລື ແລະ ເພີ່ມໂອກາດໃນການປະສົບຜົນສຳເລັດດ້ານລະບຽບການ.

ການປຶກສາຫາລືແມ່ນເຄື່ອງມືທີ່ສຳຄັນ, ການທີ່ບໍ່ສາມາດໃຫ້ພາກສ່ວນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບມີສ່ວນຮ່ວມໃນຂະນະທີ່ກຳລັງພັດທະນາ ຫຼື ກຳລັງຈັດຕັ້ງປະຕິບັດລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ສາມາດນຳໄປສູ່ລະບຽບການທີ່ບໍ່ເໝາະສົມຕໍ່ສະຖານະການ, ບໍ່ເປັນນຳທີ່ເພີ່ງພໍໃຈ, ເສຍຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ບໍ່ຈຳເປັນ ໃນການປະຕິບັດຕາມ ແລະ ປະຕິບັດຢ່າງເຄັ່ງຄັດ.

2.4. ການຄາດການລ່ວງໜ້າດ້ານການຄຸ້ມຄອງ

ການວາງແຜນດ້ານລະບຽບການລ່ວງໜ້າ ຊ່ວຍໃຫ້ອົງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ສາມາດຈັດລຽງບຸລິມະສິດໄລຍະສັ້ນ, ໄລຍະຍາວໃນການຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານ ແລະ ການບຳລຸງຮັກສາລະບຽບການ ແລະ ຍັງຊ່ວຍໃຫ້ການສ້າງລະບຽບການ ແລະ ປະຕິຮູບທີ່ມີປະສິດທິພາບຫຼາຍຂຶ້ນໂດຍການວາງແຜນການດຳເນີນການໃນເວລາທີ່ເໝາະສົມ. ການກຳນົດຫຼັກການດ້ານລະບຽບຄຸ້ມຄອງ ຊ່ວຍການສ້າງ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານ ກ່ຽວກັບການຄາດຄະເນວາລະດ້ານລະບຽບການໃນອະນາຄົດ.

ການສ້າງວາລະລະບຽບການ ແມ່ນສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການຄວາມໂປ່ງໃສ ແລະ ຄວາມສອດຄ່ອງ. ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບໂດຍກົດຈະກຳລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ຄວນໄດ້ຮັບທັງການປຶກສາຫາລື ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການກຳນົດລະບຽບການ ທີ່ຈະຖືກທົບທວນ, ປັບປຸງ, ຕັດອອກ, ເຮັດໃຫ້ລຽບງ່າຍ ຫຼື ທີ່ໄດ້ອອກໂດຍໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ. ໃນການສ້າງວາລະລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ, ບັນດາບຸລິມະສິດຕ່າງໆ ແລະ ແຜນປະຕິບັດງານ ສາມາດໄດ້ຮັບການເຜີຍແຜ່ ແລະ ປັບປຸງຢ່າງເປັນປະຈຳ ແລະ ໄດ້ລາຍງານຄວາມຄືບໜ້າໂດຍ ໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງ. ວາລະປະກອບມີ:

- ຄຳອະທິບາຍຫຍໍ້ ກ່ຽວກັບບັນຫາທີ່ຈະຕ້ອງແກ້ໄຂໂດຍລະບຽບການ ໂດຍຄຳນຶງເຖິງຄວາມສ່ຽງ ແລະ ຜົນກະທົບທີ່ອາດຈະເກີດຂຶ້ນຈາກບັນຫາດ້ານລະບຽບການພາຍໃຕ້ການສົນທະນາ ປຶກສາຫາລື.
- ຕາມຕະລາງການປະຊຸມສົນທະນາດ້ານເຕັກນິກ ແລະ ການປຶກສາຫາລືຕາມແຜນ ແລະ
- ທິມງານເຕັກນິກທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນການປະສານງານຂະບວນການດ້ານລະບຽບການ.

ວາລະດ້ານລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ຄວນກວມເອົາຊ່ວງເວລາທີ່ກຳນົດ (ເຊັ່ນ: 1-5 ປີ) ແລະ ຄວນໄດ້ຮັບການທົບທວນຢ່າງເປັນປົກກະຕິ (ເປັນປະຈຳປີ ຫຼື ເຄິ່ງປີ). ໃນວິທີນີ້, ແຜນການດຳເນີນດ້ານລະບຽບການສາມາດ ດັດປັບໄປຕາມການປ່ຽນແປງຂອງຜູ້ຂັບເຄື່ອນ ແລະ ສາມາດໃຫ້ຂໍ້ມູນທີ່ໃໝ່ຂອງຕາຕະລາງເວລາການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງປະຊາຊົນ. ການທົບທວນ ຍັງຊ່ວຍໃຫ້ໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ມີໂອກາດທີ່ຈະຖອນບາງຂໍ້ສະເໜີດ້ານລະບຽບການ ໃນລະຫວ່າງການພັດທະນາ ເພື່ອເພີ່ມຂໍ້ສະເໜີດ້ານລະບຽບການໃໝ່ ທີ່ບໍ່ໄດ້ຄາດການໄວ້ໃນວາລະກ່ອນໜ້ານີ້ ແລະ ເພື່ອແກ້ໄຂລະບຽບການສຳລັບຂໍ້ສະເໜີທີ່ໄດ້ກຳນົດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມການປ່ຽນແປງກຳນົດການ ຄວນໃຫ້ມີນ້ອຍທີ່ສຸດ ແລະ ຕ້ອງອີງຕາມເຫດຜົນ ເພື່ອຮັກສາການຄາດການ ການປ່ຽນແປງດ້ານລະບຽບການໄດ້.

ເຖິງວ່າຈະບໍ່ມີສະຖາບັນທີ່ເປັນທາງການທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ການວາງແຜນດ້ານລະບຽບການກໍ່ຕາມ, ແຕ່ໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ສາມາດວາງແຜນກົດຈະກຳຕ່າງໆ ໂດຍກຳນົດຈຸດປະສົງ ເພື່ອແກ້ໄຂໃນເລື່ອງການສ້າງ ແລະ ການປັບປຸງລະບຽບການ, ການລະບຸຂອບເຂດລະບຽບການທີ່ເປັນບຸລິມະສິດ ແລະ ການກະກຽມແຜນການ ແລະ ການກຳນົດຕາຕະລາງ.

2.5. ການຕິດຕາມແລະການປະເມີນຜົນ

ຂະບວນການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການ ສາມາດປະເມີນຜົນກະທົບທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນກ່ຽວກັບລະບຽບການ ກ່ອນຖືກຄັດເລືອກ ແລະ ຖືກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ. ນີ້ມັກຈະໝາຍເຖິງ ການປະເມີນຜົນກ່ອນ ຫຼື ການປະເມີນ “ກ່ອນເຫດການ”. ຄຸນນະພາບຂອງລະບຽບການ ສາມາດປັບປຸງໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຕື່ມ ຖ້າເຮັດການວິເຄາະຜົນກະທົບພາຍຫຼັງຈັດຕັ້ງປະຕິບັດລະບຽບການນັ້ນ, ຫຼັງຈາກການປະຕິບັດໄດ້ດຳເນີນ. ຫມາຍເຖິງການປະເມີນຜົນກ່ອນໜ້າ ຫຼື ການປະເມີນຜົນ “ກ່ອນເຫດການ”. ຄຸນນະພາບຂອງລະບຽບການ ສາມາດເສີມຂະຫຍາຍເພີ່ມໄດ້ ຖ້າຫາກການວິເຄາະຜົນກະທົບເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດດ້ານລະບຽບການ ຫຼັງຈາກທີ່ການດຳເນີນການມີຜົນບັງຂັບໃຊ້. ດ້ວຍວິທີນີ້, ອາດມີການກວດພົບໂດຍທາງກົງ ແລະ ໂດຍທາງອ້ອມທີ່ບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈ.

ເນື່ອງຈາກການວິເຄາະຕາມພາຍຫຼັງ (ຫຼັງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ) ສະໜອງຂໍ້ມູນສຳລັບການປັບປຸງ, ຂັ້ນຕອນການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນຂອງການສ້າງລະບຽບການ ຈະເຮັດໃຫ້ເກີດຂໍ້ສະເໜີແນະນຳໃນວົງຈອນລະບຽບການ. ຍຸດທະສາດທີ່ຈະນຳໃຊ້ໃນການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນການຈັດຕັ້ງການບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການ ຄວນມີການລະບຸ ໃນລະຫວ່າງຂະບວນການປະເມີນຜົນກະທົບຄວາມສ່ຽງດ້ານລະບຽບການ (ເບິ່ງເອກະສານຄັດຕິດ 1). ນອກຈາກແຜນການຕິດຕາມ ແລະ ການປະເມີນຜົນແລ້ວ ລະບຽບການ ອາດລວມທັງຂໍ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການທົບທວນ ເປັນແຕ່ລະໄລຍະ. ນອກຈາກການປະເມີນລະບຽບການສະເພາະແລ້ວ ການປະເມີນກອບລະບຽບການໃນວົງກ້ວາງ ສາມາດເຮັດເປັນໄລຍະໆໄດ້ (ເບິ່ງຂໍ້ 2.6).

ຕົວຊີ້ວັດ ແລະ ເງື່ອນໄຂການປະເມີນ

ຈຸດປະສົງຂອງການປະເມີນລະບຽບການ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະເປັນເລື່ອງຫຍຸ້ງຍາກໃນການທີ່ຈະບັນລຸຜົນໃນບາງກໍລະນີກໍ່ຕາມ ແຕ່ແມ່ນການສ້າງສາຍພົວພັນລະຫວ່າງລະບຽບການທີ່ໄດ້ດັດປັບ ແລະ ການປ່ຽນແປງທີ່ໄດ້ສັງເກດເຫັນໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຄຸ້ມຄອງ. ການປະເມີນຜົນດັ່ງກ່າວຄວນພິຈາລະນາເຖິງຜົນໄດ້ຮັບໂດຍເຈດຕະນາ ແລະ ບໍ່ເຈດຕະນາ (ຮວມທັງຜົນກະທົບພາຍນອກ) ທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກລະບຽບການ.

ມາດຕະການ ຫຼື ຕົວຊີ້ວັດຕ່າງໆ ທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນດ້ານລະບຽບການ ຄວນມີການລະບຸໃຫ້ໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້ ໃນຂະບວນການວິເຄາະຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການ (RIA) ແລະ ຄວນສະທ້ອນເຖິງຈຸດປະສົງ ທີ່ຈະຕ້ອງໃຫ້ບັນລຸຕາມລະບຽບການທີ່ກຳລັງພັດທະນາ ຊຶ່ງຈະຊ່ວຍໃຫ້ສາມາດກວດສອບລະບຽບການໄດ້ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ເມື່ອມີການລວບລວມຂໍ້ມູນ. ແຕ່ຖ້າລະບຽບການຫາກສະແດງວ່າ ບໍ່ໄດ້ຜົນ ຫຼື ມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ແພງກວ່າທີ່ໄດ້ຄາດໄວ້, ຫຼື ຫາກມີຜົນກະທົບຕາມໃນພາຍຫຼັງ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈ, ການປ່ຽນແປງສາມາດເລີ່ມຕົ້ນໄດ້ໄວ.

ເມື່ອການປະເມີນກອບວຽກກ່ຽວກັບລະບຽບການຄຸ້ມຄອງທີ່ກ້ວາງ ຫຼື ໜຶ່ງໃນອົງປະກອບ, ຕົວຊີ້ວັດທີ່ໄດ້ກຳນົດຄືນໃໝ່ ແລະ ຂໍ້ມູນ ອາດຈະບໍ່ມີພ້ອມທີ່ຈະໃຊ້, ດັ່ງນັ້ນ, ຕ້ອງໄດ້ລວບລວມຂໍ້ມູນຍ້ອນຫຼັງ.

ຕົວຊີ້ວັດແມ່ນ “ມາດຕະການທີ່ລວບລວມຂໍ້ມູນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ກ່ຽວກັບຄຸນລັກສະນະ ແລະ ຂອບເຂດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ” ຂອງຜົນການປະຕິບັດວຽກທີ່ກ່ຽວກັບລະບຽບການ. ຕົວຊີ້ວັດທີ່ດີ ຄວນແນ່ໃຈວ່າ ຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ລວບລວມແມ່ນສາມາດເປີດເຜີຍສະຖານນະການທີ່ບໍ່ຊັດເຈນໄດ້. ລັກສະນະສຳຄັນ ທີ່ຮັບປະກັນຄຸນນະພາບ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົວຊີ້ວັດມີ (26):

- ຄວາມຖືກຕ້ອງ - ຕົວຊີ້ວັດຄວນວັດແທກຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ສິ່ງທີ່ເປັນຄວາມມຸ້ງຫວັງທີ່ຈະປະເມີນ.
- ຄວາມໜ້າເຊື່ອຖື - ຕົວຊີ້ວັດຄວນຈະສາມາດເຮັດຊ້າໄດ້ ເມື່ອມີເງື່ອນໄຂທີ່ຄ້າຍຄືກັນ
- ຄວາມສະເພາະ - ຕົວຊີ້ວັດ ຄວນວັດໂດຍສະເພາະປະກົດການການປະເມີນ
- ຄວາມຕອບສະໜອງໄວ - ຕົວຊີ້ວັດ ຄວນສາມາດຈັບພາບການປ່ຽນແປງໃນການປະກົດການທີ່ໄດ້ປະເມີນ
- ເປັນການວັດແທກໄດ້ - ຕົວຊີ້ວັດຄວນຢູ່ບົນພື້ນຖານຂໍ້ມູນທີ່ມີ ແລະ ເຂົ້າເຖິງໄດ້ງ່າຍ.
- ຄວາມກ່ຽວຂ້ອງ - ຕົວຊີ້ວັດຄວນຈະສາມາດໃຫ້ຄຳຕອບທີ່ຊັດເຈນຕໍ່ກັບບັນຫາທີ່ສຳຄັນທັງໝົດພາຍໃນການປະເມີນ.
- ຕົ້ນທຶນ-ປະສິດທິຜົນ - ຜົນໄດ້ຮັບ ຄວນປັບຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນສ່ວນຂອງເວລາ ແລະ ຊັບພະຍາກອນອື່ນໆ.

ການປະເມີນການພັດທະນາ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດທີ່ດີ ຊ່ວຍປັບປຸງການແຊກແຊງດ້ານລະບຽບການໃນປະຈຸບັນ ແລະ ອະນາຄົດ ບົນພື້ນຖານບົດຮຽນທີ່ໄດ້ຈາກປະສົບການຕົວຈິງ. ການເປີດເຜີຍຜົນການປະເມີນ ຈະເຮັດໃຫ້ໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ມີຄວາມໂປ່ງໃສ ແລະ ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການປະຕິບັດ ແລະ ການຕັດສິນໃຈຂອງຕົນ ເພີ່ມຂຶ້ນ, ແລະ ແຈ້ງໃຫ້ຝ່າຍທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບກ່ຽວກັບຜົນກະທົບ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບຈາກການແຊກແຊງດ້ານລະບຽບການທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບ.

ການວິເຄາະຂໍ້ມູນການປະເມີນ ຄວນເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນວ່າລະບຽບການ ຫຼື ກອບລະບຽບການມີປະສິດທິພາບດີພຽງໃດ. ການໃຊ້ “ເງື່ອນໄຂ” ຄວນຊ່ວຍໃນການຮ່າງບົດສະຫຼຸບຜົນຈາກການປະເມີນ. ເງື່ອນໄຂຂອງການປະເມີນທີ່ພັດທະນາທີ່ດີ ຄວນປະກອບມີ (27):

- ຄວາມກ່ຽວຂ້ອງ - ລະບຽບການສາມາດແກ້ໄຂບັນຫາເດີມໄດ້ ຫຼືບໍ່.
- ປະສິດທິຜົນ - ເປົ້າໝາຍທີ່ຕັ້ງໄວ້ກ່ຽວກັບລະບຽບການຄຸ້ມຄອງບັນລຸໄດ້ແລ້ວ ຫຼືບໍ່, ແລະ ເປັນຫຍັງການແຊກແຊງຈຶ່ງມີປະສິດທິພາບ ແລະ ຈະປັບປຸງໃຫ້ດີຂຶ້ນແນວໃດ.
- ປະສິດທິພາບ - ຜົນທີ່ໄດ້ຮັບກຸ້ມຄ່າກັບຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ໄດ້ໃຊ້ ແລະ ມີໂອກາດທີ່ຈະເພີ່ມປະສິດທິພາບດ້ານຕົ້ນທຶນອີກ ຫຼືບໍ່.
- ຄວາມໂປ່ງໃສ - ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກການແຊກແຊງ ໄດ້ຮັບການແຈ້ງຂໍ້ມູນພຽງພໍ ຫຼືບໍ່.
- ຄວາມຖືກຕ້ອງ - ພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ຍອມຮັບການປ່ຽນແປງ ຫຼືບໍ່.

- ຄວາມສະເໝີພາບ - ຜົນກະທົບຂອງລະບຽບການຈະຖືກແຈກຢາຍຢ່າງເປັນທຳ ແລະ ມີການເຂົ້າເຖິງຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບຂະບວນການນີ້ເທົ່າທຽມກັນ ຫຼືບໍ່.
- ຄວາມຍືນຍົງ - ການແຊກແຊງຈະມີຜົນ ຕໍ່ເນື່ອງຍືນຍົງ ຫຼືບໍ່.

ນອກຈາກນີ້ການພິຈາລະນາທີ່ກ້ວາງກວ່ານີ້ ເຊັ່ນ: ຄວາມສອດຄ່ອງກັບກອບກົດໝາຍ ແລະ ກອບລະບຽບການ ບັງຄັບຂອງປະເທດ ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງກັບລະບຽບການຂອງສາກົນ ກໍ່ສາມາດປະເມີນໄດ້, ລວມທັງສາມາດລິດຄວາມຊັບຊ້ອນຂອງລະບຽບການ ຊຶ່ງຈະຕ້ອງພິຈາລະນາເຖິງການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການປະຕິບັດຕາມລະບຽບການ.

2.6. ການຄຸ້ມຄອງລະບຽບການທີ່ມີ

ມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະເພີ່ມກອບລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ໂດຍບໍ່ໄດ້ມີປະເມີນລະບຽບການທີ່ມີຢູ່ ແລະ ຄວາມເໝາະສົມລະບຽບການ ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາ. ການປະເມີນສິ່ງທີ່ມີຢູ່ໃນລະບຽບການບັງຄັບ ມີການລະບຸໄວ້ໃນຂັ້ນຕອນທີ່ສອງຂອງຂະບວນການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການ (ເອກະສານຄັດຕິດ 1). ມີຜົນເຫດທີ່ຖືກຕ້ອງສໍາລັບການທີ່ບໍ່ມີການປ່ຽນແປງ, ການແທນ ຫຼື ການຍົກເລີກລະບຽບການທີ່ນໍາໃຊ້ປະຈຸບັນ ເມື່ອມີການສະເໜີອັນໃໝ່. ມັນອາດຈະເໝາະສົມກວ່າທີ່ຈະສັງເກດບັນດາບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ເພື່ອແກ້ໄຂມັນໃນລະຫວ່າງການທົບທວນ. ຕົວຢ່າງ ຜູ້ທີ່ມີອໍານາດຕັດສິນໃຈ ອາດບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະເພີ່ມຄວາມຊັບຊ້ອນຂອງລະບຽບການໃໝ່ທີ່ສະເໜີກັບສິ່ງໃດໆ ຍົກເວັ້ນສິ່ງໃດທີ່ງ່າຍ ແລະ ສໍາຄັນທີ່ສຸດໃນການປ່ຽນແປງລະບຽບການອື່ນໆ. ການສະສົມລະບຽບການພາຍໃນ ໃນກອບລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ອາດສົ່ງຜົນໃຫ້ເກີດຄວາມບໍ່ສອດຄ່ອງ, ຂາດຄວາມຊັດເຈນ ແລະ ຄວາມຊັບຊ້ອນ. ກອບລະບຽບການຄຸ້ມຄອງໃນຕົວມັນເອງ ອາດສະລັບຊັບຊ້ອນເກີນໄປ ແລະ ຢາກທີ່ຈະຮັກສາ. ຜົນທີ່ຕາມມາໂດຍບໍ່ໄດ້ຄາດຫວັງ ອາດສົ່ງຜົນ ເຊັ່ນ ໃຫ້ເກີດການເພີ່ມ ການໃຊ້ຈ່າຍໃຫ້ແກ່ໜ່ວຍງານທີ່ບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການ ແລະ ຊຸມຊົນທີ່ປະຕິບັດຕາມລະບຽບການ.

ລະບຽບການຕ່າງໆ ຄວນໄດ້ຮັບການທົບທວນເປັນແຕ່ລະໄລຍະ ເພື່ອຈຳກັດສິ່ງທີ່ລ້າສະໄໝ ຫຼື ບໍ່ຕ້ອງການອີກຕໍ່ໄປ ເພື່ອແກ້ໄຂສິ່ງທີ່ຂັດແຍ່ງລະຫວ່າງລະບຽບການຕ່າງໆ ແລະ ເພື່ອແກ້ໄຂຄວາມແຊກຊ້ອນອື່ນໆທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ ຊຶ່ງນີ້ຈະຊ່ວຍລົດຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງກອບວຽກ ແລະ ໃນຂະນະດຽວກັນກໍ່ໝັ້ນໃຈໄດ້ວ່າ ຈະສາມາດຄຸ້ມຄອງຜະລິດຕະພັນການແພດໃໝ່ໆ ແລະ ການປ່ຽນແປງທາງດ້ານເຕັກໂນໂລຢີໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ.

ຄວນທົບທວນກອບລະບຽບການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມຖ້າຫາກຊັບພະຍາກອນ ຫຼື ຄວາມອາດສາມາດບໍ່ມີພ້ອມ ສໍາລັບການວິເຄາະແບບສົມບູນຄົບຊຸດ, ອາດສາມາດດໍາເນີນການປະເມີນຜົນໂດຍອີງໃສ່ເປົ້າໝາຍຜ່ານການວາງແຜນເປັນແຕ່ລະໄລຍະຄື:

1. ລະບຽບການຕ່າງໆ ກ່ຽວກັບລະບຽບການບັງຄັບສະເພາະ ເຊັ່ນ: ລະບຽບການສໍາລັບການອະນຸຍາດຈໍາໜ່າຍຢາສາມັນທົ່ວໄປ ຫຼື ລະບົບການຄຸ້ມຄອງຄຸນນະພາບອຸປະກອນການແພດ.
2. ທົບທວນລະບຽບການທີ່ລະບຸ, ຄົ້ນຫາຊ່ອງຫວ່າງ, ຂໍ້ຂັດແຍ່ງ ຫຼື ບັນຫາອື່ນໆ.
3. ລະບຽບການທີ່ຈະສາມາດຫລຸດ, ເຮັດໃຫ້ງ່າຍຂຶ້ນ, ປັບປຸງ, ເຮັດໃຫ້ທັນສະໄໝ ແລະ ຕັດອອກໄດ້.

ຂະບວນການການ RIA ອໍານວຍຄວາມສະດວກໃນການກນຕິດຕາມຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ (ກ່ອນ ແລະ ຫຼັງ) ຂອງ ກອບວຽກທີ່ມີຢູ່ ແລະ ເປັນພື້ນຖານສໍາຄັນສໍາລັບການລິເລີ້ມ ການທົບທວນທີ່ກວ້າງ ຫຼື ມີເປົ້າໝາຍ ຂອງກອບວຽກນິຕິ ກໍາ. ການຈັດຄຸ້ມຄອງລະບຽບການຕາມແຜນ ຈະຊ່ວຍໃຫ້ໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງຂອງປະເທດ ກໍານົດແນວທາງເພື່ອ: ຕື່ມ ຊ່ອງຫວ່າງດ້ານລະບຽບການ, ກໍາຈັດຄວາມຄາດເຄື່ອນ, ການຂາດຄວາມຊັດເຈນ ຫຼື ຄວາມຊໍ້າຊ້ອນ; ການກວດສອບ ຄວາມພຽງພໍຂອງລະບຽບການທີ່ມີ ແລະ ການຢຸດສະຖັກຂອງການຂະຫຍາຍຕົວ ແລະ ການສະສົມດ້ານລະບຽບການ. ການປະເມີນຜົນແບບກວ້າງໆ ຍັງສາມາດລະບຸເຖິງບັນຫາທີ່ຄວນເປັນບຸລິມະສິດໂດຍຜ່ານການວາງແຜນ ແລະການ ກະກຽມລ່ວງໜ້າວາລະດ້ານລະບຽບການ.

ຄຳສັບ

ການບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການ: ກິດຈະກຳທັງໝົດຂອງໂຄງສ້າງຕ່າງໆຂອງລັດ (ຫຼື ໂຄງສ້າງຕ່າງໆ ທີ່ມອບໝາຍໂດຍລັດ) ເພື່ອໃຫ້ປະຕິບັດຕາມລະບຽບການ ແລະ ໃຫ້ບັນລຸຕາມຈຸດປະສົງຕ່າງໆ ຂອງລະບຽບການ.

ການປະຕິບັດຫຼັກການຜະລິດທີ່ດີ (GMP): ແມ່ນອົງປະກອບຂອງການຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານດ້ານຄຸນນະພາບ ເພື່ອໃຫ້ໝັ້ນໃຈວ່າຜະລິດຕະພັນທີ່ໄດ້ຮັບການຜະລິດ ແລະ ການຄວບຄຸມຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຕາມມາດຕະຖານທີ່ເໝາະສົມກັບຈຸດປະສົງໃນການນຳໃຊ້ ແລະ ຕາມຂໍ້ກຳນົດການອະນຸຍາດຈຳໜ່າຍຕະຫຼາດ, ການອະນຸຍາດທາງດ້ານຄລິນິກ ແລະ ຂອບເຂດມາດຕະຖານຂອງຜະລິດຕະພັນ. GMP ມີເປົ້າໝາຍຫຼັກໃນການຄຸ້ມຄອງຈັດການ, ການຈຳກັດຄວາມສ່ຽງໃນການຜະລິດຢາ ເພື່ອໃຫ້ໝັ້ນໃຈຕໍ່ຄຸນນະພາບ, ຄວາມປອດໄພ ແລະ ປະສິດທິພາບຂອງຜະລິດຕະພັນ.

ການເຊື່ອມສານ: (ເບິ່ງ ການເຊື່ອມສານດ້ານລະບຽບການ)

ການຮ່ວມເຂົ້າກັນໂດຍການອ້າງອີງ: ຄຳສັບທີ່ໃຊ້ເພື່ອອະທິບາຍກົນໄກທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ເອກະສານ ຫຼື ລາຍການທີ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຂໍ້ຄວາມຂອງລະບຽບການທີ່ຈະນຳໄປເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງລະບຽບການ. ການຮ່ວມກັນ ອາດແມ່ນ “ຄົງທີ່” - ເຊັ່ນ ການຮ່ວມເຂົ້າກັນຂອງເອກະສານສະບັບໜຶ່ງໃນວັນທີ່ກຳນົດ - ຫຼື “ເຄື່ອນທີ່” - ເຊັ່ນ ການຮ່ວມເອກະສານທີ່ມີການແກ້ໄຂເປັນໄລຍະໆ.

ການແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນຂ່າວສານ: ການແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ທີ່ບໍ່ເປັນຄວາມລັບ ຫຼື ເປັນຄວາມລັບ ລະຫວ່າງບັນດາອົງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ (NRAs) ໂດຍມີເປົ້າໝາຍເພື່ອສ້າງຄວາມໝັ້ນໃຈໃນລະບົບຂອງລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຂອງໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງອື່ນໆ ຊຶ່ງຈະເປັນພື້ນຖານ ສຳລັບການເພິ່ງພາອາໃສ ແບ່ງປັນວຽກ ຫຼື ການຮັບຮູ້ເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ.

ການກວດສອບ: ແມ່ນການກວດສອບຢ່າງເປັນທາງການ, ເຊິ່ງເປັນການດຳເນີນການ ໂດຍເຈົ້າໜ້າທີ່ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຢູ່ສະຖານທີ່ ໂດຍປະຕິບັດຕາມແນວທາງທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນນະໂຍບາຍ ຫຼື ລະບຽບການ (ເຊັ່ນ: ການປະຕິບັດຫຼັກການການຜະລິດທີ່ດີ, ການປະຕິບັດການທົດລອງທາງດ້ານຄລິນິກທີ່ດີ ເປັນຕົ້ນ).

ບົດບັນທຶກຄວາມເຂົ້າໃຈ (MOU): ຂໍ້ຕົກລົງຢ່າງເປັນທາງການລະຫວ່າງສອງຝ່າຍຂຶ້ນໄປ. MOUs ມັກຖືກໃຊ້ເພື່ອສະໜັບສະໜູນການຮ່ວມມືດ້ານລະບຽບການ ລະຫວ່າງປະເທດ ໂດຍການກຳນົດການປະຕິບັດງານ.

ຂໍ້ຕົກລົງການຮັບຮູ້ເຊິ່ງກັນ ແລະ ການ (MRA): ຂໍ້ຕົກລົງລະຫວ່າງລັດຖະບານກັບລັດຖະບານ ຊຶ່ງທັງສອງປະເທດ ຫຼື ຫຼາຍກວ່າ ເຫັນດີທີ່ຈະຍອມຮັບຜົນການປະເມີນຄວາມສອດຄ່ອງຂອງແຕ່ລະຝ່າຍ. ຂໍ້ຕົກລົງການຮັບຮູ້ເຊິ່ງກັນ ແລະ ການ MRA ລະບຸເງື່ອນໄຂພາຍໃຕ້ການປະເມີນຄວາມສອດຄ່ອງທີ່ໄດ້ດຳເນີນໂດຍຝ່າຍໃດຝ່າຍໜຶ່ງ ຈະໄດ້ຮັບການຍອມຮັບວ່າເປັນການສະແດງຄວາມສອດຄ່ອງກັບລະບຽບການຂອງຝ່າຍອື່ນ ແລະ ອີກຝ່າຍໜຶ່ງກໍ່ປະຕິບັດເຊັ່ນດຽວກັນ.

ການທົບທວນຫຼັກການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ: ການທົບທວນກົດລະບຽບ ຫຼື ລະບຽບການ ພາຍຫຼັງການນຳໄປຈັດຕັ້ງການບັງຄັບໃຊ້.

ນິຕິກຳເບື້ອງຕົ້ນ: ລະບຽບການທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການອະນຸມັດຈາກສະພາລັດ ຫຼື ສະພາແຫ່ງຊາດ. ລະບຽບການຫຼັກ ຍັງອ້າງອີງເຖິງ “ລະບຽບການຫຼັກ” ຫຼື “ກົດໝາຍຕົ້ນ” (34) (ເບິ່ງລະບຽບການຍ່ອຍ)

ການຍອມຮັບ: ການຍອມຮັບຕາມປົກກະຕິ ໂດຍອີງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ໃນຂອບເຂດອຳນາດໜຶ່ງຂອງການຕັດສິນໃຈດ້ານລະບຽບການຂອງ ໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງຂອງປະເທດອື່ນ ຫຼື ສະຖາບັນອື່ນໆ ທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້. ການຮັບຮູ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຫຼັກຖານດ້ານຄວາມສອດຄ່ອງກັບລະບຽບການກັບປະເທດ A ຈະພຽງພໍຕໍ່ການປະຕິບັດຕາມລະບຽບການຂອງປະເທດ B. ການຍອມຮັບອາດເປັນຝ່າຍດຽວ ຫຼື ຫຼາຍຝ່າຍ ແລະ ອາດເປັນເລື່ອງຂອງຂໍ້ຕົກລົງການຍອມຮັບຮ່ວມກັນ.

ການໃຫ້ຄຳປຶກສາດ້ານລະບຽບການ: ການແລກປ່ຽນແບບສອງທິດທາງ ຊຶ່ງພາກສ່ວນທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ ໄດ້ຮັບໂອກາດໃນການນຳສະເໜີຂໍ້ມູນທີ່ຈະນຳມາພິຈາລະນາຂໍ້ສະເໜີດ້ານລະບຽບການ.

ການໃຫ້ຄຳປຶກສາຫາລື ອາດເກີດຂຶ້ນໃນຊັ້ນຕອນໃດໆ ຂອງການພັດທະນາດ້ານລະບຽບການ ຈາກການລະບຸບັນຫາ ເຖິງການປະເມີນຜົນດ້ານລະບຽບການທີ່ມີຢູ່.

ການຮ່ວມມືດ້ານລະບຽບການ: ການປະຕິບັດລະຫວ່າງ ອົງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ເພື່ອຄວບຄຸມຜະລິດຕະພັນທາງການແພດຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ແລະ ການຮ່ວມມືດ້ານລະບຽບການ ສາມາດປະຕິບັດໄດ້ໂດຍໜ່ວຍງານ ຫຼື ສະຖາບັນ ຫຼື ບົນພື້ນຖານຂອງລັດຖະບານ. ໃນຊ່ວງກິນໄກທາງການ ລວມເຖິງການສ້າງສະຖານບັນຮ່ວມກັນ ແລະ ສິນທິສັນຍາຕ່າງໆ ເຊັ່ນ ອົງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ, ໃນຂະນະທີ່ການປະຕິບັດຢ່າງເປັນທາງການໜ້ອຍກວ່າ ຄືການແບ່ງປັນຂໍ້ມູນການຮ່ວມມືດ້ານວິທະຍາສາດ, ການປະເມີນຄວາມສ່ຽງຮ່ວມກັນ, ການທົບທວນຮ່ວມກັນ ແລະ ການພັດທະນາມາດຕະຖານຮ່ວມກັນ. ການຮ່ວມມືດ້ານລະບຽບການ ອາດກວມເອົາການເຮັດວຽກກັບຄູ່ຮ່ວມງານສາກົນ ເພື່ອ ໃນການສ້າງຂີດຄວາມສາມາດດ້ານລະບຽບການ ຫຼື ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານເຕັກນິກ ຊຶ່ງຈະຊ່ວຍປັບປຸງການປະຕິບັດສອດຄ່ອງຕາມລະບຽບການສາກົນ.

ການວິເຄາະຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການ: ຂະບວນການໃນການກວດສອບຜົນກະທົບທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນຈາກລະບຽບການທີ່ສະເໜີ ແລະ ທາງເລືອກອື່ນເພື່ອຊ່ວຍໃນການພັດທະນາ.

ລະບົບດ້ານລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ: ການຮ່ວມກັນຂອງສະຖານບັນ, ຂະບວນການ ແລະ ກອບລະບຽບການ ທີ່ລັດຖະບານ ຄວບຄຸມລັກສະນະຊະເພາະຂອງກິດຈະກຳ.

ຂັ້ນຕອນການປະຕິບັດງານ (SOP): ແມ່ນເອກະສານຂັ້ນຕອນ ທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດເປັນລາຍລັກອັກສອນ, ຂະບວນການທີ່ປະຕິບັດໃນສະຖານະການສະເພາະ.

ນິຕິກຳລຸ່ມກົດໝາຍ: ລະບຽບການສຳຮອງທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸມັດຈາກຫົວໜ້າລັດຖະບານ, ໂດຍລັດຖະມົນຕີ ຫຼື ຫ້ອງການກະຊວງ - ນັ້ນແມ່ນອຳນາດອື່ນທີ່ບໍ່ແມ່ນສະພາບັ້ງຖິ່ນ/ສະພາແຫ່ງຊາດ.

ຫຼາຍໆ ນິຕິກຳລຸ່ມກົດໝາຍ ທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ ອາດບໍ່ໄດ້ອະນຸຍາດໂດຍສະພາ. ນິຕິກຳລຸ່ມກົດໝາຍ ຍັງຖືກເອີ້ນວ່າ “ລະບຽບການສຳຮອງ” ຫຼື “ລະບຽບການທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍ”

ລະບຽບການທາງດ້ານເຕັກນິກ: ເອກະສານທີ່ກຳນົດລັກສະນະຜະລິດຕະພັນ ຫຼື ຂະບວນການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ວິທີການຜະລິດຮວມທັງຂໍ້ຕົກລົງດ້ານການບໍລິຫານທີ່ໃຊ້ບັງຄັບ ຊຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດຕາມ. ລະບຽບການທາງດ້ານເຕັກນິກ ອາດລວມທັງ ຫຼື ແຍກອອກສະເພາະກ່ຽວກັບຄຳສັບ, ເຄື່ອງໝາຍ, ການຫຸ້ມຫໍ່ ຫຼື ຂໍ້ກຳນົດດ້ານສະຫຼາກ ທີ່ໃຊ້ກັບຜະລິດຕະພັນ, ຂະບວນການຜະລິດ ຫຼື ວິທີການຜະລິດ.

ຄວາມໂປ່ງໃສ: ເຮັດໃຫ້ໝັ້ນໃຈວ່າໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງ ແລະ ໜ່ວຍງານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃນຂະບວນການດ້ານລະບຽບການເຮັດໜ້າທີ່ ແລະ ສື່ສານຢ່າງເປີດເຜີຍ, ການກຳນົດນະໂຍບາຍ ແລະ ຂັ້ນຕອນການຂຽນ ແລະ ເຜີຍແຜ່ເອກະສານທີ່ເປັນລາຍລັກອັກສອນ ແລະ ການໃຫ້ເຫດຜົນ ເພື່ອການຕັດສິນໃຈຕໍ່ສາທາລະນະ (17).

ການແລກປ່ຽນວຽກງານ: ຂະບວນການທີ່ໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງຂອງປະເທດ ຮ່ວມກັນດຳເນີນກິດຈະກຳ. ການແບ່ງງານໝາຍເຖິງແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນທີ່ສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ກຳນົດຂອງຂໍ້ຕົກລົງທັງໝົດທີ່ມີ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບກອບການອອກກົດໝາຍຂອງໜ່ວຍງານ ຫຼື ສະຖານບັນ ເພື່ອການແລກປ່ຽນ ເຊັ່ນ: ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ດັ່ງກ່າວກັບໜ່ວຍງານອື່ນໆ. ໂອກາດອື່ນໆ ໃນການຮ່ວມງານເພື່ອແລກປ່ຽນປະກອບມີ: ການຮ່ວມກັນປະເມີນໃບຄຳຮ້ອງເພື່ອຂໍອະນຸຍາດຈຳໜ່າຍອອກສູ່ຕະຫຼາດ ຫຼື ສະຖານທີ່ໂຮງງານຜະລິດຜະລິດຕະພັນປິ່ນປົວສຸຂະພາບ, ຮ່ວມກັນໃນການເຝົ້າລະວັງດ້ານຄວາມປອດໄພຂອງຜະລິດຕະພັນພາຍຫຼັງການອະນຸຍາດຈຳໜ່າຍຜະລິດຕະພັນ, ແນວທາງທາງດ້ານເຕັກນິກ ຫຼື ມາດຕະຖານດ້ານລະບຽບການ ແລະ ການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນກ່ຽວກັບເຕັກໂນໂລຢີດ້ານຂໍ້ມູນຂ່າວສານ.

ການເຝົ້າລະວັງ: ວິທະຍາສາດ ແລະ ກິດຈະກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການກວດ, ການປະເມີນ, ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ປ້ອງກັນອາການທີ່ບໍ່ເພິ່ງປະສົງ ຫຼື ບັນຫາທາງດ້ານການແພດອື່ນໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ການເຝົ້າລະວັງຄວາມປອດໄພຂອງຢາ (Pharmacovigilance) ແມ່ນນຳໃຊ້ສຳລັບຢາ ແລະ ຢາວັກຊີນ.

ມາດຕະຖານ/ມາດຕະຖານແບບສະມັກໃຈ: ຂໍ້ຕົກລົງທີ່ເປັນເອກະສານ ຊຶ່ງປະກອບມີ ຂອບເຂດມາດຕະຖານທີ່ກຳນົດ ຫຼື ເງື່ອນໄຂທີ່ແມ່ນຍຳອື່ນໆ ເພື່ອໃຊ້ເປັນລະບຽບການ, ແນວທາງ ຫຼື ເປັນຄຳນິຍາມຂອງຄຸນລັກສະນະເພື່ອໃຫ້ໝັ້ນໃຈວ່າຂະບວນການ, ຜະລິດຕະພັນ, ວັດຖຸດິບ ແລະ ການບໍລິການເໝາະສົມກັບຈຸດປະສົງ.

ເອກະສານຄັດຕິດ 1. ຂະບວນການວິເຄາະຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການ

ເອກະສານຄັດຕິດນີ້ຈະສະແດງຂັ້ນຕອນການຮວບຮວມ ແລະ ການວິເຄາະຫຼັກຖານເພື່ອສະໜັບສະໜູນການພັດທະນາຂໍ້ສະເໜີດ້ານລະບຽບການ. ຂັ້ນຕອນນີ້ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງບັນຫາ, ການລະບຸສາເຫດທີ່ແທ້ຈິງ, ການປະເມີນວ່າການດຳເນີນການຂອງລັດຖະບານເປັນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນ ຫຼືບໍ່ ແລະ ວິເຄາະຂໍ້ຕົກລົງ ແລະ ຂໍ້ເສຍຂອງວິທີການແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ມີ. ເຖິງແມ່ນວ່າຄຳຖາມຈະບໍ່ລະອຽດຄົບຖ້ວນ ແຕ່ຄຳຖາມ ແລະ ຂໍ້ຄວນພິຈາລະນາ ສະໜອງໃຫ້ໃນແຕ່ລະຂັ້ນຕອນເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ການລວບລວມຂໍ້ມູນເພື່ອສະໜັບສະໜູນການຈຳແນກ ແລະ ການວິເຄາະກ່ຽວກັບການແກ້ໄຂ.

ໂດຍທົ່ວໄປຂັ້ນຕອນໃນການພັດທະນາ/ການທົບທວນລະບຽບການໃໝ່ທີ່ມີແມ່ນ:

ບາດກ້າວທີ 1: ການກຳນົດບັນຫາ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມຂອງບັນຫາ

ບາດກ້າວທີ 2: ການວິເຄາະບັນຫາ ແລະ ການລະບຸຈຸດປະສົງ

ບາດກ້າວທີ 3: ການພັດທະນາ ແລະ ການວິເຄາະຕົວເລືອກ.

ບາດກ້າວທີ 4: ການວິເຄາະຜົນປະໂຫຍດ, ຄວາມສ່ຽງ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ

ບາດກ້າວທີ 5: ການເລືອກ/ຂໍ້ແນະນຳຕົວເລືອກ

ບາດກ້າວທີ 6: ການພັດທະນາຍຸດທະສາດເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ

ບາດກ້າວທີ 7: ການພັດທະນາຍຸດທະສາດໃນການຕິດຕາມ ແລະ ການປະເມີນຜົນ.

ຂັ້ນຕອນຂອງຂະບວນການວິເຄາະຜົນກະທົບ ບໍ່ໄດ້ມີຈຸດປະສົງເພື່ອເປັນຕຳລາຂອງແຕ່ລະຂັ້ນຕອນ ແຕ່ເປັນການຊ່ວຍໃນການພັດທະນານະໂຍບາຍ ແລະ ການຕັດສິນໃຈ.

ຂັ້ນຕອນທີ 1. ການລະບຸບັນຫາ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມຂອງບັນຫາ

ຄຳອະທິບາຍທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ການວິເຄາະກ່ຽວກັບບັນຫາ ໃຫ້ໂອກາດທີ່ດີທີ່ສຸດໃນການຊອກການແກ້ໄຂທີ່ມີປະສິດທິພາບ ຊຶ່ງຈະກຳນົດເປົ້າໝາຍການດຳເນີນການຢ່າງມີປະສິດທິພາບ. ໃນກໍລະນີສ່ວນໃຫຍ່ ບັນຫາທີ່ຈະອະທິບາຍໄວ້ໃນສ່ວນຂອງຄວາມສ່ຽງຕໍ່ສຸຂະພາບ ແລະ ຄວາມປອດໄພຂອງປະຊາກອນ ແລະ ບໍ່ວ່າຈະເປັນບັນຫາທີ່ດີຂຶ້ນ ຫຼື ຂີ້ຮ້າຍກ່ວາເກົ່ານັ້ນ ຖ້າຫາກບໍ່ໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ. ເມື່ອໃດກໍ່ຕາມຫາກເປັນໄປໄດ້ຂະໜາດຂອງບັນຫາຄວນອະທິບາຍໃນສ່ວນທີ່ສາມາດວັດແທກໄດ້.

ບັນຫາຄວນອະທິບາຍໂດຍການໃຊ້ຄວາມຈິງຂອງຈຸດປະສົງທີ່ຊ່ວຍໃນການວິເຄາະ ແລະ ການອະທິບາຍວ່າເປັນຫຍັງຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງມີການດຳເນີນການດ້ານລະບຽບການ. ຕົວຢ່າງ ຄຳຖະແຫຼງກ່ຽວກັບບັນຫາທີ່ມີການຂາດລະບຽບການສຳລັບຜະລິດຕະພັນການແພດບາງຊະນິດ ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າເຫດໃດຈຶ່ງອາດເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມສ່ຽງຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງມະນຸດ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ຄຳອະທິບາຍບັນຫາຈະເປັນຮູບປະທຳຫຼາຍຂຶ້ນ ຖ້າລວມເອົາຈຳນວນຄົນເຈັບທີ່ໄດ້ສຳພັດກັບຜະລິດຕະພັນທາງດ້ານການແພດ ແລະ ລັກສະນະ ແລະ ຈຳນວນຂອງເຫດການທີ່ບໍ່ເພິ່ງປະສົງທີ່ຖືກລາຍງານ.

ສາເຫດຫຼັກຂອງບັນຫາຄວນໄດ້ຮັບການລະບຸເພື່ອໃຫ້ການປະຕິບັດສາມາດກຳນົດເປົ້າໝາຍທີ່ຈະບັນລຸໃຫ້ໄດ້ຮັບຜົນດີທີ່ສຸດ. ຕົວຢ່າງ: ການເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງໄວວາຂອງອັດຕາການຕິດເຊື້ອໄຂ້ໄຂວ່ ຕໍ່ຂັ້ນຕອນການຊ່ອງກ້ອງຈຸລະທັດອາດເປັນຜົນມາຈາກການອອກແບບອຸປະກອນທາງການແພດມີຂໍ້ບົກຜ່ອງ. ຜະລິດຕະພັນ ຫຼື ຂັ້ນຕອນການຂ້າເຊື້ອທີ່ບໍ່ມີປະສິດທິພາບ, ການຝຶກອົບຮົມພະນັກງານ ຫຼື ວ່າການປ່ຽນແປງງ່າຍໆຂອງຮູບແບບການລາຍງານ. ການແກ້ໄຂບັນຫານີ້ອາດແມ່ນການສ້າງລະບຽບການໃຫມ່ໆ ຈົນເຖິງການໃຫ້ການສຶກສາ ຫລືວ່າ ບໍ່ມີການປະຕິບັດກິດຈະກຳຫຍັງເລີຍ.

ຖ້າມີປະຫວັດຕໍ່ບັນຫາ, ໃຫ້ພິຈາລະນາໄລຍະເວລາຂອງເຫດການໃຫ້ທັນກັບສະພາບການທີ່ເປັນຢູ່. ຖ້າບັນດາລະບຽບການທີ່ມີໃນປະຈຸບັນ, ການວິເຄາະຄວນສະຫຼຸບວ່າເຫດໃດຈຶ່ງບໍ່ມີປະສິດທິຜົນ. ຖ້າບັນຫາຫາກໄດ້ຜ່ານການກວດສອບຜ່ານມາແລ້ວ ຄວນໄດ້ທົບທວນຄືນເບິ່ງວຽກທີ່ໄດ້ເຮັດມາແລ້ວ. ພິຈາລະນາອາຍຸຂອງການວິເຄາະກ່ອນໜ້ານີ້

ແລະ ເບິ່ງວ່າຂໍ້ມູນພື້ນຖານຍັງມີຢູ່ພຽງພໍຫຼືບໍ່. ອະທິບາຍສະຖານະການໄດ້ປ່ຽນໄປຄືແນວໃດນັບແຕ່ໄດ້ມີການວິເຄາະ ໃນໄລຍະທີ່ຜ່ານມາ.

ຂັ້ນຕອນທີ 2. ການວິເຄາະບັນຫາ ແລະ ການກຳນົດຈຸດປະສົງ

ການວິເຄາະບັນຫາ ຄວນຄຳນຶງເຖິງທຸກຝ່າຍທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ທັງທາງກົງ ຫຼື ທາງອ້ອມຈາກບັນຫາ ແລະ ລັກສະນະຂອງຜົນກະທົບທີ່ເກີດຂຶ້ນຕໍ່ພວກເຂົາ. ບັນຫາຄວນໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາຈາກມຸມມອງຂອງຄົນເຈັບ ແລະ ຜູ້ ປະກອບການວິຊາຊີບທາງດ້ານການແພດ ທີ່ສົນໃຈໃນຜະລິດຕະພັນທາງດ້ານການແພດທີ່ມີປະສິດທິພາບ, ປອດໄພ ແລະ ລາຄາບໍ່ແພງ. ພາກສ່ວນອຸດສາຫະກຳ, ນັກວິຊາການ ແລະ ຜູ້ບໍລິຈາກ ອາດມີມຸມມອງທີ່ເປັນປະໂຫຍດກ່ຽວກັບ ບັນຫາ. ສຳລັບບັນຫາທີ່ຊັບຊ້ອນໃນບາງສິ່ງ ອາດມີການປຶກສາຫາລືກັບຜູ້ທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກ່ອນແຕ່ທຳອິດ ເພື່ອໃຫ້ ໝັ້ນໃຈວ່າບັນຫານີ້ໄດ້ຮັບການເຂົ້າໃຈຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ການເລືອກໃຊ້ເຄື່ອງມືຂໍ້ກຳນົດທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດ. ນອກຈາກນີ້ ຍັງອາດຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການແນະນຳທາງດ້ານເຕັກນິກ ຫຼື ທາງວິທະຍາສາດຈາກຜູ້ຊ່ຽວຊານທັງພາຍໃນ ແລະ ພາຍ ນອກ NRA.

ເງື່ອນໄຂກ່ຽວກັບອຳນາດທາງດ້ານກົດໝາຍຂອງບັນຫາຄວນໄດ້ຮັບການອະທິບາຍ ແລະ ວິເຄາະຢ່າງລະອຽດ. ຄວນກວດສອບວ່າບັນຫາຢູ່ພາຍໃນເຂດອຳນາດຕາມກົດໝາຍ/ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງລັດຖະບານ ຫຼື ອົງການໜ່ວຍ ງານຄຸ້ມຄອງດ້ານຢາຫຼືບໍ່. ລະບຸວ່າລັດພາກລັດມີສິດອຳນາດໃນຄວາມຮັບຜິດຊອບແຕ່ພຽງຜູ້ດຽວຫຼືບໍ່ ຫຼື ວ່າເປັນຄວາມ ຮັບຜິດຊອບຮ່ວມກັນ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ອາດມີບົດບາດ ແລະ ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບດ້ານການຄຸ້ມຄອງ ທີ່ແຕກຕ່າງກັນອອກ ໄປ ສຳລັບການຄຸ້ມຄອງຂອງລັດສຳລັບຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ແຂວງ ຊຶ່ງລະບຸວ່າມີການມອບໝາຍໜ້າທີ່ໃດໆຜ່ານທາງກົດ ໝາຍແກ່ຝ່າຍພັດທະນາເອກະຊົນ ເຊັ່ນ: ມະຫາວິທະຍາໄລທີ່ຄຸ້ມຄອງການປະຕິບັດທາງດ້ານການແພດ ຫຼື ນັກການຢາ. ນອກຈາກນີ້ຄວນລະບຸບົດບາດ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບອື່ນໆ ທີ່ໃຊ້ຮ່ວມກັນ ຫຼື ອາດຂັດແຍ່ງກັນພາຍໃນແຜນງານ ສາທາລະນະສຸກ ຫຼື ລະຫວ່າງໜ່ວຍງານລັດຖະບານ. ນອກຈາກນີ້ຄວນທົບທວນບັນດາຂໍ້ຕົກລົງໃດໆ ໃນສິນທິສັນຍາ ສາກົນ ແລະ ຂໍ້ຕົກລົງຮ່ວມມືດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ການຄ້າໃນລະດັບພາກພື້ນ ເນື່ອງຈາກເປັນສ່ວນນຶ່ງຂອງເງື່ອນໄຂ ທາງດ້ານກົດໝາຍ ແລະ ອາດມີຜົນຕໍ່ລະດັບຂອງທາງເລືອກສຳລັບບັນຫາທີ່ກຳລັງວິເຄາະ.

ຄວນຮ່ວມມືກັນໃນລະດັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ ແລະ ການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນເປັນວິທີການທີ່ຈະບັນລຸໝາກ ຜົນໃນການຄຸ້ມຄອງທີ່ມີປະສິດທິພາບ, ປະສິດທິຜົນ ແລະ ສອດຄ່ອງກົມກຽວກັນ. ຕາມທີ່ລະບຸໄວ້ ໃນ ເອກະສານຄັດ ຕິດທີ່ 3 ແລ້ວ, ການຄວບຄຸມພາຍໃນຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ແຮງກົດດັນເນື່ອງຈາກໄດ້ຮັບຄຳຮ້ອງຫລາຍຂຶ້ນ ທັງຊັບຊ້ອນຂຶ້ນຕື່ມ ແລະ ຈຳນວນຜະລິດຕະພັນທາງການແພດທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ. ເນື່ອງຈາກມີການວິວັດຂອງສາກົນໃນການຜະລິດ ແລະ ຈຳໜ່າຍ ຜະລິດຕະພັນທາງດ້ານການແພດ ເຮັດໃຫ້ໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງບໍ່ສາມາດເຮັດວຽກຜູ້ດຽວໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ, ການວິເຄາະບັນຫາ ຄວນລວມເອົາທັງການທົບທວນລະຫວ່າງສາກົນເພື່ອພິຈາລະນາວ່າມີການປັບປ່ຽນວິທີການອື່ນໆ ທີ່ອາດມີການຈັດການ ກັບບັນຫາທີ່ຄ້າຍຄືກັນ (ເຊັ່ນແນວທາງປະຕິບັດທີ່ດີທີ່ສຸດ) ແລະ ວິທີການແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ມີສາມາດນຳມາດັດປັບໄດ້ຫລື ບໍ່.

ເມື່ອມີການກວດສອບບັນຫາ, ຄວນຈະລະບຸຈຸດປະສົງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ບັນລຸຜົນສໍາເລັດໂດຍການການແຊກແຊງ ໃດໜຶ່ງ. ຖ້າມີຂໍ້ຈຳກັດ ເຊັ່ນ: ການສະໜັບສະໜູນທຶນເປົ້າໝາຍຂອງລັດຖະບານ ຫຼື ຂໍ້ຜູກພັນຕາມສິນທິສັນຍາ ຄວນ ລະບຸຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວໄວ້ຢ່າງຊັດເຈນ. ຈຸດປະສົງທີ່ລະບຸໄວ້ສາມາດເປັນແນວທາງໃນການພັດທະນາຕົວເລືອກ ແລະ ສະໜອງສິ່ງທ້າທ້າຍກ່ຽວກັບຕົວເລືອກທີ່ອາດຈະວັດແທກ. ສໍາລັບບັນຫາທີ່ຊັບຊ້ອນ, ຈຸດປະສົງສາເຫດນໍາມາໃຊ້ເພື່ອ ພັດທະນາຕາຕະລາງຕົວເລືອກເຊິ່ງອາດເປັນທີ່ຮູ້ຈັກວ່າເປັນການວິເຄາະແບບຫຼາຍເງື່ອນໄຂ. ຫຼັງຈາກການຈັດຕັ້ງ ປະຕິບັດ , ຈຸດປະສົງຕ່າງໆຈະສະໜອງການວັດແທກ ວ່າຄວນຈະປະເມີນຜົນຂອງການປະຕິບັດວຽກງານໃດແດ່.

ຂໍ້ຜິດພາດທົ່ວໄປເມື່ອເລີ່ມຕົ້ນການວິເຄາະແມ່ນຄວາມສັບສົນກ່ຽວກັບຜົນໄດ້ຮັບ “ສຸດທ້າຍ” ທີ່ຕ້ອງການ ກັບ “ວິທີການ” ໃນການບັນລຸເປົ້າໝາຍ. ຕົວຢ່າງ: ອາດມີຈຸດປະສົງຂອງນະໂຍບາຍທີ່ຈະລຸດຜ່ອນການຕາຍເນື່ອງຈາກ ພະຍາດບາງຊະນິດ ເຊິ່ງ ການສັກຢາວັກແຊງອາດເປັນວິທີໜຶ່ງໃນການບັນລຸຈຸດປະສົງ ແຕ່ມັນບໍ່ແມ່ນຈຸດປະສົງຫຼັກ ຂອງມັນ. ວິທີການອື່ນໆ (ນັ້ນແມ່ນຕົວເລືອກ) ອາດແມ່ນການບິນປົວພະຍາດນັ້ນ ຫຼື ການປັບປຸງເງື່ອນໄຂໃນດ້ານການສຸ ຂະອະນາໄມ. ສໍາລັບອຸປະກອນທາງດ້ານການແພດ, ຈຸດປະສົງຂອງນະໂຍບາຍຂອງລະບຽບການອາດເປັນການລົດ ອັດຕາການຕິດເຊື້ອໄຂ້ໄຂ່ໃນໂຮງໝໍທີ່ເກີດຈາກຂັ້ນຕອນການສ່ອງກ້ອງ. ການຫ້າມໃຊ້ອຸປະກອນທາງດ້ານການແພດບາງ ຊະນິດອາດເປັນວິທີໜຶ່ງໃນການບັນລຸຈຸດປະສົງ. ການວິເຄາະຢ່າງທີ່ລະອຽດຂອງບັນຫາອາດຊື່ວ່າເຄື່ອງເຮັດສຸຂະ ອະນາໄມທີ່ມີປະສິດທິພາບຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ການປັບປຸງຂະບວນການອະເຊື້ອ ອາດເປັນທາງເລືອກໜຶ່ງໃນການບັນລຸ ຈຸດປະສົງ.

ຂັ້ນຕອນທີ 3. ການພັດທະນາ ແລະ ການວິເຄາະທາງເລືອກ

ລະບົບການຄຸ້ມຄອງທີ່ມີປະສິດທິພາບກໍ່ໃຫ້ເກີດຜົນໄດ້ຮັບຕາມຈຸດປະສົງທີ່ຕັ້ງໄວ້ ຊຶ່ງຊ່ວຍອໍານວຍຄວາມ ສະດວກໃນການເຂົ້າເຖິງຜະລິດຕະພັນທາງດ້ານການແພດທີ່ມີຄຸນນະພາບ, ປອດໄພ ແລະ ມີປະສິດທິພາບສູງ. ເຖິງ ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ລະບົບການຄຸ້ມຄອງທີ່ມີປະສິດທິພາບສາມາດບັນລຸຜົນເຫຼົ່ານັ້ນດ້ວຍຕົນທຶນ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມ ທີ່ຕໍ່າ ໂດຍການໃຊ້ເຄື່ອງມືດ້ານລະບຽບການ ແລະ ບໍ່ແມ່ນລະບຽບການ ເພື່ອໃຫ້ບັນລຸ ຈຸດປະສົງທາງນະໂຍບາຍ. ການ ອະທິບາຍກ່ຽວກັບເຄື່ອງມືທີ່ໃຊ້ໂດຍທົ່ວໄປ ໄດ້ລະບຸຢູ່ ພາກເອກະສານຄັດຕິດທີ 2. ຕົວເລືອກທີ່ມີຂີດຄວາມສາມາດ ເປັນໄປຕາມສັດສ່ວນຂອງຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ຄວາມສ່ຽງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບບັນຫາ ແລະ/ຫຼືຜະລິດຕະພັນທາງການແພດ. ໃນຂະນະທີ່ລະບຽບການອາດເປັນສິ່ງທີ່ຈໍາເປັນສໍາລັບບັນຫາໜຶ່ງ ແຕ່ວິທີການທີ່ບໍ່ແມ່ນລະບຽບການເຊັ່ນ ການໃຫ້ການ ສຶກສາອົບຮົມສາທາລະນະອາດເປັນການແກ້ໄຂທີ່ມີປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນສໍາຫຼັບອີກຝ່າຍໜຶ່ງ.

ການຈໍາກັດ ຫຼື ການຫຼຸດຜ່ອນດ້ານລະບຽບການຄວນໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາຢ່າງລະອຽດ ເຊິ່ງມັນທ້າທາຍຕໍ່ ນັກວິເຄາະດ້ານນະໂຍບາຍທີ່ຈະຕ້ອງຄິດຢ່າງກ້ວາງຂວາງກ່ຽວກັບທາງເລືອກທີ່ມີຢູ່. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ໃນສະພາບການທີ່ ການວິເຄາະຂອງອັດຕາການຕິດເຊື້ອໄຂ້ໄຂ່ໂດຍກ້ອງຈຸລະທັດ ຕາມທີ່ໄດ້ອະທິບາຍຂ້າງເທິງສະແດງໃຫ້ເຫັນທາງດ້ານ ລະບຽບການທີ່ມີຢູ່ແລ້ວທີ່ກໍານົດໃຫ້ນໍາໃຊ້ຜະລິດຕະພັນ ຫຼື ວິທີການອະເຊື້ອທີ່ລ້າສະໄໝ ສະນັ້ນທາງເລືອກທີ່ຈະແກ້ ໄຂບັນຫາແມ່ນສາມາດປັບປຸງລະບຽບການທີ່ມີຢູ່ແລ້ວໃຫ້ເໝາະສົມທາງວິທະຍາສາດໃນປະຈຸບັນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ທາງເລືອກອື່ນອາດເປັນການລົບລ້າງຂໍ້ຮຽກຮ້ອງທີ່ເກີນ ກອບການຄຸ້ມຄອງທັງໝົດ ແລະ ໃນກໍລະນີທີ່ເໝາະສົມຄວນ ໃຊ້ເຄື່ອງມືທີ່ມີຄວາມຍືດຍຸ່ນຫຼາຍຂຶ້ນ ຫຼື ຄຸ້ມຄວບຕະຖານອຸດສາຫະກໍາ/ວິຊາຊີບເປັນຕົ້ນ.

ຄວນພັດທະນາທາງເລືອກເພື່ອໃຊ້ປະໂຫຍດ ແລະ ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການຮ່ວມມືປະສານງານ ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງກັນ (ເບິ່ງເອກະສານຄັດຕິດ 3). ເມື່ອໃດກໍ່ຕາມຖ້າຫາກເປັນໄປໄດ້ ທາງເລືອກຄວນອະນຸຍາດໃຫ້ ມີການໃຊ້ຂໍ້ກຳນົດທີ່ເຊື່ອມໂຍງ ແລະ ການປະຕິບັດທີ່ສະທ້ອນເຖິງຄວາມຮ່ວມມືລະຫວ່າງຜູ້ຊ່ຽວຊານຈາກພາກລັດ ແລະ ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຜູ້ທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ. ໃນເວລາທີ່ເໝາະສົມ, ມາດຕະການຄວນພິຈາລະນາອະນຸຍາດໃຫ້ມີ ການເພິ່ງພາການປະເມີນຜົນຂອງ NRA ອື່ນໆ ເພື່ອເພີ່ມປະສິດທິຜົນ ລວມທັງເພີ່ມໂອກາດໃນການເຊື່ອມໂຍງດ້ານ ລະບຽບການອີກຕື່ມ.

ຄວນລວມເອົາການຢູ່ໃນສະຖານະເດີມ (ໝາຍວ່າບໍ່ມີການປ່ຽນແປງໃນກອບການຄຸ້ມຄອງ) ເຂົ້າໃນທາງເລືອກ ທຸກຄັ້ງ ເນື່ອງຈາກວ່າມັນເປັນບັນທັດຖານທີ່ສາມາດປຽບທຽບກັບທາງເລືອກອື່ນໆໄດ້.

ການວິເຄາະທາງເລືອກ

ການວິເຄາະແຕ່ລະທາງເລືອກຄວນລວມເອົາຄຳຖາມຕ່າງໆ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ທາງເລືອກຈະບັນລຸ ຫຼື ມີສ່ວນຮ່ວມໃນຈຸດປະສົງດ້ານນະໂຍບາຍໄດ້ແນວໃດ (ໝາຍວ່າຜົນໄດ້ຮັບທີ່ ຕ້ອງການ)?
- ທາງເລືອກຈະເໝາະສົມກັບກອບລະບຽບຄຸ້ມຄອງ, ກົດໝາຍ, ນະໂຍບາຍ ແລະ ຂະບວນການຕ່າງໆ ທີ່ມີໃນ ປະຈຸບັນ ແລະ ນອນຢູ່ໃນບຸລິມະສິດຍຸດທະສາດຂອງລັດຖະບານບໍ່?
- ທາງເລືອກຈະມີຜົນກະທົບຕໍ່ຂະແໜງ ຫຼື ໜ່ວຍງານອື່ນໆບໍ່ ແລະ ຈະສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມມັ່ງຫວັງໃນ ລະດັບປະເທດ ຫຼື ສາກົນບໍ່?
- ທາງເລືອກຈະສົ່ງຜົນດ້ານຂໍ້ບັງຄັບຫຍັງແດ່ໃຫ້ຜູ້ທີ່ຖືກກະທົບ?
- ທາງເລືອກຈະບ່ຽງເບນໄປຈາກນະໂຍບາຍກ່ຽວກັບການເຊື່ອມໂຍງສາກົນ ຫຼື ຂໍ້ກຳນົດຂອງສາກົນບໍ່? ຖ້າ ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ຈະມີຄຳອະທິບາຍໃດແດ່ສຳລັບການບ່ຽງເບນ ແລະ ຈະມີຜົນກະທົບຫຍັງແດ່ຕໍ່ກັບໜ່ວຍງານ NRA ແລະ ພາກສ່ວນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ?
- ໃຜຈະ ຫລື ສາມາດມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດທາງເລືອກ ແລະ ມີບົດບາດ ແລະ ຄວາມ ຮັບຜິດຊອບທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງແດ່? ຕົວຢ່າງ: ຖ້າມີຂໍ້ສະເໜີໃນການແກ້ໄຂລະບຽບການເພື່ອໃຫ້ສອດຄ່ອງ ກັບມາດຕະຖານຂອງພາກສ່ວນທີ່ສາມ, ໜ່ວຍງານ NRA ຈະປະເມີນຄວາມສອດຄ່ອງບໍ່ ຫຼື ພາກສ່ວນທີ່ ສາມສາມາດດຳເນີນການໄດ້ບໍ່?
- ແນວທາງ ຫຼື ຂັ້ນຕອນການປະຕິບັດມາດຕະຖານໃໝ່ອັນໃດທີ່ຈຳເປັນໃນການໃຊ້ທາງເລືອກນີ້?
- ເວລາ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການສ້າງເຄື່ອງມືການບໍລິຫານເຫຼົ່ານີ້ຄວນຮ່ວມຢູ່ໃນການວິເຄາະຕົ້ນທຶນ-ຜົນ ປະໂຫຍດ?
- ຈະວັດແທກຜົນສຳເລັດໄດ້ໂດຍກົງ ຫຼື ຜ່ານຕົວແທນທີ່ເໝາະສົມຫຼື ບໍ່? ຄວາມເປັນໄດ້ຂອງການໄດ້ຮັບການ ວັດແທກເຫຼົ່ານີ້ຄືຫຍັງ?

ສິ່ງສຳຄັນແມ່ນທາງເລືອກນະໂຍບາຍຈະໄດ້ຮັບການພັດທະນາ ແລະ ວິເຄາະຮ່ວມກັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດພາຍ ໃນ ແລະ ກັບອົງການຈັດຕັ້ງພາຍນອກທີ່ອາດຄາດວ່າຈະໃຊ້ນະໂຍບາຍເຫຼົ່ານັ້ນ. ຖ້າການແກ້ໄຂກັບບັນຫາ ບໍ່ໄດ້

ເປັນໄປຕາມການປະຕິບັດງານ ຫຼື ຖ້າບໍ່ມີຄວາມອາດສາດມາດໃນການໃຊ້ງານທາງເລືອກນີ້ ກໍ່ຈະບໍ່ມີປະໂຫຍດ. ຄວນເລີ່ມຕົ້ນແຜນການດຳເນີນງານຈາກຈຸດນີ້. ສຳຫຼັບບັນຫາທີ່ຊັບຊ້ອນ, ການປຶກສາຫາລືຂອງຜູ້ທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ ໃນຂັ້ນຕອນການພັດທະນາ ແລະ ການວິເຄາະທາງເລືອກອາດເປັນການປະກັນໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ.

ຂັ້ນຕອນທີ 4. ການວິເຄາະຜົນປະໂຫຍດ, ຄວາມສ່ຽງ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ

ການປະຕິບັດທີ່ດີດ້ານລະບຽບການ ຈຳເປັນຕ້ອງມີການວິເຄາະຜົນກະທົບ ຫຼື ຜົນກະທົບຂອງທາງເລືອກ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງເມື່ອມີການສະເໜີລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ. ການວິເຄາະຜົນປະໂຫຍດ, ຄວາມສ່ຽງ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ຄວນມີການກະກຽມ ແລະ ສົມທຽບສຳລັບທຸກໆທາງເລືອກ. ບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ມັນເປັນສິ່ງທີ່ທ້າທາຍຢ່າງຍິ່ງ ສຳຫຼັບບັນຫາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສຸຂະພາບ ຊຶ່ງຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍອາດເປັນເລື່ອງຍາກທີ່ຈະຄຳນວນເປັນປະລິມານ ແລະ ເປັນມູນຄ່າ. ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ການວິເຄາະຄວນໄດ້ຮັບການປະຕິບັດໃນຂອບເຂດທີ່ເປັນໄປໄດ້. ຄຳຄິດຄຳເຫັນກ່ຽວກັບຄວາມສຳຄັນຂອງຜົນປະໂຫຍດ, ຄວາມສ່ຽງ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ລະບຸໄວ້ ຄວນໄດ້ຮັບການສື່ສານເພື່ອໃຫ້ເປັນພື້ນຖານໃນການຕັດສິນໃຈໃຫ້ມີຄວາມຊັດເຈນ.

ຄວາມຍາວ ແລະ ໂຄງສ້າງຂອງການວິເຄາະຄວນສະທ້ອນເຖິງຄວາມສັບສົນ ແລະ / ຫຼືຜົນກະທົບຂອງບັນຫາ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ການສະເໜີຂອບເຂດການຄຸ້ມຄອງສຳລັບປະເພດຜະລິດຕະພັນທາງການແພດໃຫມ່ຈະຮັບປະກັນການວິເຄາະຢ່າງເຂັ້ມງວດກວ່າການສະເໜີການເພີ່ມມາດຕະການປະຕິບັດຕາມຂອບທາງກົດຫມາຍທີ່ມີຢູ່. ການວິເຄາະແບບ ພັນລະນາໂດຍຫຍໍ້ ອາດເໝາະສົມກັບບັນຫາທີ່ເກີດຂຶ້ນໄດ້ງ່າຍ, ຊັດເຈນ ຫຼື ໃນກໍລະນີທີ່ມີທາງເລືອກທາງນະໂຍບາຍທີ່ຈຳກັດ, ອາດຈະແມ່ນກໍລະນີຂອງບັນຫາດ້ານຄວາມໝັ້ນຄົງແຫ່ງຊາດ.

ອາດມີຄວາມກັງວົນວ່າການວິເຄາະຄ່າໃຊ້ຈ່າຍອາດນຳໄປສູ່ການປະນີປະນອມທາງດ້ານສຸຂະພາບ ແລະ ຄວາມປອດໄພ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມເປັນທີ່ເຂົ້າໃຈກັນວ່າລະບົບການຄຸ້ມຄອງດ້ານລະບຽບການແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ການປົກປ້ອງສຸຂະພາບຂອງມະນຸດ ແລະ ນຳໄປສູ່ຜົນໄດ້ຮັບດ້ານສຸຂະພາບທີ່ດີຂຶ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຄວນປະເມີນຄວາມສ່ຽງຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງມະນຸດສຳລັບທຸກໆທາງເລືອກ. ໃນເວລາດຽວກັນຫຼາຍໆທາງເລືອກອາດມີປະສິດທິພາບເທົ່າທຽມກັນໃນການບັນລຸເປົ້າໝາຍດ້ານສຸຂະພາບ ແຕ່ມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍ.

ມີເຕັກນິກ ແລະ ວິທີການວິເຄາະຈຳນວນໜຶ່ງສຳຫຼັບການກວດສອດຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ; ບາງເຕັກນິກ ແລະ ວິທີການໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາວ່າເໝາະສົມກັບສະພາບແວດລ້ອມດ້ານສາທາລະນະສຸກຫຼາຍກວ່າມີເຕັກນິກ ແລະ ວິທີການອື່ນໆ. ພາກເອກະ ສານຄັດຕິດນີ້ ບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມທີ່ຈະໃຫ້ຄຳແນະນຳສຳລັບການວິເຄາະຄ່າໃຊ້ຈ່າຍກັບຜົນປະໂຫຍດ ຫຼື ການວິເຄາະຄ່າໃຊ້ຈ່າຍກັບປະສິດທິຜົນຢ່າງເປັນທາງການ ຫຼື ເຕັກນິກອື່ນໆ. ແຕ່ມັນຈະອະທິບາຍເຖິງບາງມຸມມອງຂອງການປຽບທຽບທາງເລືອກຢ່າງເປັນລະບົບ ໂດຍມີຈຸດປະສົງເພື່ອໃຫ້ໝັ້ນໃຈວ່າທາງເລືອກທີ່ຈະແນະນຳແມ່ນມີປະສິດທິພາບ ແລະ ມີພາລະຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ນ້ອຍທີ່ສຸດສຳລັບທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບລວມທັງ NRA.

ນັກວິເຄາະນະໂຍບາຍອາດມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະເບິ່ງເຫັນຜົນປະໂຫຍດຂອງທາງເລືອກໃນທັດສະນະຂອງຄວາມປອດໄພຂອງຄົນເຈັບ ຫຼື ຜູ້ບໍລິໂພກ ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມຜົນປະໂຫຍດອາດເກີດກັບຜູ້ອື່ນເຊັ່ນດຽວກັນ.

ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ຊຸມຊົນທີ່ໄດ້ຮັບການຄວບຄຸມ ສາມາດໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກຂໍ້ສະເໜີທີ່ໃຊ້ໃນຂໍ້ກຳນົດກ່ຽວກັບການຕິດສະຫຼາກຜະລິດຕະພັນທີ່ມີຄວາມສອດຄ່ອງກັນໃນລະດັບສາກົນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ປ່ວຍເຂົ້າໃຈໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນ. ນັກວິຊາການສາມາດເບິ່ງເຫັນໂອກາດໃນການເຮັດການຄົ້ນຄ້ວາເພີ່ມຂຶ້ນ ເປັນຜົນໄດ້ຮັບຈາກຂໍ້ສະເໜີດ້ານລະບຽບການທີ່ເພີ່ມຫຼັກຖານດ້ານຄວາມປອດໄພ. ການປະຢັດງົບປະມານສຳລັບ NRA ອາດຈະສົ່ງຜົນໃນກໍລະນີທີ່ລະບຽບການຖືກຫຼຸດລົງ ຫຼື ຖືກຈຳກັດອອກທັງຫມົດ.

ຄວາມສ່ຽງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບທາງເລືອກດ້ານລະບຽບການສາມາດເບິ່ງໄດ້ສອງວິທີຄື: ຄວາມສ່ຽງດ້ານສຸຂະພາບຊຶ່ງກ່ຽວຂ້ອງກັບບັນຫາ ແລະ ຄວາມສ່ຽງດ້ານລະບຽບການຊຶ່ງກ່ຽວຂ້ອງກັບທາງເລືອກເອງ. ຄວາມສ່ຽງດ້ານສຸຂະພາບ ໄດ້ຮັບການອະທິບາຍ ແລະ ວິເຄາະໃນຂັ້ນຕອນການລະບຸບັນຫາ (ຂັ້ນຕອນທີ 1) ຂອງຂະບວນການ RIA. ອະທິບາຍໄວ້ໃນຈຸດປະສົງທີ່ຂໍ້ສະເໜີດ້ານລະບຽບການມີໄວ້ເພື່ອໃຫ້ບັນລຸ. ໃນຂັ້ນຕອນທີສີ່ ຂອງຂະບວນການ RIA ນີ້ ຄວນມີການກວດສອບທາງເລືອກທຸກອັນເພື່ອພິຈາລະນາວ່າສາມາດດຳເນີນການໄດ້ສຳເລັດຫຼືບໍ່, ສາມາດບັນລຸຈຸດປະສົງໄດ້ຫລືບໍ່ ແລະ ຄວາມສ່ຽງຕໍ່ສຸຂະພາບໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ ຫຼື ລຸດລົງຕາມຄວາມສຳເລັດ ຫຼື ຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງທາງເລືອກຫລືບໍ່. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ຂໍ້ສະເໜີເພື່ອອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົ້າເຖິງຕະຫຼາດຜະລິດຕະພັນທາງດ້ານການແພດໂດຍອີງຕາມການແຈ້ງເຕືອນເທົ່ານັ້ນ ອາດປັນທາງເລືອກທີ່ເປັນໄປໄດ້ເພື່ອບັນລຸຈຸດປະສົງຕາມທີ່ຕັ້ງເປົ້າກ່ຽວກັບການເຂົ້າເຖິງຕະຫຼາດໄດ້ໄວຂຶ້ນ. ຈະມີຄວາມສ່ຽງດ້ານລະບຽບການທີ່ຕໍ່າຫຼາຍກວ່າ ຖ້າຫາກບໍ່ສາມາດດຳເນີນການປະຕິບັດໄດ້ສຳເລັດ. ຈາກມຸມມອງດ້ານຄວາມສ່ຽງຕໍ່ສຸຂະພາບ, ແຜນການແຈ້ງເຕືອນອາດເໝາະສົມສຳລັບຜະລິດຕະພັນເລືອກໃຊ້ເອງທີ່ມີຄວາມສ່ຽງລະດັບຕໍ່າ ແຕ່ອາດມີຄວາມສ່ຽງສູງຕໍ່ສຸຂະພາບທີ່ອາດຍອມຮັບບໍ່ໄດ້ສຳລັບຢາວັກແຊງ

ຄວາມສ່ຽງດ້ານລະບຽບການກ່ຽວຂ້ອງກັບປັດໃຈທີ່ອາດເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຄວາມສຳເລັດຫຼືຄວາມເປັນໄປໄດ້ຂອງທາງເລືອກນະໂຍບາຍ. ຄວາມສ່ຽງດ້ານລະບຽບການ ອາດເກີດຈາກແຫຼ່ງພາຍໃນເຊັ່ນຜົນກະທົບຂອງນະໂຍບາຍຫຼືລະບຽບການບັງຄັບອື່ນໆ, ໄລຍະເວລາໃນການຂໍອະນຸມັດທາງເລືອກທີ່ແນະນຳຫຼືບັນຫາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການດຳເນີນງານ (ເຊັ່ນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສູງໃນການບັງຄັບໃຊ້). ສິ່ງສຳຄັນແມ່ນຄວນສະໜອງສິດອຳນາດ ແລະ ຊັບພະຍາກອນເພື່ອໃຫ້ທາງເລືອກສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ບັງຄັບໃຊ້ໄດ້. ຄວາມສ່ຽງດ້ານລະບຽບການຈາກແຫຼ່ງພາຍນອກອາດລວມເຖິງຄວາມຂັດແຍ່ງທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນກັບຂໍ້ຕົກລົງສິນທິສັນຍາຫຼືຂໍ້ຕົກລົງລະຫວ່າງປະເທດ. ຄວາມສ່ຽງເຫຼົ່ານີ້ຄວນໄດ້ຮັບການບັນທຶກໄວ້ສຳຫຼັບແຕ່ລະທາງເລືອກພ້ອມກັບຜົນກະທົບຂອງຄວາມສ່ຽງດັ່ງກ່າວ, ຄວາມສຳຄັນ ແລະ ຄວາມເປັນໄປໄດ້, ນອກຈາກນີ້ການວິເຄາະຄວນພິຈາລະນາວ່າສາມາດແກ້ໄຂທາງເລືອກເພື່ອລຸດຄວາມສ່ຽງ ຫຼື ຜົນກະທົບໄດ້ຫຼືບໍ່.

ຄວນພິຈາລະນາຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ/ຫຼື ເງິນສະສົມ ສຳລັບລັດຖະບານ ແລະ ທຸກຝ່າຍທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງທາງເລືອກນະໂຍບາຍສຳລັບລັດຖະບານມີຄື: ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສຳລັບພະນັກງານທີ່ໄດ້ບັນຈຸເພີ່ມຕື່ມ, ການອົບຮົມພະນັກງານຖ້າຫາກຈຳເປັນ, ເທັກໂນໂລຊີດ້ານຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ການພັດທະນາຄູ່ມື, ການປະຕິບັດຕາມ ແລະ ການບັບຄັບໃຊ້ຂໍ້ກຳນົດ ແລະ ການຕິດຕໍ່ສື່ສານ. ໃນຂະນະທີ່ທາງເລືອກສ່ວນໃຫຍ່ຈະຖືກກະກຽມໂດຍ NRA ເທົ່ານັ້ນ, ທາງເລືອກບາງອັນອາດມີສ່ວນຮ່ວມຈາກກົມກອງ, ກະຊວງ, ໜ່ວຍງານ ຫລື ອົງການຈັດຕັ້ງອື່ນໆ. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ/ເງິນສະສົມຂອງພວກເຂົາ ຄວນຈະເອົາລວມເຂົ້າໃນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງລັດຖະບານ. ຄວນລວມເອົາ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ / ເງິນສະສົມທັງແບບຄັ້ງດຽວ ແລະ ແບບຕໍ່ເນື່ອງ.

ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ/ເງິນສະສົມ ສໍາລັບທຸກຝ່າຍທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ແລະ ຖ້າເໝາະສົມ ຄວນລວມຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ/ເງິນສະສົມຂອງທາງເລືອກສໍາລັບເສດຖະກິດໃນວົງກ້ວາງນໍາ. ເຖິງແມ່ນວ່າ NRA ຈະສາມາດຄາດຄະເນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ/ເງິນສະສົມລັດຖະບານ ໄດ້ຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນກໍຕາມ, ແຕ່ວ່າອາດຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ປຶກສາຫາລືກັບບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບອື່ນໆ ເພື່ອໃຫ້ໝັ້ນໃຈວ່າການວິເຄາະຂອງເຂົາມີຄວາມເປັນຈິງ. ບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຄືຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການລະບຸໃນຊ່ວງຕົ້ນຂອງ RIA (ໃນຂັ້ນຕອນທີ 1), ແຕ່ຈະມີຜົນປະໂຫຍດໃນການກວດສອບພວກເຂົາໃນຂັ້ນຕອນນີ້. ສະນັ້ນ ບໍ່ພຽງແຕ່ພາກສ່ວນອຸດສາຫະກໍາທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກທາງເລືອກນະໂຍບາຍ. ຕົວຢ່າງ: ຫາກຂໍ້ສະເໜີດ້ານລະບຽບການມີຜົນຕໍ່ຄວາມຈໍາເປັນຫຼືລັກສະນະຂອງວຽກວິໄຈທາງວິທະຍາສາດເລື່ອງນີ້ອາດສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ອຸດສາຫະກໍາ ແລະ ສະຖາບັນການສຶກສາ. ຂໍ້ສະເໜີທີ່ເພີ່ມຂໍ້ຈໍາກັດການນໍາເຂົ້າອາດເພີ່ມພາລະ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດ້ານລະບຽບການຂອງອົງການດ້ານມະນຸດສະທໍາໂດຍບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈ ແລະ ອາດສົ່ງຜົນເສຍຕໍ່ໂຄງການຂອງເຂົາ. ຂໍ້ສະເໜີອາດເພີ່ມຕົ້ນທຶນຂອງຜະລິດຕະພັນການແພດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້ສໍາລັບຜູ້ບໍລິໂພກ, ໜ່ວຍງານລັດຖະບານຫຼືໜ່ວຍງານດ້ານເງິນກອງທຶນ. ອີກຄັ້ງຄວນລວມຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ / ເງິນສະສົມທັງແບບຄັ້ງດຽວ ແລະ ແບບຕໍ່ເນື່ອງ.

ຂັ້ນຕອນທີ 5, ການເລືອກ/ການແນະນໍາທາງເລືອກ

ທາງເລືອກທີ່ໄດ້ເລືອກ ແລະ ແນະນໍາໃຫ້ຜູ້ມີອໍານາດຕັດສິນໃຈ^໒ ຄວນສອດຄ່ອງກັບຈຸດປະສົງທີ່ລະບຸໄວ້ກ່ອນໜ້ານີ້ໃນການວິເຄາະຜົນກະທົບ. ເຫດຜົນໃນການຄັດເລືອກຄວນມີຄວາມຊັດເຈນ ແລະ ເຂົ້າໃຈງ່າຍ ແລະ ບໍ່ມີຂໍ້ຂັດແຍ້ງທີ່ອະທິບາຍບໍ່ໄດ້ກັບການວິເຄາະທີ່ສະໜັບສະໜູນ ເວົ້າໄດ້ອີກວ່າຄວນມີເຫດຜົນຈາກການວິເຄາະໄປເຖິງການໃຫ້ຂໍ້ສະເໜີແນະນໍາ.

ຜູ້ມີອໍານາດຕັດສິນໃຈໃນການບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການ ສາມາດເປັນຫົວໜ້າລັດຖະບານ, ບຸກຄົນຫຼືຄະນະລັດຖະບານຕາມອໍານາດທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍໂດຍຜ່ານສະພານິຕະບັນຍັດ ຫຼື ສະພາ.

ທາງເລືອກທີ່ແນະນໍາຄວນເປັນໄປຕາມລະບຽບການ/ນະໂຍບາຍອື່ນໆ ແລະ ຄວນປະຕິບັດຕາມຈຸດປະສົງທີ່ກໍານົດໄວ້ໂດຍໃຫ້ມີຜົນປະໂຫຍດສູງສຸດ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ຕໍ່າສຸດແກ່ພາກລັດ ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບອື່ນໆ. ສໍາຫຼັບບັນຫາທີ່ຊັບຊ້ອນທີ່ມີທາງເລືອກຫຼາຍການເລືອກອາດໄດ້ຮັບຄວາມສະດວກໂດຍໃຊ້ຕາຕະລາງທາງເລືອກ (ການວິເຄາະຫຼາຍເງື່ອນໄຂ) ທີ່ກໍານົດຄະແນນໃຫ້ກັບທາງເລືອກທີ່ເໝາະສົມແຕ່ລະອັນບົນພື້ນຖານຂອງຄວາມສໍາເລັດຂອງຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວໄດ້ດີພຽງໃດ. ຄວນມີການຈັດກຽມຂໍ້ສະເໜີແນະນໍາສໍາລັບທາງເລືອກທີ່ໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຖືກແນະນໍາ.

ຕົວຢ່າງ: ຕາຕະລາງສະແດງການຄັດເລືອກຫຼາຍເງື່ອນໄຂຈາກຄູ່ມື OECD ກ່ຽວກັບ RIA ແລະ ກ່ຽວຂ້ອງກັບຈຸດປະສົງຂອງການພັດທະນາຜະລິດຕະພັນສຸຂະພາບແຂ້ວ. ມີການກໍານົດເງື່ອນໄຂໃນເວລາການວິເຄາະບັນຫາ (ຂັ້ນຕອນທີ 2) ແລະ ກໍານົດນໍ້າໜັກທີ່ສະທ້ອນເຖິງຄວາມສໍາຄັນຂອງແຕ່ລະເງື່ອນໄຂ. ໃນຕົວຢ່າງ: ປະສິດທິພາບ ແລະ ຕົ້ນທຶນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ຖືກຕັດສິນວ່າສໍາຄັນ ແລະ ມີນໍ້າໜັກສູງສຸດ. ທາງເລືອກນະໂຍບາຍໄດ້ຮັບຄະແນນຈາກລະບົບການໃຫ້ຄະແນນທີ່ກໍານົດໄວ້ລ່ວງໜ້າ, ຄະແນນລວມທີ່ກ່ຽວກັບນໍ້າໜັກຈະຊື່ໄປທີ່ຕົວເລືອກທີ່ແນະນໍາ.

ການນໍາສະເຫນີຕົວຢ່າງການວິເຄາະຫຼາຍເງື່ອນໄຂ				
ເງື່ອນໄຂ	ນໍ້າໜັກ	ລະບຽບການກ່ຽວກັບ Fluoride	ການໂຄສະນາ	ໄປຫາຫມໍ່ປົວແຂ້ວຟຣີ
ປະສິດທິພາບໃນການປັບປຸງ ສຸຂະພາບແຂ້ວ	4	5(20)	3(12)	3(12)
ຄວາມສາມາດໃນການແກ້ໄຂ ບັນຫາສຸຂະພາບແຂ້ວທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ	2	0(0)	1(2)	5(10)
ຄວາມສາມາດໃນການປັບປຸງ ສຸຂະພາບແຂ້ວຂອງກຸ່ມທີ່ທຸກຍາກ ທີ່ສຸດ	2	4(8)	2(4)	5(10)
ຄວາມສາມາດໃນການປັບປຸງ ສຸຂະພາບໃນຂົງເຂດທັງຫມົດ	1	5(5)	5(5)	3(3)
ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ (ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຕໍ່າສຸດທີ່ ໄດ້ຮັບຄະແນນສູງສຸດ)	4	5(20)	4(16)	2(8)
ຄະແນນລວມ		53	39	43

ຂັ້ນຕອນທີ 6. ການພັດທະນາຍຸດທະສາດເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ

ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດທາງເລືອກອາດເປັນເລື່ອງທີ່ທ້າທາຍຖ້າບໍ່ໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາຢ່າງດີໃນລະຫວ່າງການພັດທະນາ ແລະ ວິເຄາະທາງເລືອກ (ຂັ້ນຕອນທີ 3). ເນື່ອງຈາກຂະບວນການ RIA ກ້າວໄປໃກ້ກັບການແນະນຳທາງເລືອກ, ການວາງແຜນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຄວນມີຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ມີລາຍລະອຽດຫຼາຍຂຶ້ນ.

ອົງກອນທັງພາຍໃນ (ເຊັ່ນໜ່ວຍງານປະຕິບັດ) ແລະ ພາຍນອກ ຄວນມີສ່ວນຮ່ວມໃນລະຫວ່າງການພັດທະນານະໂຍບາຍ ເນື່ອງຈາກພວກເຂົາມີປະສົບການ ຊຶ່ງສາມາດປະກອບເຂົ້າໃນຂະບວນການ ແລະ ແນະນຳການວາງແຜນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໄດ້. ແຜນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຄວນລະບຸລະບົບເຕັກໂນໂລຊີດ້ານຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ຂັ້ນຕອນການປະຕິບັດທີ່ເປັນມາດຕະຖານ ຫຼື ເອກະສານຄູ່ມືທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ສ້າງ ແລະ ປັບປຸງ ຫຼື ຖອນອອກ. ແຜນຄວນລວມເອົາຄວາມຕ້ອງການເພີ່ມເຕີມທາງດ້ານບຸກຄະລາກອນ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມພະນັກງານ. ສ່ວນໃຫຍ່ຈະໄດ້ຮັບການຄິດໄລ່ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການວິເຄາະຜົນປະໂຫຍດ, ຄວາມສ່ຽງ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນຂັ້ນຕອນທີ 4. ແຕ່ຄວນທົບທວນຄືນທາງເລືອກທີ່ໄດ້ແນະນຳຜ່ານມາ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າໃຫ້ມີຄວາມລະອຽດເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້.

ຖ້າທາງເລືອກທີ່ແນະນຳນີ້ຫາກຄາດວ່າກ່ຽວຂ້ອງກັບການຮ່ວມມື ແລະ/ຫຼື ການປະສານງານກັບສະຖາບັນທີ່ເປັນຄູ່ຮ່ວມ ເຊັ່ນ ສະມາຄົມວິຊາຊີບດ້ານການຄຸ້ມຄອງສຸຂະພາບ, ສະຖາບັນການສຶກສາ, ສະມາຄົມອຸດສາຫະກຳ ຫຼື ໜ່ວຍງານອື່ນໆ, ລັດຖະບານຄວນລະບຸໄວ້. ມັນເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ຈະນຳເອົາພາກສ່ວນເຫຼົ່ານີ້ເຂົ້າຮ່ວມນຳແຕ່ເລີ້ມຕົ້ນ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າຄວາມກ່ຽວຂ້ອງໃດໆລະຫວ່າງ NRA ແລະ ສະຖາບັນຄູ່ຮ່ວມງານແມ່ນເຂົ້າໃຈດີແລະມີການກຳ

ນິດເວລາທີ່ເໝາະສົມ. ຕົວຢ່າງ: ການປະຕິບັດຕາມລະບຽບການໃໝ່ອາດຖືກປະນີປະນອມຖ້າ NRA ບໍ່ຮູ້ວ່າຄູ່ຮ່ວມ ງານຂອງຕົນຕ້ອງໃຊ້ເວລາຫຼາຍປີເພື່ອເຮັດໃຫ້ການດຳເນີນງານໄດ້ເຮັດເຕັມຮູບແບບ.

ຍຸດທະສາດການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຄວນລະບຸວ່າຈະມີການພິຈາລະນາການປະຕິບັດລະບຽບການທີ່ສະເໜີ ແລະ ສິ່ງທີ່ຈະໄດ້ຮັບຈາກການພິຈາລະນາໃຫ້ດຳເນີນການບັງຄັບໃຊ້. ຖ້າລະບົບການປະຕິບັດຕາມລະບຽບການ ແລະ ການບັບຄັບໃຊ້ລະບຽບການທີ່ມີຢູ່ສາມາດຮັບຮອງລະບຽບໃໝ່ໄດ້ ແຜນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນີ້ຄວນອ້າງອີງເຖິງລະບຽບ ການກ່ຽວຂ້ອງທີ່ມີແລ້ວ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນແຜນ ຄວນລະບຸບັນດາມາດຕະການໃໝ່ໆ ທີ່ຕ້ອງໄດ້ພັດທະນາຂຶ້ນມາ. ການ ປະຕິບັດຕາມ ແລະ ການບັງຄັບໃຊ້ລະບຽບການ ແມ່ນໄດ້ອະທິບາຍຢ່າງລະອຽດໃນເອກະສານຄູ່ມື.

ສໍາລັບທາງເລືອກທາງດ້ານລະບຽບການບາງຢ່າງນັ້ນ ຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ຊ່ວງເວລາຂ້າມຜ່ານເພື່ອໃຫ້ຝ່າຍທີ່ໄດ້ຮັບຜົນ ກະທົບ ໄດ້ມີເວລາໃນການປະຕິບັດຕາມມາດຕະການໃໝ່. ຫາກຄາດວ່າຈະມີຄວາມລ່າຊ້າ, ແຜນປະຕິບັດຄວນລະບຸ ເຖິງມາດຕະການທີ່ຈະຕ້ອງດຳເນີນການໃນຊ່ວງເວລາຂ້າມຜ່ານ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ຖ້າລະບຽບການໃໝ່ກຳນົດໃຫ້ມີການ ປ່ຽນແປງຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຫຼືຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ໃນສະຫຼາກຢາ ສໍາລັບຢາທີ່ບໍ່ຕ້ອງມີໃບສັ່ງແພດ, ອຸດສາຫະກຳອາດ ຕ້ອງການເວລາທີ່ຈະສໍາລະຢາທ້ວາງຂາຍໃຫ້ໝົດໄປ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເກີດບັນຫາການຂາດຢາ. ໃນຊ່ວງໄລຍະເວລາການ ປ່ຽນແປງ NRA ສາມາດດຳເນີນການອົບຮົມເຜີຍແຜ່ເພື່ອແຈ້ງໃຫ້ຜູ້ບໍລິໂພກຮູ້ບັນຫາທີ່ນຳໄປສູ່ການປ່ຽນແປງສະຫຼາກ ໃໝ່.

ການສື່ສານທີ່ມີປະສິດທິພາບຂອງລະບຽບການທີ່ໄດ້ຮັບການອະນຸມັດແມ່ນສໍາຄັນຫຼາຍສໍາລັບຄວາມສໍາເລັດ ໃນການປະຕິບັດລະບຽບການນັ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າການສື່ສານອາດໄດ້ຮັບການລະບຸ ແລະ ຄິດໄລ່ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍກ່ອນໜ້ານີ້ ໃນຂະບວນການວິເຄາະຜົນກະທົບດ້ານລະບຽບການ, ລາຍລະອຽດຂອງການສື່ສານເຫຼົ່ານັ້ນ ມີຄວາມສໍາຄັນຫຼາຍຂຶ້ນ ເນື່ອງຈາກເປັນທາງເລືອກທີ່ສະເພາະເຈາະຈົງ.

ແຜນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດງານ ທີ່ມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຄວນມີສໍາລັບທາງເລືອກໃດກໍຕາມທີ່ໄດ້ແນະນຳໃຫ້ກັບຜູ້ທີ່ມີອໍາ ນາດຕັດສິນໃຈ. ວິທີນີ້ຈະຊ່ວຍໃຫ້ໝັ້ນໃຈວ່າການແກ້ໄຂບັນຫາ ເຮັດໄດ້ດີທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະເຮັດໄດ້, ຕົ້ນທຶນທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ໃຫ້ຜົນໄດ້ຮັບຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້.

ບາດກ້າວທີ 7 ການພັດທະນາຍຸດທະສາດ ສໍາລັບການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນ

ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ມີການແນະນຳທາງເລືອກ, ອົງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ (NRA) ຄວນມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຊັດເຈນ ວ່າທາງເລືອກນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການຕິດຕາມກວດກາ ແລະ ປະເມີນຄືແນວໃດ. ສິ່ງສໍາຄັນກໍຄືຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດ້ານການຕິດຕາມ ກວດກາ ແລະ ປະເມີນຜົນ ແມ່ນຖືກລວມໄວ້ໃນການວິເຄາະ ແລະ ຕ້ອງຈັດງົບປະມານໃຫ້.

ເມື່ອໄດ້ຮັບການອະນຸມັດ, ຄວນມີການຕິດຕາມກວດກາ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດລະບຽບການ ເພື່ອໃຫ້ໝັ້ນໃຈວ່າ ທຸກຂັ້ນຕອນເຮັດວຽກໄດ້ຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ຊຶ່ງນີ້ມັນເປັນສິ່ງທີ່ສໍາຄັນ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ ເມື່ອມີຫຼາຍພາກສ່ວນພາຍ ໃນ ແລະ/ຫຼື ພາຍນອກເຂົ້າມາມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ.

ເມື່ອໄດ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແລ້ວ, ລະບຽບການຄວນໄດ້ຮັບການປະເມີນບົນພື້ນຖານຂອງຕົວຊີ້ວັດທີ່ກຳນົດຂຶ້ນໃນ ລະຫວ່າງການພັດທະນາ. ການປະເມີນຈະດຳເນີນການເພື່ອທົດສອບວ່າລະບຽບການທີ່ມີປະສິດທິພາບຕາມຈຸດປະສົງຫຼື ບໍ່ ແລະ ບັນລຸຕາມຈຸດປະສົງດ້ານນະໂຍບາຍຫຼືບໍ່. ຫາກບໍ່ບັນລຸຈຸດປະສົງ, ການປະເມີນຄວນກວດສອບຂອບເຂດຂອງ ຜົນກະທົບ ແລະ ປະເມີນວ່າມີອຸປະສັກທີ່ຄາດບໍ່ເຖິງນັ້ນເກີດຂຶ້ນຫຼືບໍ່.

ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນພາກທີ 2 ຂອງຄູ່ມື, ການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຫຼັງຈາກການຈັດຕັ້ງ ປະຕິບັດ ຈະເຮັດໃຫ້ການປ່ຽນແປງຕໍ່ລະບຽບການ ເຮັດໄດ້ໄວຂຶ້ນ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ ຖ້າຜົນກະທົບເຮັດໃຫ້ ສຸຂະພາບ ແລະ ຄວາມປອດໄພຂອງປະຊາຊົນມີຄວາມສ່ຽງ. ຜົນໄດ້ຮັບແມ່ນເຮັດໃຫ້ລະບົບການຄຸ້ມຄອງລະບຽບການ ສາມາດຕອບໂຕ້ຕໍ່ການການປ່ຽນແປງ.

ເອກະສານຄັດຕິດ 2. ເຄື່ອງມືທາງກົດໝາຍ ແລະ ທາງເລືອກ

ມີທາງເລືອກຫຼາຍອັນສໍາລັບພາກລັດທີ່ມີອິດທິພົນຕໍ່ພຶດຕິກຳ ແລະ ນະໂຍບາຍສາທາລະນະ. ທາງເລືອກເຫຼົ່ານີ້ລວມມີກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ, ຂໍ້ກຳນົດ ຈົນເຖິງການສຶກສາອົບຮົມຂອງລັດ ແລະ ຍັງມີການກົດດັນທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ສາທາລະນະ. ການຄັດເລືອກທີ່ເໝາະສົມຂອງທາງເລືອກ ຫຼື ສ່ວນປະສົມຂອງທາງເລືອກທີ່ສາມາດນໍາໄປສູ່ການແຊກແຊງນະໂຍບາຍສາທາລະນະທີ່ມີປະສິດທິພາບໃນລາຄາທີ່ຍອມຮັບໄດ້.

ພາກເອກະສານຄັດຕິດນີ້ອະທິບາຍບາງສ່ວນຂອງທາງເລືອກທີ່ອາດໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາສໍາລັບລະບຽບການຄຸ້ມຄອງຜະລິດຕະພັນທາງດ້ານການແພດ.

ກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການຕ່າງໆ

ໃນຄວາມໝາຍກວ້າງຄຳວ່າ “ລະບຽບການ” ໃຊ້ເພື່ອລວມເຄື່ອງມືທາງດ້ານກົດໝາຍແບບຄົບວົງຈອນ (ເອີ້ນວ່າເຄື່ອງມືທາງກົດໝາຍ) ໂດຍທີ່ສະຖາບັນໃນທຸກລະດັບຂອງລັດຖະບານ ກຳນົດຂໍ້ຜູກພັນ ຫຼື ຂໍ້ຈຳກັດກ່ຽວກັບການປະຕິບັດ. ລັດຖະທຳມະນູນ, ກົດໝາຍ, ນິຕິກຳລຸ່ມກົດໝາຍ, ດຳລັດ, ຄຳສັ່ງ, ແລະ ຮູບແບບຄູ່ມືແນະນຳ ຖືໄດ້ວ່າເປັນຂໍ້ບັງຄັບ. ລັດຖະບານອາດຈະຜ່ານລະບຽບການ

ກົດໝາຍທີ່ເອີ້ນວ່ານິຕິກຳຫຼັກ ຈະໄດ້ຮັບການອະນຸມັດຈາກສະພາ ຕົວຢ່າງ: ກົດໝາຍສາຂານິຕິບັນຍັດຂອງລັດຖະບານ. ກົດໝາຍກຳນົດໂດຍທົ່ວໄປກ່ຽວກັບບົດບາດໜ້າທີ່ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງທຸກຝ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ອົງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ (NRA) ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍກົດໝາຍທີ່ມອບໝາຍໜ້າທີ່ ແລະ ສິດອຳນາດລວມທັງອຳນາດໃນການກຳນົດ ແລະ ບັງຄັບໃຊ້ກົດລະບຽບຫຼືເຄື່ອງມືທາງດ້ານກົດໝາຍອື່ນໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທາງດ້ານການແພດທີ່ຈຳເປັນໃນການປົກປ້ອງສຸຂະພາບ ແລະ ຄວາມປອດໄພ. ລະບຽບການທີ່ສະເໜີໂດຍຄະນະກຳມະການຕ່າງໆ ຈະຜ່ານໂດຍສາຂາບໍລິຫານຂອງລັດຖະບານ ແລະ ໄດ້ຮັບການອອກແບບມາເປັນພິເສດເພື່ອໃຫ້ບັນລຸເປົ້າໝາຍດ້ານການບໍລິຫານ ແລະ ດ້ານເຕັກນິກກົດໝາຍ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ລະບຽບການມີລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມ ຕາມທີ່ກົດໝາຍມອບໝາຍໃຫ້.

ເຄື່ອງມືອື່ນໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຄຸ້ມຄອງອາດມີໃຫ້ແກ່ອົງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ແຕ່ໃນກໍລະນີທີ່ມີການໃຊ້ງານ, ຂໍ້ກຳນົດໃນການດຳເນີນການ ແລະ ການແຈ້ງເຕືອນອາດຈະແຕກຕ່າງກັນ ຕົວຢ່າງ: ຄຳສັ່ງໂດຍທົ່ວໄປມີຄວາມໜັກແໜ້ນເຊັ່ນດຽວກັບຂໍ້ກຳນົດ ແຕ່ອາດໃຊ້ສໍາລັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ລະບົບຊ້າໆກັນ ເຊັ່ນການເພີ່ມສານອອກລິດໃໝ່ລົງໃນບັນຊີລາຍການຢາທີ່ໄດ້ກຳນົດໃຫ້ມີໃບສັ່ງແພດເທົ່ານັ້ນ.

ເມື່ອພິຈາລະນາເຖິງເຄື່ອງມືທາງກົດໝາຍທີ່ສາມາດນໍາໃຊ້ກັບບັນຫາ ມັນຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ຈະມີສິດອຳນາດທາງດ້ານກົດໝາຍທີ່ຊັດເຈນສໍາລັບນໍາໃຊ້ເຄື່ອງມືນັ້ນ. ນີ້ອາດເປັນຄວາມທ້າທາຍສໍາລັບບັນດາໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງໃໝ່ໆ ທີ່ກົດໝາຍ ແລະ ນິຕິກຳລຸ່ມກົດໝາຍ ຢູ່ໃນລະຫວ່າງການພັດທະນາ. ຫາກມີການຕອບສະໜອງຢ່າງທັນເວລາສໍາລັບຄວາມສ່ຽງທີ່ເກີດຈາກຜະລິດຕະພັນທາງດ້ານການແພດ, ກົດໝາຍລະດັບສູງ ຫຼື ໜ່ວຍງານລັດອື່ນໆອາດໃຫ້ສິດອຳນາດໃນການດຳເນີນການໄດ້ທັນທີ ຈົນກວ່າຈະມີການພັດທະນາວິທີແກ້ໄຂບັນຫາເພື່ອບິດຊ່ອງຫວ່າງ (ເບິ່ງພາກແນວທາງໃນ

ຄວາມຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ). ຕົວຢ່າງ: ກົດໝາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສໍ້ໂກງ ຫຼື ໂຄສະນາທີ່ຫຼອກລວງ ອາດພຽງພໍທີ່ຈະນໍາຜະລິດຕະພັນທາງການແພດທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຖອນອອກຈາກຕະຫຼາດໄດ້ຢ່າງຮີບດ່ວນ.

ຄູ່ມື

ຄູ່ມືຕ່າງໆແມ່ນເຄື່ອງມືໃນການບໍລິຫານເພື່ອຜັນຂະຫຍາຍຂໍ້ຮຽກຮ້ອງຂອງລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ຝ່າຍທີ່ໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງເຂົ້າໃນວິທີການປະຕິບັດຕາມຂໍ້ຮຽກຮ້ອງດັ່ງກ່າວ. ຄູ່ມືຍັງໃຊ້ໂດຍອົງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດໃນການໃຊ້ລະບຽບການບັງຄັບຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ສອດຄ່ອງ. ໃນຖານະທີ່ເປັນເຄື່ອງມືໃນການບໍລິຫານ, ຄູ່ມືບໍ່ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ຕາມກົດໝາຍ. ຢ່າງໃດກໍຕາມບາງຄັ້ງກໍເອີ້ນວ່າ “ເຄິ່ງລະບຽບການ”, ໂດຍສະເພາະຫາກມີການບັງຄັບໃຊ້ຢ່າງຄັ້ງຄັດ ດັ່ງນັ້ນການບໍ່ປະຕິບັດຕາມລະບຽບການເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມສ່ຽງໃນການບັງຄັບໃຊ້ສໍາລັບພາກສ່ວນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ.

ຄູ່ມືອະນຸຍາດໃຫ້ມີຄວາມຍືດຍຸ່ນ. ວິທີອື່ນອາດໄດ້ຮັບການຍອມຮັບໂດຍຫຼັກຖານພຽງພໍເພື່ອໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຈຸດປະສົງ, ຫຼັກການ, ແລະ ແນວທາງປະຕິບັດຂອງນະໂຍບາຍທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນລະບຽບການ. ຕົວຢ່າງ: ລະບຽບການອາດຕ້ອງການຂໍ້ມູນພຽງພໍສໍາລັບໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງດ້ານຢາ ເພື່ອປະເມີນຄຸນນະພາບຂອງຢາລວມເຖິງລາຍລະອຽດຂອງການທົດສອບຄວາມບໍລິສຸດ. ດັ່ງນັ້ນຄູ່ມືສາມາດຮ່າງຂໍ້ມູນທີ່ຈະໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາໃຫ້ພຽງພໍ ແລະ ວິທີການທີ່ໄດ້ຮັບການຍອມຮັບໃນການສ້າງ (ເຊັ່ນມາດຕະຖານທາງເພສັດຊະກຳ). ຄູ່ມືນີ້ສາມາດອະທິບາຍເຖິງວິທີການທີ່ລະບຽບການສາມາດເຮັດໄດ້ໂດຍໃຊ້ວິທີທາງເລືອກ ແລະ ບໍ່ແມ່ນວິທີທາງເພສັດຊະກຳ. ລັກສະນະທາງເຕັກນິກຂອງຄູ່ມືຕ່າງໆ ທີ່ສະໜັບສະໜູນການໃຫ້ສິດທິທາງການຕະຫຼາດຂອງຜະລິດຕະພັນທາງດ້ານການແພດ ແລະ ຄວາມຍືດຍຸ່ນທີ່ມີໄວ້ເພື່ອໃຫ້ເປັນແນວທາງທີ່ເໝາະສົມສໍາລັບການລວມເຂົ້າໃນລະບຽບການ.

ຄູ່ມືປະຕິບັດທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັບສາກົນເຊັ່ນ ຄູ່ມືຈາກ International Council for Harmonization(ICH), ກ່ຽວກັບຂໍ້ຮຽກຮ້ອງທາງດ້ານເຕັກນິກສໍາຫຼັບຢາທີ່ໃຊ້ກັບມະນຸດ International Medical Device Regulatory Forum (IMDRF) ແລະ , Global Harmonization Task Force (GHTF) - ທີ່ມີຈຸດປະສົງເພື່ອຮັບປະກັນຄວາມສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ຮຽກຮ້ອງ, ຂໍ້ມູນ ແລະ ຮູບແບບໃນສະພາບແວດລ້ອມຂອງໂລກາພິວັດສໍາລັບການຜະລິດ ແລະ ຈໍາໜ່າຍຜະລິດຕະພັນທາງດ້ານການແພດ. ການໃຊ້ຄູ່ມືທີ່ກົມກຽວ ແລະ ແນວທາງຂອງອົງການອະນາໄມໂລກຊ່ວຍໃນການເພິ່ງພາອາໄສກ່ຽວກັບການຕັດສິນໃຈຂອງໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງດ້ານຢາອື່ນໆ ແລະ ເພີ່ມໂອກາດໃຫ້ການເຊື່ອມໂຍງດ້ານລະບຽບການ.

ມາດຕະຖານ/ມາດຕະຖານແບບສະໝັກໃຈ

ມາດຕະຖານແບບສະໝັກໃຈແມ່ນໄດ້ພັດທະນາໂດຍການເຫັນດີເຫັນພ້ອມຈາກອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ກຳນົດມາດຕະຖານທີ່ຮັບຮູ້ກັນ. ມັນສະທ້ອນເຖິງຜົນໄດ້ຮັບທີ່ໄດ້ຈາກວິທະຍາສາດ, ເທັກໂນໂລຢີ ແລະ ປະສົບການ ແລະ ເປັນທີ່ຍອມຮັບໂດຍລັດຖະບານ ແລະ ບຸກຄົນອື່ນໆ. ມາດຕະຖານສ້າງຄວາມໝັ້ນໃຈໃຫ້ກັບຜູ້ບໍລິໂພກກ່ຽວກັບຄວາມປອດໄພຂອງຜະລິດຕະພັນ. ການໃຊ້ມາດຕະຖານລະດັບຊາດ ແລະ ສາກົນ ເປັນພື້ນຖານໃນການຄວບຄຸມດ້ານເຕັກໂນ

ໂລຍີ ຊ່ວຍອໍານວຍຄວາມສະດວກທາງດ້ານການຄ້າ ແລະ ການເຂົ້າເຖິງຜະລິດຕະພັນທາງດ້ານການແພດ ແລະ ສະໜັບສະໜູນຂໍ້ຕົກລົງຂອງສາກົນ ເຊັ່ນ: ຂໍ້ຕົກລົງຂອງອົງການການຄ້າໂລກ ວ່າດ້ວຍການຈໍາກັດສິ່ງກົດຂວາງທາງດ້ານເຕັກນິກ.

ມາດຕະຖານ ຫຼື ບາງສ່ວນຂອງມາດຕະຖານ ອາດຮວມເຂົ້າຢູ່ໃນລະບຽບການອ້າງອີງ ຈະເຮັດໃຫ້ມີນໍ້າໜັກເທົ່າກັນໃນກົດໝາຍຄືກັບລະບຽບການ. ການຮວມເຂົ້າກັນໂດຍການອ້າງອີງອາດເປັນ ແບບຄົງທີ່ ຕາມ ລະບຽບການທີ່ອ້າງອີງໃສ່ມາດຕະຖານສະບັບໜຶ່ງ. ຫາກມາດຕະຖານໄດ້ຮັບການປັບປຸງ, ການອ້າງອີງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການປັບປຸງ ເພື່ອລະບຸສະບັບໃໝ່ຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ການຮວມເຂົ້າກັນໂດຍອ້າງອີງອາດເປັນ “ແບບເຄື່ອນໄຫວ” ຊຶ່ງມາດຕະຖານອາດໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂເປັນຄັ້ງຄາວ ແລະ ລະບຽບການເຫຼົ່ານີ້ຈະອ້າງອີງເຖິງສະບັບລ້າສຸດສະເໝີ.

ຕົວຢ່າງຂອງມາດຕະຖານທີ່ຮ່ວມຢູ່ໃນລະບຽບການ ໂດຍການອ້າງອີງໃນເຂດອໍານາດທີ່ຮັບຜິດຊອບບາງແຫ່ງເປັນຂໍ້ກໍານົດສໍາລັບການຮັບຮອງໂດຍໜ່ວຍງານທີ່ໄດ້ຮັບການຮັບຮອງເຊັ່ນ ລະບົບການຈັດການດ້ານຄຸນນະພາບທີ່ຜະລິດອຸປະກອນການແພດໃຫ້ ສອດຄ່ອງກັບ ISO13485:03, ເຄື່ອງອຸປະກອນການແພດ-ລະບົບການບໍລິຫານດ້ານຄຸນນະພາບ-ຂໍ້ກໍານົດສໍາລັບຈຸດປະສົງທາງດ້ານລະບຽບການ. ອີກຕົວຢ່າງໜຶ່ງທີ່ພົບໃນລະບຽບການກ່ຽວກັບຄຸນນະພາບຂອງຢາ ຊຶ່ງບາງຄັ້ງອາດຈະລະບຸເຖິງມາດຕະຖານຟາມາໂກເປຍ ທີ່ຍອມຮັບໄດ້ຊຶ່ງອຸດສາຫະກໍາສາມາດເລືອກທີ່ຈະສ້າງເອກະລັກ, ຄວາມແຮງ, ຄຸນນະພາບ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດຂອງສານຢາ.

ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ຕົນເອງ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຮ່ວມ

ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງຕົນເອງ ແມ່ນການຈັດການໂດຍສະມັກໃຈ ໂດຍກຸ່ມທີ່ມີການຄຸ້ມຄອງຄວາມປະພຶດຂອງສະມາຊິກ ໂດຍຜ່ານຫຼັກການ ແລະ ຈັນຍາບັນ. ກຸ່ມມີໜ້າທີ່ໃນການຂຽນກົດລະບຽບ ແລະ ການຕິດຕາມ ແລະ ການບັງຄັບໃຊ້ການປະຕິບັດຕາມລະບຽບການ. ການຈັດລະບຽບການຮ່ວມ ອາດມີຄວາມຄ້າຍຄືກັນ ຍົກເວັ້ນແຕ່ຈະມີສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໂດຍກົງກັບລັດຖະບານໃນການໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນດ້ານກົດໝາຍເພື່ອໃຫ້ມີການປັບຄັບໃຊ້. ແນວທາງການຄຸ້ມຄອງຕົນເອງ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຮ່ວມກັນ ເໝາະສົມສໍາຫຼັບວິຊາຊີບທາງດ້ານການປິ່ນປົວ ແລະ ຮັກສາສຸຂະພາບ ຫຼື ສະມາຄົມອຸດສາຫະກໍາທີ່ມີຄວາມຊ່ຽວຊານທາງດ້ານເຕັກນິກລະອຽດສະເພາະ.

ຕົວຢ່າງໃນຫຼາຍໆປະເທດ, ນັກການຢາ ແລະ ການແພດ ເປັນວິຊາຊີບທີ່ຄຸ້ມຄອງຕົນເອງ, ວິທະຍາໄລຫຼືໜ່ວຍງານທີ່ຄືກັນ ມີອໍານາດຜ່ານກົດໝາຍຂອງລັດຖະບານໃນການກໍານົດ, ຂໍ້ກໍານົດດ້ານການລົງທະບຽນ, ການອອກໃບອະນຸຍາດການປະຕິບັດ ແລະ ການດໍາເນີນການ. ການຄຸ້ມຄອງຂອງລັດຖະບານຈະດໍາເນີນການຜ່ານທາງວິທະຍາໄລເພື່ອໃຫ້ໝັ້ນໃຈວ່າໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກສາທາລະນະຊົນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດການໂຄສະນາຜະລິດຕະພັນທາງການແພດ ອາດໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງຜ່ານລະບຽບການຮ່ວມ. ລັດຖະບານຈະອອກລະບຽບການພື້ນຖານ ຊຶ່ງພາກສ່ວນອຸດສາຫະກໍາຈະຂະຫຍາຍໄປສູ່ຈັນຍາບັນ. ອົງກອນດ້ານອຸດສາຫະກໍາຈະໃຫ້ສິດໃນການໃຊ້ເຄື່ອງໝາຍ (ໂລໂກ) ຂອງຕົນກັບການໂຄສະນາໄດ້ ຊຶ່ງສອດຄ່ອງກັບລະບຽບການ. ການແຂ່ງຂັນພາຍໃນອຸດສາຫະກໍາມັກຈະຊ່ວຍໃຫ້ມີການປະຕິບັດຕາມຫຼັກຈັນຍາບັນຈັນຍາທໍາດັ່ງກ່າວ. ລັດຖະບານຈະເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄໍາຮ້ອງຮຽນສະເພາະກໍລະນີທີ່ໜ່ວຍງານອຸດສາຫະກໍາບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂຂໍ້ຜິດພາດໄດ້.

ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ສຸຂະສຶກສາ ແລະ ການສົ່ງເສີມດ້ານສຸຂະພາບ

ໃນການປະເຊີນກັບບັນຫາ ລັດຖະບານພະຍາຍາມຊອກຫາວິທີທາງທີ່ມີປະສິດທິພາບເພື່ອປັບປຸງພຶດທິກຳ. ເຄື່ອງມືສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນເຮັດໂດຍກົງກັບອຸດສາຫະກຳທີ່ໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງ. ເຖິງໃດກໍ່ຕາມ, ບັນຫາດ້ານສາທາລະນະສຸກ, ຂໍ້ມູນຂ່າວສານບາງຢ່າງ ອາດມີປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນ ຫຼາຍກວ່າລະບຽບການ. ຕົວຢ່າງຍ້ອນຄົນເຈັບບໍ່ປະຕິບັດຕາມຂໍ້ກຳນົດຂອງການນຳໃຊ້ຢາ, ເຫດການການເກີດຜົນຂ້າງຄຽງ ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້ໂດຍການໃຫ້ຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ສົ່ງໃຫ້ແຜດໝໍຜູ້ຈ່າຍຢາ ຫຼື ຜ່ານການເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນແກ່ສາທາລະນະຊົນ. ການໃຫ້ການສຶກສາກ່ຽວກັບການຂຽນໃບສັ່ງຢາ ແລະ ການນຳໃຊ້ຢາຕ້ານເຊື້ອຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນ ແມ່ນວິທີການໜຶ່ງເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາສຸຂະພາບຂອງສາທາລະນະຊົນໃນການຕ້ານຕໍ່ຢາຂອງເຊື້ອພະຍາດຈຸນລະຊີບ, ໃນຂະນະດຽວກັນການໃຫ້ການສຶກສາແກ່ສາທາລະນະຊົນກ່ຽວກັບວິທີການອ່ານສະຫຼາກສາມາດຫຼຸດຜ່ອນການເກີດປະຕິກິລິຍາຕໍ່ກັນຂອງຢາ ຫຼື ອາຫານກັບຢາໄດ້.

ການລົນນະລົງໃຫ້ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ການສຶກສາ ແລະ ສົ່ງເສີມດ້ານສຸຂະພາບ ສາມາດສົມທົບກັບການປະຕິບັດມາດຕະການດ້ານລະບຽບການອື່ນໆ; ບໍ່ຄວນເບິ່ງວ່າເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງລັດຖະບານເທົ່ານັ້ນ. ແຜນການລົນນະລົງທີ່ດີ ສາມາດລະດົມພາກອຸດສາຫະກຳ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ສາທາລະນະສຸກ, ແລະ ສັງຄົມພົນລະເມືອງ ລວມທັງພາກສ່ວນມີຄວາມຊຳນິຊຳນານພິເສດ ແລະ ຜູ້ທີ່ມີອິດທິພົນໃຫ້ມີການປະກອບສ່ວນນຳກັນ.

ເອກະສານຄັດຕິດ 3 ການຮ່ວມມືກັບດ້ານລະບຽບການສາກົນ

ທຸກໆອົງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ມີຄວາມກົດດັນ ເນື່ອງຈາກການແບກຫາບວຽກງານທີ່ຫຼາຍຂຶ້ນ ກັບຜະລິດຕະພັນຢາໃໝ່ ແລະ ໜວດຢາທີ່ມີລັກສະນະຊັບຊ້ອນເພີ່ມຂຶ້ນ. ໃນຂະນະດຽວກັນ ສະຖາບັນເຕັກນິກ ແລະ ຊັບພະຍາກອນມະນຸດ ແມ່ນມີຂໍ້ຈຳກັດ ແລະ ຄວາມອາດສາມາດ, ຄວາມຊຳນິຊຳນານ ແມ່ນມີຄວາມທ້າທາຍ ເພື່ອຕິດຕາມໃຫ້ທ່ວງທັນກັບຄວາມຫຼາກຫຼາຍຂອງຜະລິດຕະພັນຢາ. ໃນການເຊື່ອມໂຍງຂອງສາກົນຊຶ່ງການຜະລິດ ແລະ ການຈໍລະຈອນຈຳໜ່າຍຜະລິດຕະພັນຢາທີ່ດຳເນີນຢູ່ນອກປະເທດ, ການຄຸ້ມຄອງດ້ານລະບຽບການ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກຈຳກັດຕໍ່ໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງຢາ. ການຮ່ວມມືສາກົນ ໃນທຸກຮູບແບບແມ່ນໄດ້ຖືກຮັບຮູ້ເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນດົນແລ້ວ.

ການຄົ້ນຄ້ວາທາງດ້ານວິຊາການ ມີປະຫວັດອັນຍາວນານໃນການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ ຊຶ່ງນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມຊ່ຽວຊານ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການບັນລຸເປົ້າໝາຍຮ່ວມກັນ. ໃນຂັ້ນພື້ນຖານທີ່ສຸດ ຜູ້ຊ່ຽວຊານ ແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນຂ່າວສານຢ່າງເປັນທາງການ ແລະ ເຮັດວຽກຮ່ວມກັບເພື່ອນຮ່ວມງານທີ່ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງຄວາມເຊື່ອໝັ້ນ ແລະ ຄວາມເຄົາລົບ. ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີຜົນປະໂຫຍດ, ການຮ່ວມມືທີ່ບໍ່ເປັນທາງການແມ່ນມີຄວາມທ້າທາຍຫຼາຍສຳລັບໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງ ຊຶ່ງລວມທັງການຈັດວາງຊັບພະຍາກອນຂອງຜູ້ຊ່ຽວຊານກັບບຸລິມະສິດບັນດາໜ້າວຽກຂອງໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງ ຫລື ໃນການບັນລຸພັນທະໃນການປະຕິບັດກົດໝາຍ ເພື່ອປົກປ້ອງຂໍ້ມູນທີ່ເປັນຊັບສິນທາງປັນຍາ. ການຮ່ວມມືດ້ານຂໍ້ຕົກລົງຂອງລະບຽບການສາກົນ ສະໜອງການຮ່ວມມືພື້ນຖານທີ່ເປັນທາງການ ແລະ ຖືກກົດໝາຍ ເພື່ອແກ້ໄຂ, ຕາມທີ່ເໝາະສົມ, ບັນດາສິ່ງທ້າທາຍທົ່ວໄປ ແລະ ເພື່ອສະໜອງຮູບແບບເພື່ອເຮັດໃຫ້ການພົວພັນລະຫວ່າງໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງ ພັດທະນາເພີ່ມຕື່ມ.

ລັກສະນະ ແລະ ເນື້ອໃນຂອງຂໍ້ຕົກລົງຮ່ວມມືຢ່າງເປັນທາງການຂຶ້ນຢູ່ກັບຄວາມເປັນຈິງ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ຂໍ້ຕົກລົງດັ່ງກ່າວອາດໄດ້ຮັບການພັດທະນາຂຶ້ນໃນລະດັບຂອງໜ່ວຍງານ ຫຼື ສະຖາບັນ ຫຼື ຕາມຫຼັກການຂອງລັດຖະບານໂດຍທົ່ວໄປ, ແລະ ມັນຈະໄປຕາມຊ່ວງເວລາແຫ່ງການສ້າງຄວາມເຊື່ອໝັ້ນໃນລະຫວ່າງທີ່ພາກສ່ວນຕ່າງໆກຳນົດເປົ້າໝາຍຮ່ວມກັນ ແລະ ປະເມີນວ່າລະບົບການຄຸ້ມຄອງຂອງຕົນມີຂອບເຂດເທົ່າກັນ, ຄ້າຍຄືກັນ ຫຼື ເທົ່າທຽມກັນໃນລະດັບໃດ. ບົດບັນທຶກຄວາມເຂົ້າໃຈ (MOU) ເປັນຂໍ້ຕົກລົງທີ່ໃຊ້ກັນຢ່າງກ້ວາງຂວາງ ຊຶ່ງໃນນີ້ທັງສອງຝ່າຍ ຫຼື ຫຼາຍກວ່ານັ້ນ ຈະກຳນົດການກະກຽມການປະຕິບັດງານ ແລະ ການຈັດການກ່ຽວກັບຄວາມຫຼັບຫຼີກກ່ຽວຂ້ອງກັບການລິເລີ່ມການຮ່ວມມື. ບົດບັນທຶກຄວາມເຂົ້າໃຈ ຈະສະໜັບສະໜູນຄວາມເຊື່ອໝັ້ນການແບ່ງປັນປັນຂໍ້ມູນ ແລະ ກະກຽມການແບ່ງງານ.

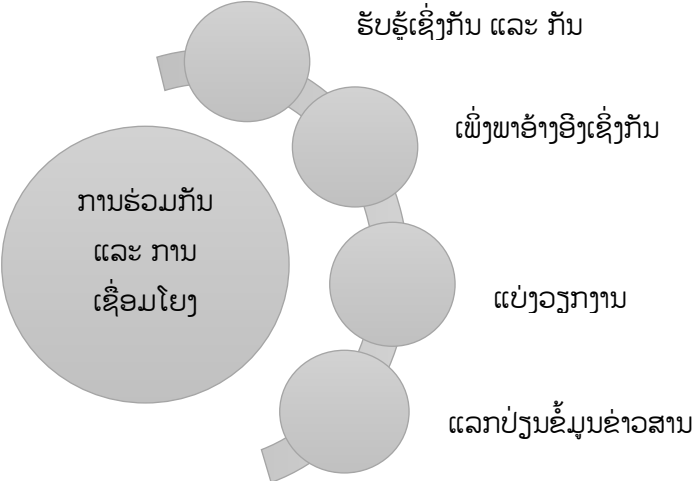
ກາລະໂອກາດໃນການຮ່ວມມືລະຫວ່າງປະເທດ ໄດ້ຮັບການປັບປຸງຫຼາຍຂຶ້ນ ເມື່ອບັນດາອົງການຄຸ້ມຄອງໄດ້ຍອມຮັບເອົານະໂຍບາຍເພື່ອສົ່ງເສີມການຮ່ວມກັນ ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງດ້ານລະບຽບການ. ການເຊື່ອມໂຍງດ້ານລະບຽບການ ແມ່ນການຄືບໜ້າແບບສະໝັກໃຈ ຊຶ່ງຂໍ້ກຳນົດດ້ານລະບຽບການຂອງປະເທດ ຫຼື ຂົງເຂດຈະຄ້າຍຄືກັນ ຫຼື ສອດຄ່ອງກັນໂດຍຜ່ານການຍອມຮັບເປັນແຕ່ລະຂັ້ນກ່ຽວກັບບັນດາເອກະສານຄູ່ມືດ້ານເຕັກນິກ, ມາດຕະຖານ ແລະ ຫຼັກການວິທະຍາສາດທີ່ໄດ້ຮັບຮູ້ຈາກສາກົນ. ກົນໄກການຄຸ້ມຄອງພາຍໃນປະເທດແມ່ນໄດ້ສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການທີ່ໃຊ້ຮ່ວມກັນເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍດ້ານສາທາລະນະສຸກຮ່ວມກັນ. ການຮ່ວມກັນດ້ານລະບຽບການແມ່ນຂະບວນການທີ່ມີການພັດທະນາຄູ່ມືດ້ານເຕັກນິກ ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມເອກະພາບລະຫວ່າງໜ່ວຍງານທີ່ເຂົ້າຮ່ວມ.

ການເຊື່ອມໂຍງດ້ານລະບຽບການອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການລິເລີ່ມທີ່ມີຈຸດໝາຍເພື່ອການເຊື່ອມໂຍງໂດຍການສະໜອງພື້ນທີ່ຮ່ວມກັນ. ໃນຊ່ວງສອງທົດສະຫວັດທີ່ຜ່ານມາ ໄດ້ມີການຈັດທຳຮ່າງຄຳແນະນຳກ່ຽວກັບຂໍ້ກຳນົດດ້ານຜະລິດຕະພັນການແພດທີ່ມີຄວາມກົມກຽວກັນຫຼາຍ. ຜົນຂອງວຽກງານດັ່ງກ່າວ ໄດ້ສະທ້ອນເຖິງຄຳເຫັນຮ່ວມກັນລະຫວ່າງຜູ້ຊ່ຽວຊານຈາກພາກລັດ ແລະ ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງອື່ນໆ ຕໍ່ກັບຄູ່ມືການປະຕິບັດທີ່ດີ. ເທົ່າທີ່ຈະເຮັດໄດ້ ລະບຽບການພາຍໃນປະເທດທີ່ຈະຖືກຍອມຮັບ ຫຼື ລະບຽບການທີ່ມີແລ້ວຈະໄດ້ຖືກປັບປຸງ ຄວນໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄູ່ມື, ບັນທັດຖານ ແລະ ມາດຕະຖານສາກົນທີ່ມີການຮ່ວມກັນ. ຈາກນັ້ນ, ອົງການຄຸ້ມຄອງດ້ານຢາຄວນມີຂະບວນການໃນການກວດສອບ ແລະ ຕິດຕາມ ແລະ ຮັບຮອງການປ່ຽນແປງຄູ່ມືສາກົນ. ໃນແຕ່ລະໄລຍະນະໂຍບາຍເຫລົ່ານີ້ຈະສົ່ງເສີມການເຊື່ອມໂຍງສາກົນກ່ຽວກັບຂໍ້ຮຽກຮ້ອງດ້ານລະບຽບການ ແລະ ການຍອມຮັບການປະຕິບັດທີ່ດີສຳລັບຜະລິດຕະພັນການແພດ, ສ້າງພື້ນຖານສຳລັບການຮ່ວມມື ແລະ ການແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນແບບທາງການ ແລະ ບໍ່ເປັນທາງການລະຫວ່າງເຈົ້າໜ້າທີ່ຄູ່ມືຄອງ.

ການຮ່ວມກັນ ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງກັນຕາມລະບຽບການຖືວ່າເປັນມາດຕະຖານທົ່ວໄປໃນການປະເມີນ ແລະ ການກວດສອບທີ່ຄ້າຍຄືກັນຫຼາຍຊຶ່ງຈະອຳນວຍຄວາມສະດວກບໍ່ພຽງແຕ່ການເຊື່ອມໂຍງການທາງດ້ານຂໍ້ບັງຄັບເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງຮວມເຖິງການລິເລີ່ມການຮ່ວມມືສາກົນເຊັ່ນ: ການແບ່ງງານ, ການເພິ່ງພາອາໃສກັນ ແລະ ການຍອມຮັບເຊິ່ງກັນ (ຮູບພາບ ກາ). ເວລາ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການພັດທະນາແນວທາງດ້ານລະບຽບການທີ່ຫຼຸດລົງ ແລະ ຝ່າຍຜູ້ຄຸ້ມຄອງສາມາດປະຫຍັດເງິນໄດ້ຫຼາຍໃນການພັດທະນາເອກະສານການຄຸ້ມຄອງເພື່ອນຳສະເໜີ. ເມື່ອຂໍ້ຮຽກຮ້ອງດ້ານລະບຽບ

ການຄືກັນ ຫຼື ຄ້າຍຄືກັນ, ຈຳນວນການທົດລອງກັບຄືນ ແລະ ສັດ ຈະຫຼຸດລົງ ແລະ ຜະລິດຕະພັນພາຍໃນມີແນວໂນ້ມ ທີ່ຈະເປັນທີ່ຍອມຮັບສໍາລັບການສົ່ງອອກໄປປະເທດອື່ນໆ.

ຮູບທີ ໗ ຮູບແບບການຮ່ວມມືດ້ານລະບຽບການສາກົນ

ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍໃນການລິເລີມການຮ່ວມມືສາກົນ. ບາງສ່ວນເຊັ່ນ: ການແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນ ແລະ ການ ແລກປ່ຽນວຽກງານອາດໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນໂດຍການລົງນາມຮ່ວມໃນບົດບັນທຶກຊ່ວຍຈໍາ (MOH). ຂໍ້ຜູກພັນ ທີ່ຊັບຊ້ອນ ແລະ ຂັ້ນສູງເຊັ່ນ: ການຮັບຮູ້ເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ແລະ ການແລກປ່ຽນ ເຊັ່ນ: ບົດລາຍງານການກວດສອບ, ບົດລາຍງານການປະເມີນຜົນ ແລະ ໃບຢັ້ງຢືນການປ່ອຍຜະລິດຕະພັນ-ອາດຕ້ອງໄດ້ຮັບການຍອມຮັບ ແລະ ຮັບຮູ້ເຊິ່ງ ກັນ ແລະ ກັນ (MRA).

ການແລກປ່ຽນວຽກງານໝາຍເຖິງການແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນທີ່ສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ສະເໜີໃນຂໍ້ຕົກລົງການຮ່ວມມື ແລະ ເປັນໄປຕາມກອບລະບຽບການ ຂອງແຕ່ລະໜ່ວຍງານຫຼືສະຖາບັນສໍາລັບການແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນຂ່າວສານດັ່ງກ່າວກັບ ອົງການຄຸ້ມຄອງດ້ານຢາອື່ນໆ. ໂອກາດໃນການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນລວມທັງການຮ່ວມກັນໃນການປະເມີນຄໍາຮ້ອງສໍາ ລັບການຂໍອະນຸຍາດຈໍາໜ່າຍໃນຕະຫຼາດ ຫຼື ໂຮງງານການຜະລິດຜະລິດຕະພັນທາງການແພດ, ການຮ່ວມເຮັດວຽກໃນ ການເຝົ້າລະວັງຄວາມປອດໄພຂອງຜະລິດຕະພັນການແພດ ພາຍຫຼັງອະນຸຍາດໃຫ້ຈໍາໜ່າຍ, ການພັດທະນາຄູ່ມືດ້ານ ເຕັກນິກ ແລະ ມາດຕະຖານດ້ານລະບຽບການ ແລະ ການຮ່ວມມືດ້ານເຕັກໂນໂລຊີຂໍ້ມູນຂ່າວສານ.

“ການເພິ່ງພາອ້າງອີງເຊິ່ງກັນ” ແມ່ນການປະຕິບັດທີ່ອົງການຄຸ້ມຄອງດ້ານຢາ ຕາມຂອບເຂດ ແລະ ສິດອໍານາດ ອາດນໍາມາພິຈາລະນາ ແລະ ໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ການປະເມີນຂອງອົງການຄຸ້ມຄອງດ້ານຢາແຫ່ງອື່ນໆໃນການຕັດສິນໃຈ ຂອງຕົວເອງ (ຕົວຢ່າງ ທັງໝົດ ຫຼື ບາງສ່ວນ). ແລກປ່ຽນວຽກງານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການປະເມີນຮ່ວມກັນກ່ຽວກັບຄໍາ ຮ້ອງດ້ານການອະນຸຍາດຕະຫຼາດຄື ຊຶ່ງອາດຖືໄດ້ວ່າເປັນຮູບແບບຂອງການເພິ່ງພາອ້າງອີງເຊິ່ງກັນ ຊຶ່ງການປະເມີນສ່ວນ ປະກອບທີ່ກໍານົດໃຫ້ແຕ່ລະຝ່າຍຮວມເຂົ້າຢູ່ໃນການລາຍງານສະບັບດຽວ.

ການຍອມຮັບການຕັດສິນໃຈຂອງອົງການຄຸ້ມຄອງດ້ານຢາອື່ນໆເປັນການຮ່ວມມືທີ່ສະລັບຊັບຊ້ອນ ແລະ ກ້າວໜ້າທີ່ສຸດ. ມັນສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຫຼັກການການປະຕິບັດຄວາມສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ຮຽກຮ້ອງດ້ານລະບຽບການຄຸ້ມຄອງປະເທດອື່ນໆ ນັ້ນພຽງພໍ. ການຍອມຮັບອາດເປັນຝ່າຍດຽວ ຫຼື ຫຼາຍຝ່າຍ ແລະ ອາດເປັນເລື່ອງຂອງອົງການຄຸ້ມຄອງດ້ານຢາ. ຕົວຢ່າງການຍອມຮັບເຊັ່ນ: ການລາຍງານການກວດສອບ, ການລາຍງານການປະເມີນຜົນ ແລະ ໃບຮັບຮອງການປ່ອຍລອດຜະລິດຕະພັນ. ໃນລະດັບທີ່ກ້າວໜ້າທີ່ສຸດ, ອົງການຄຸ້ມຄອງດ້ານຢາໜຶ່ງອາດຮັບຮູ້ການອະນຸຍາດທາງດ້ານຕະຫຼາດຂອງອົງການຄຸ້ມຄອງໜຶ່ງໂດຍບໍ່ຕ້ອງມີການປະເມີນເພີ່ມເຕີມນອກຈາກເພື່ອຢັ້ງຢືນ ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ຜະລິດຕະພັນການແພດທີ່ເປັນບັນຫາ ແມ່ນອັນດຽວກັນກັບປະເທດທີ່ອ້າງອີງ.

ເຊັ່ນດຽວກັບມາດຕະການແຊກແຊງດ້ານລະບຽບການອື່ນໆທີ່ມີຜົນກະທົບທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນ, ມາດຕະການຕ່າງໆ ທີ່ມັງເນັ້ນໃສ່ການຕັດສິນໃຈຂອງຜູ້ຄຸ້ມຄອງອື່ນໆ ຊຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບລະບົບ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ອື່ນ, ການວິເຄາະຜົນກະທົບຂອງການຕັດສິນໃຈເຫຼົ່ານີ້ກ່ອນທີ່ຈະມີການໃຊ້ ແລະ ການອອກແບບຍຸດທະສາດທີ່ດີທີ່ສຸດ, ແລະ ຕົວເລືອກທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມ. ການຍອມຮັບການຮ່ວມມືສາກົນຂຶ້ນຢູ່ກັບກໍລະນີສະເພາະ ແລະ ຜົນກະທົບທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນຈາກການຕັດສິນໃຈ.

ໃນກໍລະນີທີ່ອົງການຄຸ້ມຄອງດ້ານຢາເລືອກທີ່ຈະໄວ້ວາງໃຈ ຫຼື ຮັບຮູ້ການຕັດສິນໃຈດ້ານລະບຽບການຂອງປະເທດອື່ນໆ ກໍ່ຄວນຊອກຫາຂໍ້ຕົກລົງເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບການເຂົ້າເຖິງຂໍ້ມູນວິຊາການ ແລະ ຂໍ້ມູນທີ່ເປັນຄວາມລັບທີ່ຈຳເປັນສຳລັບຄວາມຮ່ວມມືລະຫວ່າງປະເທດໃນຮູບແບບນີ້ຢ່າງທັນການ.

ນອກຈາກນີ້ຍັງຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງພັດທະນາ ແລະ ຮັກສາຂີດຄວາມສາມາດຂອງປະເທດທີ່ຈຳເປັນໃນການປະເມີນຂໍ້ມູນທາງດ້ານວິຊາການ ແລະ ຂໍ້ມູນລັບທີ່ໄດ້ຮັບຈາກໜ່ວຍງານດ້ານລະບຽບການອື່ນໆ ໂດຍໃຫ້ຄວາມຈຳເປັນໃນການກວດສອບການປະຕິບັດຕາມຂໍ້ກຳນົດ ແລະ ໃນກໍລະນີທີ່ເໝາະສົມໃນການປັບຕົວໃຫ້ເໝາະສົມກັບຄວາມຈຳເປັນ ແລະ ເອກະລັກຂອງຊາດ.

ໃນທຸກກໍລະນີຂອງການຮ່ວມມື, ເຖິງວ່າມີການເພິ່ງພາອ້າງອີງເຊິ່ງກັນ ແລະ ການຮັບຮູ້ເຊິ່ງກັນ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດຄວາມຮັບຜິດຊອບອະທິປະໄຕ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງແຕ່ລະອົງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດ ເພື່ອປົກປ້ອງສຸຂະພາບ ແລະ ຄວາມປອດໄພຂອງພົນລະເມືອງ ຂອງຕົນຈະບໍ່ຖືກໂອນໃຫ້ ຫຼື ມອບໝາຍໃຫ້ໄປຍັງອົງການຄຸ້ມຄອງແຫ່ງຊາດປະເທດອື່ນ. ບາງໜ້າທີ່ການດ້ານລະບຽບການ (ເຊັ່ນການປະເມີນຫຼັກການທາງດ້ານຄລິນິກ ຫຼື ການກວດສອບການປະຕິບັດຕາມຂໍ້ກຳນົດຂອງ ຫຼັກການການຜະລິດທີ່ດີ (GMP) ຂອງຜູ້ຜະລິດ ອາດເຮັດໄດ້ໂດຍພິຈາລະນາຈາກການປະເມີນຂອງໜ່ວຍງານອື່ນໆ. ໜ້າທີ່ອື່ນໆ (ເຊັ່ນ: ການເຜົ່າລະວັງຕະຫຼາດພາຍໃນຂອງປະເທດ, ການປ້ອງກັນຄົນທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການທົດລອງທາງຄລິນິກ, ການກວດສອບການລາຍງານຜົນກະທົບຈາກການນຳໃຊ້ຢາ) ອາດເຮັດໄດ້ສະເພາະໃນສິດອຳນາດທີ່ພວກເຂົາມີ.